

KLASSEKAMPEN

KR. 1,00

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

NR.5/1970

STREIKEAKSJONENE VISER:

BARE KAMP GIR SEIER!

Dette må ikke skje her! Det var LO-ledelsens og sosialdemokratiets ynkelige kommentar da den svenske og danske arbeiderklassen, anført av Kirunas gruvearbeidere, satte inn sine voldsomme streikekamper mot den økte utbyttinga. I Norge tjente arbeidsfolk godt nok mente de. Forholdet mellom den faglige toppledelsen og medlemmene ble også omtalt i rosenrøde vendinger.

Det anbefalte forslaget på 9,5 pst. ble det første og viktigste forsøket på å underbygge dette falske bildet. Både presse og kringkasting framstilte de 85 ørene som en helt oppsiktsvekkende forbedring av lønnstakernes situasjon. Men stadig flere fagorganiserte har i tida etterpå skjont at dette er en bløff. Enhver arbeider kjenner nemlig på pengepungen at prisstigninga de siste to åra har vært så stor at de 9,5 pst. krymper ned til omtrent ingenting. LO-ledelsens opplegg betyr kort og godt at arbeidsfolk skal tjene like lite som før, samtidig med at kapital-eierne soper inn nye millioner takket være arbeidsfolks økte slit i produksjonen.

På arbeidsplass etter arbeidsplass har dette fått folk til å innse at den eneste

muligheten til å oppnå bedre kår er å »stole på egne krefter», kjempe for egne krav. Streikeaksjonen ved Norgas A/S i Oslo er et lysende eksempel på denne militante linja. Øyeblikkelige forhandlinger om 2 kroner mer i timen, ellers vil arbeidet bli lagt ned, var kravet bedriftsledelsen fikk. Det arrogante avslaget ga støtet til en av de hardeste streikeaksjoner som har blitt gjennomført på en norsk arbeidsplass etter krigen. Med urokkelig disiplin og kampvilje for sine rettferdige krav slo Norgas-arbeiderne tilbake alle forsøk på å stoppe aksjonen før resultatet var oppnådd.

I de første ukene i april gjennomførte arbeiderne ved Zinken i Odda en go-slow-aksjon etter at bedriftsledelsen hadde avvist lokale forhandlinger. Som på Norgas hadde de satt fram egne krav utenom LO/NAF's ramme. Arbeiderne ble stevnet for Arbeidsretten, men da det kom til stykket våget ikke formannen Andersen falle noen dom, og stevningen ble frafalt. Omtrent samtidig med disse aksjonene oppnådde arbeiderne ved Borregaard i Sarpsborg og Saugbrugsforeningen i

Streikevakter ved Norgas.

Halden lønnsøking etter korte, vellykte kamper. Også ved Oslo sporveier har betjeninga gjennomført streikeaksjoner med krav om kompensasjon for rasjonaliseringa.

Disse streikene har inspirert arbeidsfolk andre steder til nye framstøt. De har ført til et oppsving i hele arbeiderklassens kamp, en kamp som vil bringe nye seire.

Se side 5 og midtsidene

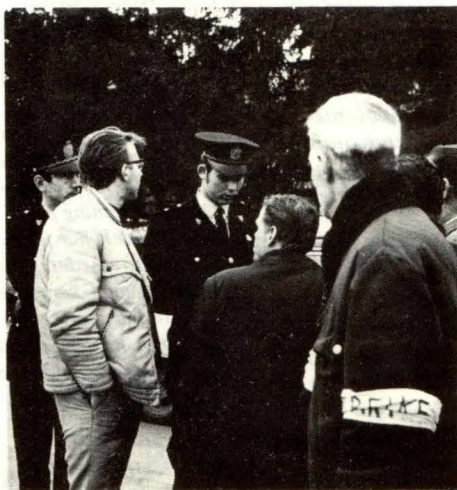
NORGAS:

POLITI MOT STREIKENDE ARBEIDERE

Politiet blir i dag, som i klassekampene før krigen, satt inn i streikebryteriets usle tjeneste. Det er en av de mange lærdommene som arbeidsfolk kan trekke av det som har skjedd ved streikeaksjonen ved Norgas A/S.

Helt siden Arbeidsretten kjente streiken »ulovlig» var svartemarja stasjonert utenfor bedriftsporten med radioforbindelse til spesialstyrkene på Møllergata 19. Hvis arbeidernes streikevakter forsøker å hindre utkjørsel av gass fra bedriften har politiet beskjed om å gripe inn med »nødvendige midler»! Da streikevaktene første dagen etter dommen overtalte en av de 5 streikebryterne til å forlate bedriftsområdet, ble han rett og slett hentet av politiet og geleidet inn gjennom porten!

Disse provokasjonene mot de streikende arbeiderne kom sjølsagt ikke på grunn av truselen om å måtte ut med to kroner mer i timen! Når

Politi og streikevakter utafor Norgas i Oslo.

borgerskapet så åpenlyst kaster sin demokratiske maske, og tyr til voldsmakta for å gjennomføre sin politikk skyldes det viktigere ting. For det monopolkapitalistene i NAF har forsøkt å oppnå gjennom sine reaksjonære tiltak er selvsagt å knuse Norgas-arbeidernes motstand før deres kamp ble en inspirasjon for alle arbeideres kamp. De ønsker tvertimot å la den framstå som et eksempel til skrekk og advarsel.

Men de har ikke lyktes! Norgas-arbeiderne har hele tida stått fast på sine krav, og de er forberedt på at kampen blir langvarig. De fortjener og trenger fortsatt hele det arbeidende folkets solidaritet.

Full støtte til Norgas-arbeiderne! Avvis storborgerskapets fascistiske provokasjoner!

AV INNHOLDET:

LEDER:	
BEHOVET FOR EN KOMMUNISTISK LEDELSE	s. 3
LO – ET KORPORATIVT ORGAN	– s. 4
BORGER MOT BORGER I TREFOREDNING	– s. 5
TIL KAMP MOT NORDØK OG EEC	– s. 7
FORMANN MAO TSETUNG OM STRATEGI OG TAKTIKK	– s. 11
INTERVJU MED PALESTINSK FRIGJØRINGSLEDER	– s. 15
PARTISPLITTELSEN I 1923	– s. 16

FRAM FOR DET KOMMUNISTISKE PARTIET!

SE LEDER S. 3

★ KLIPP & KOMMENTAR

KLASSESTATEN TIL AKSJON MOT SOR

SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD (SOR) er medlem av Samnemnda for studiearbeid og har såleis formidlet statsstønad for studier til medlemsorganisasjonene sine.

For å kontrollere ekstra grundig at reglene er blitt fulgt fra lokalavdelingens side, påtok SOR seg å sende ut lønnsoppgaver for de lokale studietiltaks virksomhet.

Denne ekstrakontrollen fra SOR's side avslørte et tilfelle der det lokalt var forekommet brudd på SOR's retningslinjer for statstilskott til studiearbeid. Denne saka etterforskes nå av politiet. Det er imidlertid klart at verken SOR eller dets medlemsorganisasjon SUF(m-l) kan lastes for det en privatperson kan ha begått.

Men fra den dag da de mulige mislighetene i Mo i Rana ble kjent, satte borgerpressen, anført av sosialdemokratens aviser, inn en voldsom hetskampanje mot SOR og SUF(m-l). Her ble SOR's virksomhet i sin helhet fordømt, sjøl om SOR fullstendig kunne tilbakevise beskyldningene som ble satt fram.

At denne hetsen var bevisst forvrengning av fakta viser seg klart i at SOR ved flere høve ble nektet spalteplass til gjen-svar, bl. a. i VG og Arbeiderbladet.

Først da SOR, sammen med SUF(m-l), så seg nødt til å arrangere pressekonferanse for å komme til orde, forstummet den verste hetsen. Dette henger sjølsagt sammen med at materialet som ble lagt fram på pressekonferansen tydelig viste at hetsen mot og fordømmelsen av SOR var basert på løgn.

Den bredt opplagte hetskampanjen samt nektinga av spalteplass, tyder på at aksjonen mot SOR var planlagt fra sosialdemokratisk hold for å knekke SOR og dermed hindre at progressive organisasjoner får sine rettmessige studietilskott.

At dette er tilfelle vises også ved at departementet, etter de opplysninger *Klassekampen* har, holder tilbake bl. a. midler til administrasjon. Dette har medført at SOR har måttet si opp kvalifisert personell og må fortsette sin virksomhet på dugnadsbasis.

Men klassestaten og dens medløpere når ikke langt med sine løgnaktige aksjo-

ner. Det eneste de oppnår er å framstå som enda mer utilslorede redskaper for borgerskapet.

INGEN FRIHET FOR FASCIST-PROPAGANDA

Politiet sjekket alle billetter.

De mest reaksjonære delene av borgerpressen har forsøkt å framstille det som en seier for seg at fascistfilmen «The Green Berets» endelig har fått Norges-premiere. Men «seieren» er svært betinget. For å få filmen vist måtte de ty til følgende:

- Sette opp filmen i en provinsby,
- reservere samtlige plasser for høyrefolk,
- opprette politisperring mellom kinoen og 2 000 Arendalsfolk som var møtt fram, og
- tilkalle utrykningspolitiet fra Oslo.

Reaksjonen stolte tydeligvis ikke på at det lokale politiet ville gå inn for oppgaven med å forsvare fascistfilmen.

Dersom kampen om Green Berets-filmen er avsluttet med framvisinga bak sperrer i Arendal, er det ikke en gang en betinget «seier» for reaksjonen. Oppsettinga i Arendal – hvis den blir den eneste – betyr bare at de reaksjonære innrommer at de ikke våger å sette den opp i de større byene. Der er folket best organisert og rede til å knuse slike provokasjoner.

Det er mulig at de reaksjonære vil prøve å få vist fram fascistfilmen sin også på andre, mindre steder enn i Arendal. På steder der dette er en mulighet, bør progressive forberede seg på å gi den en varm velkomst.

INGEN FRIHET FOR
FASCIST-PROPAGANDA!
ORGANISER KAMP MOT
GREEN BERETS!

kommunistisk avis i Norge i dag etter at Friheten er blitt stadig dårligere og mer tannlaus.

NKP er ikke lenger annet enn et SF nr. 2, og Sovjetunionen har forfalt. Under den store Stalins tid var Sovjetunionen sosialismens bolværk og det land som alle revolusjonære arbeidere vendte seg til. Nå er Sovjetunionen et like imperialistisk land som USA, som angriper Tsjekkoslovakia og hisser til krig mot Kina.

Derfor er det riktig når *Klassekampen* angriper den moderne revisjonismen og støtter seg på Mao Tsetungs tenkning som er våre dagers leninisme.

Kan ikke avisa komme ut oftere enn hver måned? Ellers takk for et godt blad!

NKP-medlem, Akershus.

Klassekampens redaksjon er klar over behovet for å få ut avisa oftere. Men dette krever 1) flere abonnenter, 2) at flere hjelper oss med stoff til avisa og 3) at enda flere enn nå tar del i salget av *Klassekampen*. Derfor: **TEGN ABONNENTER!** **SKRIV TIL KLASSEKAMPEN!** **DELTA I SALGET AV AVISA!**

Redaksjonen.

9. APRIL »I VÅR TROSKYLDIGE VERDEN».

Det norske borgerskapet har feiret 30-års jubileet for den tyske okkupasjonen på sitt spesielle vis. I Arendal fikk fascistfilmen «Green Berets» sin premiere, i Oslo møttes «Europabevegelsen» for å forberede Norges overgang til Fellesmarkedet. Halvard Lange benyttet anledningen til å minnes 9. april under pressekonferansen.

Det var ellers tydelig at forberedelsen til den storslåtte 8. mai-feiringa hadde lagt en demper på denne første krigsminnesdagen i år. *Arbeiderbladet* og *Dagbladet* vartet bare opp med en annonse fra PAX forlag på 30-års dagen.

Aftenposten derimot feira over flere sider. Fra lederen saker vi denne framstillinga av okkupasjonen og forhistoria til den:

«Det som skjedde var, kort sagt, dette: Hitler-Tyskland var på offensiven. Det tredje riket ville ha plass og makt, og den mektige tyske krigsmaskinen ble satt i bevegelse. Den 9. april kom turen til vårt land. I vår troskyldige verden hadde det ikke vært plass for noe skikkelig forsvar.»

Det er forståelig at nettopp *Aftenposten* gjerne vil ha folk til å tro at den fascistiske offensiven og krigsforberedelsene foregikk i «en troskyldig verden». Mens fascismen rusta opp og ekspanderte skreiv nemlig den samme avisa dette: «... overfor valget mellom to onder, to diktaturer, da velger vi selvsagt det minste. Vi velger langt heller Italiaen eller Tyskland fremfor Russland.»

Vi vet hva vi har i vente fra *Aftenposten* og sosialdemokratiet på frigjøringsdagen 8. mai. Kampen for norsk sjølstendighet skal på nytt trekkes fram som bakgrunn for en hyklerisk NATO-propaganda. «Kampanjen Norge ut av NATO» har tatt initiativet til at dagen blir markert som en anti-imperialistisk kampdag. For de fleste som deltok i motstandskampen var den nettopp en kamp for sjølstendighet mot imperialismen og reaksjon. Derfor: **SLUTT OPP OM «KAMPANJEN NORGE UT AV NATO» S. MAI ARRANGEMENT!**

MER TELEFONAVLYTTING

I innstillinga fra komiteen som har arbeidet med en revisjon av straffeprosessloven, Andenæskomiteen, blir det foreslått en utvidelse av politiets myndighet. Politiet skal nå kunne bringe inn til politistasjonen inntil 4 timer «den som ikke etterkommer pålegg fra politiet om å fjerne seg fra offentlig sted når omstendighetene gir grunn til å frykte for forstyrrelse av den alminnelige ro og orden eller den lovlige ferdsel». I følge innstillinga «kreves det ikke at vedkommende allerede har forvoldt noen forstyrrelse. Det er nok at vedkommende betyr en fare for forstyrrelser av nevnte art, f. eks. opptøyer eller oppløp.»

Innskrenking av ankeretten, større adgang til razzia og huskontroll, økt bruk av telefonavlytting og brevkontroll, er også foreslått i innstillinga.

Folk som har deltatt i demonstra-

Til redaksjonen.

Jeg jobber på en større industri-bedrift, og har stor nytte av å selge og diskutere avisa på jobben. Der har jeg lært det riktige i det redaksjonen skriver i forrige nummer: Salg av *Klassekampen* er en av de beste måtene å drive propaganda for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på.

Spesielt har jeg hatt god erfaring med å diskutere det faglige og økonomiske stoffet med kamerater på jobben, og de fleste har vært enige i kravet om 25 % etter å ha lest artiklene i avisa. Nå er det flere som kjøper avisa av meg fast, og de synes avisa er OK.

ML'er, Østfold.

Takk.

Jeg vil gjennom *Klassekampen* rette en takk til de kameratene som skrev til meg under mitt fengselsopphold p. g. a. politisk militærnektning. Det er en oppmuntring å få brev i fengsel.

Hilsen
Tor Mostue

sjoner vet at disse nye forslagene vil bety en legalisering av politiets nåværende praksis, dvs. innstillinga forsøker å gjøre lovlig det som politiet alt i dag gjør. Men blir de vedtatt vil de utvilsomt lette nye «overskridelser» fra politiets side.

Arbeidsfolk og progressiv ungdom har derfor all grunn til å være på vakt mot disse reaksjonære tiltaka.

TORTUR I ISRAEL

Amnesty International kunne i begynnelsen av april rapportere om tortur i israelske fengsler av palestinske fanger. Rapporten gir en inngående beskrivelse av fire tilfeller hvor det er blitt brukt pisk, kniv, brennende sigaretter på kroppen og elektriske sjokk.

Dette er metoder på linje med nazistenes under siste verdenskrig og USA-imperialistenes i Vietnam. Den sionistiske staten Israel skyr ingen midler for å undertrykke Palestina-arabernes rettferdige frigjøringskamp.

Regjeringa i Israel prøver å avvise Amnesty-rapporten ved å si at den er «et produkt av arabernes propaganda». Storsionistene i den amerikanske avdeling av Amnesty har «tatt avstand» fra rapporten.

Men slike hule forsøk på å skjule undertrykkinga av Palestina-araberne blir i dag gjennomskuet av stadig flere. Selv ikke den mest iherdige propaganda fra hjemlige sionist-agenter som Håkon Lie og *Dagbladets* utenriksredaktør kan hindre at et økende antall norske arbeidsfolk og ungdom slutter opp om Palestina-arabernes rettferdige kamp.

FÆRRE KAPITALISTER – MINDRE UTBYTTING?

Bladet *Bygningsarbeideren*, organ for Norsk Bygningsindustriarbeiderforbund, gjør i sitt nr. 3 – 70 endel refleksjoner på lederplass, om det store antallet småkapitalister i byggfaga. «Vi har i Norge mellom 7000 og 8000 entreprenørfirmaer med mindre enn 10 ansatte» skriver bladet. «I telefonkatalogen for Oslo står oppført 426 malermestere. Vi våger «den påstand at hverken faget, publikum, samfunnsinteressene eller den høyt besungne fri konkurransen ville tape på om bare tiendeparten fortsatte.»

«Vi leser ofte om den dårlig organiserte byggeplass, om mangel på tilrettelegging, udugelig arbeidsledelse og om «opptil 50 prosent av arbeidstida på norske byggeplasser som er tapstid» fordi man ikke i tilstrekkelig utstrekning anvender arbeidsstudier eller planlegger produksjonen godt nok.» skriver bladet videre, og konkluderer med: «Her er det behov for rasjonalisering og effektivisering».

Redaktøren med disse egenartede tankene heter Rolf Aakervik, og er tidligere formann i Oslo Arbeiderparti. Hans ho-

vedsynspunkt er «at alt for mange håndverksmestere mer eller mindre lever av andres arbeid». Derfor vil han ha konsentrering og monopolisering i byggfaga, – slik at profittmakerne kan bli færre, og mer bli igjen på arbeiderne.

Dette resonnementet synes ved første øyekast ganske fiffig. Men så er spørsmålet: Hvis det er slik at konsentrasjon av bedriftene på færre hender fører til bedre forhold for arbeiderne, hvorfor er da ikke arbeiderne de som kjemper for monopolisering, og kapitalistene de som strir imot? Alle (bortsett fra Aakervik) veit at det motsatte er tilfelle.

Årsakene til at konsentrasjonen ikke lønner seg for arbeiderne er følgende:

For det første medfører konsentrasjonen av produksjonsmidlene, stormesterens ekspansjon av småmestere, at stadig større utlegg må gjøres til investering i tekniske hjelpemidler.

For det andre øker (som Aakervik sjøl påpeker) konsentrasjon arbeidspresset på arbeiderne, gir dem mindre igjen for arbeidet de utfører.

Erfaringene fra alle bransjer der det har foregått monopolisering og konsentrasjon, viser at denne utviklinga har økt utbyttinga og arbeidspresset på jobben. Aakerviks tanker er i virkeligheten ikke svært originale. Det originale består bare i at et *fagblad* hevder tankene til de griskeste og største kapitalistene.

KLASSEKAMPEN BESLAG- LAGT I FRANKRIKE

Klasseundertrykkelsen av det arbeidende folket i Frankrike har klare fascistiske trekk. Etter mai-revolusjonen i 1968 ble det marxist-leninistiske partiet (PC-MLF) forbudt, og politiforfølgelsen av revolusjonære arbeidere og andre progressive intensiveres stadig. Heller ikke utenlandske progressive på reise i landet kan føle seg trygge.

Noen medlemmer av Kampanjen Norge ut av NATO besøkte Frankrike i påskeuka. Grensepolitiet oppdaget at det sto «student» i passene, og bilen de kjørte ble grundig undersøkt. Alle ble kroppsvisiteret. Samtlige publikasjoner i bilen ble beslaglagt, bl. a. 10 eksemplarer av *KLASSEKAMPEN*. Videre tok den franske klassepurken også det den kunne finne i bilen av Røde Garde, Fritt Norge og For Vietnam. I tillegg ble tittelen på alle bøker som fantes i kjøretøyet, notert ned. Og overvåkinga ga seg ikke med dette. Hele lista mens kameratene oppholdt seg i Paris ble de skygget av sivilkledd politi.

Borgerskapets prat om at «dette kan aldri skje her» kan ikke hindre oss i å lære av historien og forberede oss på hard kamp med alle midler mot klassefienden.

RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI

Klassekampen brakte i forrige nr. tidskriftet Røde Fanes forslag til et ramme-program for en Rød Arbeiderfront 1. mai. I det avisa går i trykken er det klart at det rundt om i landet vil bli arrangert en rekke demonstrasjoner og aksjoner på dette grunnlaget. Lokale 1. mai-komiteer er opprettet, og på bedrifter og skoler er det dannet arbeidsgrupper som leder den lokale agitasjonen. Alt tyder på en militant klassekampfeiring 1. mai.

Nordiske ML-organer:

SVERIGE:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML. Årsab. kr. 15,- til p.g. 4 86 37

Marxistisk Forum. Teoretisk tidskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10¹¹, Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p.g. 67 26 56

Clarte. Organ for Svenska Clarteförbundet. Abonnement: Clarte, Surbunngatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p.g. 25 17 80.

DANMARK:

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F. Årsab. kr. 15,- til p.g. 14 08 07

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev. C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B¹, 2100 København Ø, kr. 10,- pr. år.

BREV & KRITIKK

Vi innfører fra dette nummer ei fast spalte der leserne kan komme med spørsmål, kritikk av dårlige og framheving av gode artikler, rapporter om hvordan avisa blir mottatt, råd om hvilke emner redaksjonen bør ta opp osv.

Skriv, og skriv kort, slik at flest mulig kommer til orde!

Redaksjonen.

Til *Klassekampens* redaksjon:

For oss marxist-leninister i NKP er det hyggelig å se hvordan *Klassekampen* utvikler seg til å bli en stadig bedre avis for arbeidsfolk. Vi trenger en ny

SUF(m-l)s formann om partibygginga

INTERVJU MED PÅL STEIGAN

Å skape et revolusjonært, kommunistisk arbeiderparti er i dag en hovedoppgave for den marxist-leninistiske bevegelsen. I løpet av det siste året har det partibyggende arbeidet vunnet oppslutning hos stadig flere progressive. Men ennå er det en del som ikke helt og fullt skjønner nødvendigheten av å skape en slik fortrøpp for arbeiderklassen utenfor de eksisterende parti-organisasjonene i arbeiderbevegelsen. NKP-lederne har forsøkt å spinne på denne tråden for å vinne ny oppslutning til sin egen skrøpelige partiskute. De hevder at de revolusjonære bare ønsker å splitte, at de er »sekteister» som ser som sin viktigste oppgave å slåss »mot dem som står dem selv nærmest».

— Hvilken kommentar har SUF(m-l) til dette? Vi retter spørsmålet til formannen, Pål Steigan.

— En *splitting* er det utvilsomt på venstresiden i arbeiderbevegelsen i dag. Men den skyldes ikke vrang vilje fra marxist-leninistenes side. Vi har ærlig gått inn for enhet på grunnlag av en virkelig arbeiderpolitikk, også med folk som Reidar T. Larsen og Berge Furre. Men de har nektet. SUF(m-l) ble ekskludert fra SF, NKP-ledelsen forbereder å kaste marxist-leninistene ut av partiet. Og når f. eks. SF-lederne i *Orientering* aksepterer LO's »ramme» for tariff-oppgjøret, eller Reidar T. Larsen hevder at Sovjet ikke er imperialistisk, ja, da må vi bekjempe dem i folkets interesser. Slike »førere» leder arbeiderklassens kamp på villspor. Vi kjemper mot dem og for et slagkraftig marxist-leninistisk parti fordi vi ønsker at folkets kamp skal seire! Dette hindrer sjølsagt ikke at vi går inn for enhet på alle de punktene der det finnes politisk grunnlag for enhet. Særlig har vi erfaring for at mange av de *menige* medlemmene i både SF og NKP gjerne går sammen med marxist-leninistene i den daglige kampen, se bare på Rød Arbeiderfront 1. mai! Men når opportunistiske ledere prøver å føre kampen inn på avveier, så er det vår plikt å avsløre dem.

— Hva med påstanden om at de revolusjonære i dag rekrutteres utelukkende fra skoleelevenes og studentenes rekker?

— De fleste som koi .ner med slikt vet sjøl at det er noe vrøvl. Se bare på LO-pampenes hysteriske redsel når marxist-leninistenes løpesedler og presse spres på arbeidsplassene i dag! Nei, vårt problem er ikke at arbeidsfolk ikke slutter opp om de revolusjonæres politikk. Det er heller at vi mangler penger til å spre meningene våre omfattende og godt nok. Den overveiende delen av SUF(m-l)s egne medlemmer er da også fra arbeiderklassen, mange av oss står ute i produksjonen. En annen sak er at også studentene slutter sterkere og sterkere opp om vår linje. Men det er da bare en styrke!

— Hva utgjør i dag den revolusjonære bevegelsen?

— Breie lag av det arbeidende folket slutter i dag opp om revolusjonære synspunkter. Bare en brøkdel av disse er organisert i en revolusjonær organisasjon. På grunn av at SUF(m-l) er den delen av den revolusjonære bevegelsen som lengst har stått for en marxist-leninistisk politikk, er også SUF(m-l) i dag best organisert og mest erfaren. I løpet av det siste året har imidlertid også den landsomfattende organisasjonen *ML-gruppene* vokst fram, og konsekvent stilt seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn. Samtidig har marxist-leninistene i NKP i stadig større grad organisert seg til

SPRE KLASSEKAMPEN

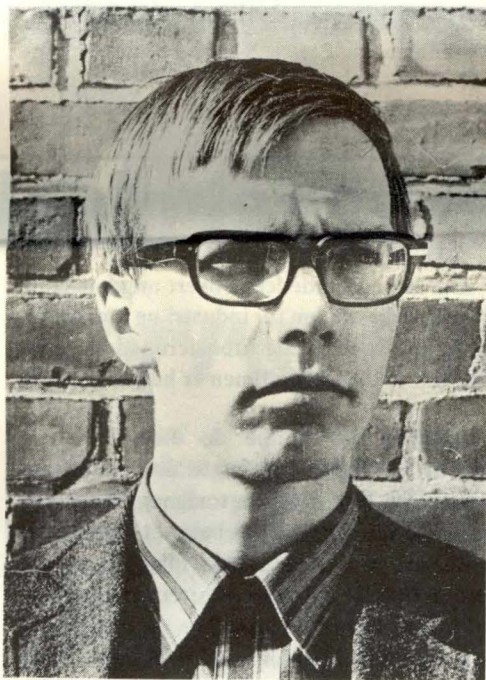
Dette nummeret av Klassekampen er trykt i 18 000 eksemplarer. Det er hittil det høyeste opplaget som er trykt av avisa. I hovedsak selges Klassekampen på dørene hos folk, på arbeidsplasser og på stands. Men framleis er det mange arbeidsfolk rundt om i landet som ikke har lest eller hørt om avisa. For at flest mulig skal bli kjent med den, trenger vi hjelp. Og hvem andre kan hjelpe oss enn de som deler våre oppfatninger? Vi oppfordrer derfor alle venner av Klassekampen til å ta del i spredninga av avisa.

Dette kan du gjøre ved å diskutere innholdet i Klassekampen med arbeidskamerater og venner, ved å oppfordre dem til å tekne abonnement eller ved å ta initiativet til tekning av gruppeabonnement (minimum 5 stykker).
STYRK ML-PRESSA!

kamp mot den revisjonistiske lederklikken som prøver å selge partiet fullstendig til venstre-sosialdemokrati og opportunisme. I tillegg til de organiserte marxist-leninistene finnes det imidlertid et stort antall uorganiserte sympatisører, samt en del revolusjonære som ennå står i SF og AUF. Stadig flere av disse ønsker nå å studere proletariatets revolusjonære ideologi, de leser *Klassekampen* og deltar i våre studiesirkler.

— Hvordan er takten i det partibyggende arbeidet?

— Det er først nødvendig å understreke at vi anser opprettelsen av partiet som en stor og vanskelig oppgave. Den vil derfor ta tid å løse. Et marxist-leninistisk parti som skal fungere som arbeiderklassens generalstab kan ikke dannes før grundige forberedelser er gjort. Disse forberedelsene holder vi på med i dag i form av studier, spredning av propaganda og agitasjon for kommunistiske ideer og deltakelse i den praktiske massekampen.

SUF(m-l)s formann Pål Steigan

Samtidig ønsker vi selvsagt ikke at arbeiderklassen skal stå helt uten noen ledende gruppe før det kommunistiske partiet er dannet. Et kortsiktig mål er derfor å samle alle marxist-leninister i et kommunistisk forbund som kan føre kampen for partiet videre, knytte enda sterkere forbindelse med massene og samle kamperfaringer som partiet seinere kan dra nytte av.

— Hva med SUF(m-l)s rolle?

— Samtidig som det kommunistiske forbundet bygges opp vil SUF(m-l) bli utviklet mer og mer i retning av et typisk ungdomsforbund enn det er i dag. Med sikte på dette gjennomfører vi grundige studier i ungdommens særskilte problemer og går inn for å organisere stadig flere ungdommer i og omkring organisasjonen. Vårt mål er å skape en marxist-leninistisk ledelse for skoleelevenes, studentenes og andre ungdommers kamp. Masseaksjonene ved universiteter og skoler denne våren viser at vi er kommet et stykke på vei.

— Kan uorganiserte revolusjonære mennesker i dag gjøre noe for å styrke partibygginga?

— Alle ærlige revolusjonære kan bidra til å styrke vårt arbeid uten å organisere seg umiddelbart. De kan skaffe seg et bedre innblikk i den revolusjonære teorien gjennom å delta i studiesirkler, og de kan hjelpe til med å spre marxist-leninistenes propaganda. En av de viktigste oppgavene er f. eks. å øke spredninga av *Røde Garde* og *Klassekampen*, avslutter Pål Steigan.

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 2, TVEITA POSTKONTOR, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISE: Kr. 12,- pr. år — halvår kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,- pr. ab.

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere: Sigurd Allern og Finn Aasheim.

Adresse: Observatorieg. 12, Oslo 2.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

BEHOVET FOR EN KOMMUNISTISK LEDELSE

PARTIET OG DEN LANGSIKTIGE KAMPEN

Arbeiderne er på marsj igjen. Streikekamper og andre kraftige aksjoner har i den siste tida blitt retta mot monopolkapitalen og dens lakeier i LO-ledelsen. Aksjonene på Norgas i Oslo og Zinken i Odda er eksempler på at arbeidsfolk avviser statens og pampenes direktiver om »ro og orden» under tariffoppgjøret.

Samtidig har ungdommen i løpet av våren ført militante aksjoner mot monopolkapitalens og statens angrep på levevilkåra deres.

Enhver klassebevisst arbeider og enhver kjempende skoleelev og student veit at aksjonene hver for seg hadde vært umulige uten en fast ledelse. Samtidig er de klar over at en slik lokal ledelse har vansker med å stå imot når monopolkapitalen setter kapitalistklassens undertrykkelsesorganer — politi og tvangsapparat — inn mot dem. For å hindre at de lokale aksjonene slås ned av den sentraliserte borgermakta er det nødvendig å opprette og konsolidere en proletarisk ledelse av enda større styrke.

Hvordan skal denne skapes? Hvordan skal vi gjøre alle de spredte kampene til noe mer enn nettopp spredte kamper? Og hvordan skal aksjonene for dagskrava som folket fører mot kapitalen gjøres til en del av den langsiktige kampen mot kapitalismen og for sosialismen?

BEHOVET FOR PARTIET OG DE KORTSIKTIGE OPPGAVENE

Folkets seineste aksjoner har allerede unngått mange av klassefiendens forsøk på å splitte studentene mot arbeidere, arbeidere mot bønder og ulike arbeidergrupper mot hverandre. Dette er bl. a. et resultat av at det finnes en marxist-leninistisk bevegelse som gang på gang har avslørt splittelsesforsøkene, og som har vært i stand til å knytte de ulike gruppernes krav sammen.

Med utgangspunkt i sitt prinsipp om å tjene folket har ml-bevegelsen vært i stand til å stille paroler for kampen som den retter mot klassefienden og ikke mot andre deler av folket. Mange steder har marxist-leninistene, fordi de har satt seg inn i arbeiderklassens revolusjonære teori, vært i stand til å trekke opp en riktig strategi og taktikk. Marxist-leninistenes rolle ved utforminga av Faglig Studentfronts og alle progressive studerendes korrekte linje i interessekampen er et godt eksempel på dette.

Men marxist-leninistene er i dag ikke sterke nok eller godt nok organisert til å lede enhver aksjon. Derfor kan ennå mange av klassefiendens forsøk på å dreie folkets våpen mot det sjøl, lykkes. For å sikre framgang fra dag til dag må vi gjøre slutt på dette. Vi må styrke ledelsen — styrke den marxist-leninistiske bevegelsen — og bygge opp et virkelig revolusjonært kommunistisk parti som er den høyeste form for ledelse. Dette er en oppgave, ikke bare for oss som er marxist-leninister i dag, men for arbeiderklassen og hele det arbeidende folket.

Kamp er nødvendig for å forsvare og bedre folkets levevilkår. Men aksjonene kan ikke i seg sjøl føre til varige bedringer. Monopolkapitalen vil fortsette å suge kjempeprofitter ut av arbeidet vårt, og staten vil fortsatt legge store byrder på oss. Derfor må de daglige aksjonene for forsvar og bedring av de økonomiske kåra knyttes nært til arbeidet med å fjerne det systemet der kapitalistklassen utbytter arbeiderne. Kapitalismen må feies av vegen og sosialismen må bygges.

Det marxist-leninistiske kommunistpartiet har to fortrinn som skikker det til å legge opp en kortsiktig strategi som fremmer den langsiktige: Det har studert arbeiderklassens samlede kamperfaringer slik de er summert opp i Mao Tsetungs tenkning. Og det kan anvende denne lærdommen fordi det er nært bundet sammen med folkets masser, kjenner deres ønsker og behov, og har oppriktig vilje til å tjene folket.

Kampen for sosialismen vil bli hard. Klassefienden vil ikke gi seg uten å kjempe til det ytterste for å beholde profittene og makta. Derfor må folket gjøre seg klar til å gjennomføre en væpnet revolusjon for å knuse borgerskapets stat og opprette sin egen — proletariatets demokratiske diktatur — som er diktatur over klassefienden og demokrati for folket.

I slike omfattende og kompliserte oppgaver er behovet for en fast, enhetlig og skolert ledelse tydelig. Om et virkelig kommunistisk arbeiderparti er nødvendig for å lede de slagene vi utkjemper i dag, er det hundre ganger mer nødvendig for å gjennomføre sosialismen.

HVA SLAGS PARTI?

Mange kan godt skjønne at det trenges en ledelse for å vinne fram men stiller spørsmålet: »Hvorfor akkurat et marxist-leninistisk parti?» Kunne ikke et vanlig »sosialistisk» parti klare seg?

Nei! Partiet må beherske arbeiderklassens revolusjonære teori, fordi denne teorien i Marx', Engels', Lenins, Stalins og Maos oppsummeringer gir oss arbeiderklassens positive og negative erfaringer fra over 100 års klassekamp. Ved å bygge på disse erfaringene og anvende dem i Norge, kan partiet unngå å gjøre feil med skjebnesvangre konsekvenser for hele klassen. Derfor studerer de revolusjonære marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og legger den til grunn for sin virksomhet.

Partiet må være enhetlig. Gjennom drøftinger på grunnlag av den revolusjonære teorien må partiet skape enhet blant medlemmene i tenkning og handling. Når partiet har trukket opp ei linje, må den følges av alle som en. Et udisiplinert parti kan skule bort arbeiderklassens seier i et avgjørende øyeblikk. Derfor må det være revolusjonære arbeideres krav til partiet at

Forts. s. 14

LO - ET KORPORATIVT ORGAN

»Arbeidsfreden må sikres» har alltid vært en hovedparole for kapitalistklassen. Bakgrunnen er enkel: Streik betyr produksjonsstans — og oftest høyere lønninger. Kapitalistenes profitt minsker tilsvarende.

Utviklinga av monopolkapitalismen har sørget for at denne »roen i arbeidslivet» har blitt viktigere og viktigere. Stadig større summer har kapitalistene måttet investere i nytt produksjonsutstyr og andre former for fast kapital. Dette har gjort at storborgerne får mindre og mindre profitt sett i forhold til de gigantbeløpene de må investere. Derfor blir en stopp i produksjonen vurdert som katastrofal. For enhver pris må militante streikeaksjoner fra arbeidernes side forhindres.

TVANGSLOVER OG POLITI

Anti-streikelever, dom og botelegging gjennom Arbeidsretten og tvungen voldgift er velkjente tvangstiltak som kapitalist-staten har tydd til for å slå ned de fagorganisertes rettferdige kamp.

I konflikt etter konflikt opp gjennom dette århundret har de blitt anvendt i klasseundertrykkelsens tjeneste. Det samme gjelder organisert streikebryteri, beskyttet av statens politi og militærvesen.

Slike maktmidler har også blitt satt inn mot den kampen Norgas- og Odda-arbeiderne fører i dag.

Men historien viser også at denne klasseundertrykkelsen alltid resulterer i økt motstand. Arbeidernes klassehat og kampvilje blir i de fleste tilfeller styrket av statsmaktas represalier. Derfor har det vært nødvendig for kapitalen å forsøke å svekke arbeiderklassens kampkraft gjennom andre og mindre provoserende tiltak.

KORPORATIVISMEN — STATSORGANISERT KLASSESAMARBEID

Monopolkapitalens løsning ble å underordne de folkelige interesseorganisasjonene statens kontroll og herredømme. I fascist-stater som Mussolinis Italia og i dagens Spania og Hellas skjer dette åpent og direkte. I andre land under monopolkapitalens diktatur, der folket har beholdt endel demokratiske rettigheter, har det samme skjedd mer indirekte og skjult.

I Norge har denne korporativiseringa, dvs. organisert samarbeid mellom arbeid og kapi-

tal under kapitalist-statens kontroll og ledelse, foregått i lang tid. Mer og mer har f. eks. LO blitt omformet til å bli et lojalt underbruk for monopolkapitalens og statens politikk.

En viktig del av denne utviklinga har vært å trekke de store interesseorganisasjonene med i statlige råd, komiteer og utvalg. Antallet råd som har til oppgave direkte å forvalte statens interesser økte f. eks. fra 13 i 1930 til 122 i 1957 og til hele 420 i 1967. LO-ledelsen er i dag representert i ca. 200 av disse statsutvalg!

»Dette betyr at fagbevegelsen har fått større innflytelse på samfunnsutviklinga», hevder pampene. Som vanlig er de frekke som flatulsa!

Hva slags »tillits»verv er det f. eks. Tor Aspengren sitter og »påvirker» utviklinga i? Marinens Hovedverft og Raufoss Ammunisjonsfabrikker er blant de typiske statlige kapitalistbedrifter, og nyter godt av å ha Aspengren i styret.

Dessuten sitter LO-formannen i rådet for Norsk Produktivitetsinstitutt, der han sammen med NAF-direktør Selvig skal bidra til at industrien produserer mest mulig til lavest mulig kostnader for kapitalistene. Formelt representerer LO-formannen de fagorganisertes interesser. Reelt deltar han i virksomheter opprettet for å tjene kapitalistklassen.

LO-LEDELSEN — TILLITSMENN FOR KAPITALISTENE

Mellom de ulike interesseorganisasjonene som er trukket inn i samarbeidet med staten går det et markert skille. Når staten samarbeider med representanter for kapitalistenes egne organisasjoner, f. eks. NAF og Rederforbundet, er dette bare nødvendige rådslagninger for at staten best mulig skal kunne trygge kapitalistenes felles-interesser.

Yrkesskoleelevenes kår

Om lag en fjerdedel av hvert ungdomskull tar i dag yrkesskolen for industri og håndverk. Dette er hovedsakelig arbeiderungdom. Kårene for denne ungdommen er harde.

Inntil i fjor kunne de ikke få lån i Statens lånekasse det første året på yrkesskolen. Da blei det åpnet adgang til såkalte »supplerende lån». Men bare et fåtall var kvalifisert til å få lån, som i tillegg lå så lavt som 1 000 kr. til hver. Borteboerstipendet på 2 000 kr. til de som bor på hybel, går som regel rett i lommene på hybelverter som spekulerer i boligpønden. Til mat, klær, skolemateriell og reiseopenger må som regel familien tre støttende til med flere tusen kroner. Når dette er økonomisk umulig, må elevene sjøl ta ekstrajobber etter skoletidas slutt.

Studer marxismens politiske økonomi

Sosialistisk Opplysningsråd har gitt ut en kortfattet og elementær innføring i marxismen-leninismens politiske økonomi, med tilhørende studieopplegg. Heftet nyttes av de organiserte marxist-leninistene og deres sympatisører som et ledd i den ideologiske fostringa i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Marxist-leninistene legger stor vekt på Lenins ord om at »uten at det finnes en revolusjonær teori, vil det heller ikke finnes noen revolusjonær bevegelse». Derfor har de satt studiet i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som sin hovedoppgave i dag. For tida studeres den politiske økonomien, og det nevnte innføringsheftet brukes som grunnlitteratur.

HVORFOR MÅ VI STUDERE MARXISMEN-LENINISMENS POLITISKE ØKONOMI?

Mao Tsetung lærer oss: »For å kunne skille de sanne venner fra de virkelige fiender, må vi analysere de allmenne drag i klassenes økonomiske stilling.»

Den politiske økonomien gir oss de grunnleggende økonomiske lovene i samfunnet, den setter oss i stand til å danne oss et sant bilde av hvordan kapitalismen fungerer og til å se hvordan sosialismen vil og må seire over kapitalismen.

For å kunne seire, må altså arbeiderklassen kunne isolere sine sanne fiender, og må evne å fylke sine sanne venner rundt seg. Studier i og anvendelse av den politiske økonomien er en forutsetning for å kunne løse denne oppgaven.

HVA TAS OPP I DET NYE HEFTET OM POLITISK ØKONOMI?

Utgangspunktet er hva Marx og Engels fastslo på vitenskapelig vis i strid med alle borgerlige

løgner: All verdi i samfunnet skapes ved arbeiderklassen og det arbeidende folkets produktive arbeid. Heftet reiser spørsmål som: Hvordan kan kapitalistene tilegne seg kjempeprofitene? Hvor stor profitt får kapitalisten?

Den politiske økonomien understreker at det kapitalistiske samfunnet og kapitalistenes profitter baseres på at arbeidsfolk får betalt for mindre enn de verdiene de skaper: Dvs: Kapitalistene lever fett på arbeidsfolks arbeid gjennom å utbytte dem.

Videre tas opp spørsmål som f. eks. hvilke metoder kapitalistene nytter for å øke utbyttinga.

Den politiske økonomien avslører hvorfor kapitalistene presser det arbeidende folket stadig hardere gjennom tids- og arbeidsstudier, rasjonaliseringer o. l.

Heftet tar grundig opp marxismen-leninismens analyse av de iboende motsigelsene i det kapitalistiske samfunnet, slik de gir seg utslag i de gjentatte økonomiske krisene. Den politiske økonomien viser

at monopolkapitalen aldri kan komme vekk fra de stadig større vanskene den vikler seg sjøl inn i — trass i at den søker å unngå krisene ved å velte stadig større byrder over på det arbeidende folket. Det er derfor arbeiderklassens historiske oppgave å tilintetgjøre kapitalismen gjennom revolusjon for å likvidere utbyttinga, avskaffe kapitalismens kriser og kriger.

Grunntanken i marxismen-leninismens politiske økonomi gis derfor i heftet: Arbeiderklassens problemer kan ikke gis noen endelig løsning innenfor rammen av kapitalismen. Bare en sosialistisk revolusjon og oppbygginga av sosialismen kan tilintetgjøre utbyttinga og undertrykkelsen av folket.

FRAM FOR STUDIER I MARXISMEN-LENINISMENS POLITISKE ØKONOMI!

Som vi har sett, er det av avgjørende betydning for å vinne framgang og seier i arbeiderklassens kamp for bedre kår og for sosialismen, at vi behersker og anvender marxismen-leninismens politiske økonomi.

Flest mulig bør derfor slutte seg til de pågående studiene i politisk økonomi. Materiell og hjelp til studiene fås fra Klassekampens distribusjon.

AVSLØR OG BEKJEMP MONOPOLKAPITALEN!

FRAM FOR STUDIER I MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

At LO-ledelsen bevisst er trukket inn har andre årsaker. Staten er ikke noe redskap for de interesser pampene egentlig skulle representere. Samarbeidet med dem har sin primære hensikt, å sørge for at LO's politikk og lønnskampens interesser blir underordnet kapitalens ønskemål. Aspengren & Co er tillitsmenn kapitalen trenger i forsøket på å lamme fagorganisasjonens evne til kamp, slik at den i praksis fungerer som et underbruk av staten.

BEKJEMP KLASSESAMARBEIDERNE

Monopolkapitalen ser det naturlig nok som en oppgave å undertrykke lønnskampen for å heve profitten. Til det har de statens tvangslover og voldsapparat. Disse redskapene er i dag nødvendige, men utilstrekkelige midler til å holde kampen nede.

Derfor gjør staten i tillegg bruk av de reaksjonære LO-pampene. Aspengrener og Ment-sener identifiserer seg med monopolkapitalens stat gjennom det nære samarbeidet i et utall av forvaltende organer. Siden de tjener statens interesser tjener de også monopolkapitalistene, fordi staten er monopolkapitalens stat.

I sine egne organisasjoner tar pampene statens (les: monopolkapitalens) standpunkt. De prøver å hindre lønnskampen fordi den strider med kapitalist-statens interesser. Pampenes virksomhet er en alvorlig trusel mot det arbeidende folket. Klassesamarbeiderne og klassesamarbeidet deres undergraver lønnskampen innenfor de organisasjonene som skulle føre den. De tar sikte på å ødelegge det grunnlaget som folkets levestandard hviler på: lønnskampen. De er monopolborgerkapets agenter innenfor fagbevegelsen. Derfor er kampen mot de reaksjonære fag-pampene en forutsetning for å føre lønnskamp, og dermed en forutsetning for å hindre forverring av folkets kår.

BORGER MOT BORGER I TREFOREDINGSINDUSTRIEN

»Jeg drømmer om sponplater om natta!» sa industriminister Rostoft i Stortinget i vinter. Det er ikke noe rart, idet kampen mellom de forskjellige deler av borgerskapet tilknyttet treforedlingsindustrien nok går på nervene for en del. Her er det kamp på kniven: øye for øye, tann for tann.

Fram til midten av 50-åra var treforedlingsindustrien den viktigste eksportnæringen i Norge. Fra da av ble det stagnasjon. Produksjonen av papir, kartong og tremasse var økende, men prisene på varene falt bl. a. p. g. a. konkurransen fra utlandet (eks. Sverige og Finland). Samtidig økte prisene på innenlandsk råstoff, og lønningene økte delvis. Dette medførte at bedriftenes kostnader ble enorme, og kapitalistene ble snytt for

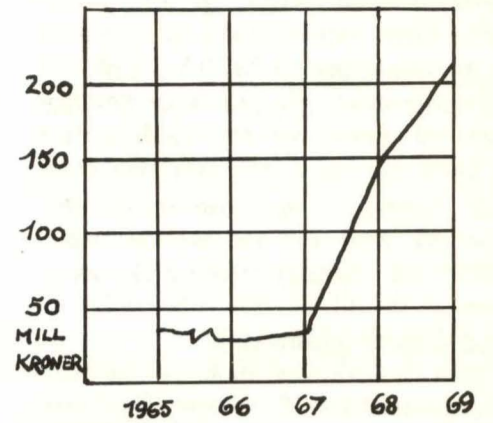
stadig større deler av profitten. Blant de enkelte kapitalistene ble det panikk, og det resulterte i beinharde forsøk på å berge seg over krisa.

Det ble kapitalflukt fra treforedling til annen industri som var mer lønnsom, kraftig rasjonalisering av arbeidskraft, delvis nedleggning av mindre bedrifter og tiltakende sammenslåing av enkelte bedrifter. Med resultat: stor arbeidsløshet. Dette for om mulig å opprettholde profitten.

Ei storstilt strukturrasjonalisering setter inn, som tar sikte på å gjøre bedriftene så store at de kan være med på å bestemme prisene på råstoffet, lønna til arbeiderne og prisene på produktet, dvs. monopolisere. Men dette har ikke gått knirkefritt. Her kommer den innbyrdes striden mellom de forskjellige kapitalister inn. Tidligere var treforedlingsbedriftene familieselskaper eller personlige

firmaer. Fram til midten av 50-åra levde de enkelte småkapitalistene godt på sin bedrift. I det tidene forandra seg, med større og større vanskeligheter, satte fremdeles mange av disse småkapitalistene sin lit til at de skulle kunne få kontroll med situasjonen, ved f. eks. at prisene på verdensmarkedet skulle endre seg. Men monopolkapitalistene og dens redskap staten har vært ubønnhørlig – de ville også være med å slåss om profitten.

Framgangsmåten er kjent fra A/S Union i Skien, der Creditbanken «kuppet» til seg aksjemajoriteten i selskapet i kamp mot de «mindre» kapitalistene skipsreder Holta og høyesterettsadvokat Mustad. Om Creditbankens «engasjement» i Union sier direktør Ihlen: «... ønske om å søke å få gjennomført en effektiv og fremskrittrettet strukturrasjonalisering av visse deler av treforedlingsindustrien i Østlandsområdet.» Som vi ser griper

Eierinntekten i treforedlingsindustrien.

monopolkapitalen inn med strukturrasjonalisering for å sikre seg profitten.

Etter ei tids stagnasjon i treforedlingsindustrien har vi nå fått et periodisk oppsving. Etterspørselen etter papir vil øke, og med tanke på medlemskap i EEC og tollreduksjon, regner en med å få avsetning på varene. Dette har ført til en voldsom økning i investeringer fra kapitalistene. Det foreligger planer for nye sponplatefabrikker, papir- og cellulosefabrikker, sagbruk og tresliperier over hele landet. Sett på bakgrunn av bl. a. den begrensede råstofftilgangen vi har i Norge og vanskeligheten med import, er det naturlig at det blir kamp på kniven mellom de forskjellige kapitalistgruppene.

Sponplatefabrikken på Braskereidfoss

Et godt eksempel som anskueliggjør denne kampen, er striden mellom skogeierne og monopolkapitalistene om bygging av en sponplatefabrikk i Østerdalen.

Grunnen til at industriministerens nattesøvn er forstyrret, er at det også i selve regjeringa er kamp mellom disse to interessene.

forts. s. 14

Streikene ved Saugbruksforeningen

Storbedriften Saugbruksforeningen i Halden har i løpet av det siste året flere ganger blitt ramma av streikeaksjoner. Det som ligger bak disse streikene er misnøye med de elendige lønnsforholda ved bedriften.

De første sammenstøtene med bedriftsledelsen og arbeiderne skjedd i fjor ved disse tider. Den lokale fagforeninga for papirarbeiderne hadde i lengre tid vært i forhandlinger med bedriftsledelsen om en ny lønnsavtale, men da det etterhvert ble klart at arbeidskjøperne trenerte forhandlingene, svarte arbeiderne på Papirfabrikk nr. 2 med streik. Streiken begynte på nattskiftet og varte til om ettermiddagen. Som vanlig ba bedriftsledelsen forbundsstyret i NPF (Norsk Papirindustriarbeiderforbund) om assistanse, og nestformannen i forbundet, Rolf Hauge, kom i hui og hast til Halden for å lese opprørsparagrafen for de streikende arbeiderne. Men til tross for denne støtten fra forbundsledelsen, hadde streiken satt en skrakk i bedriftsledelsen, og den gikk nå med på reelle forhandlinger. Resultatet av disse forhandlingene var et forslag om en gjennomsnittlig årlig lønnsøkning på ca. 4000 kroner. Dette forslaget ble godtatt av arbeiderne, men med et ytterst knapt flertall.

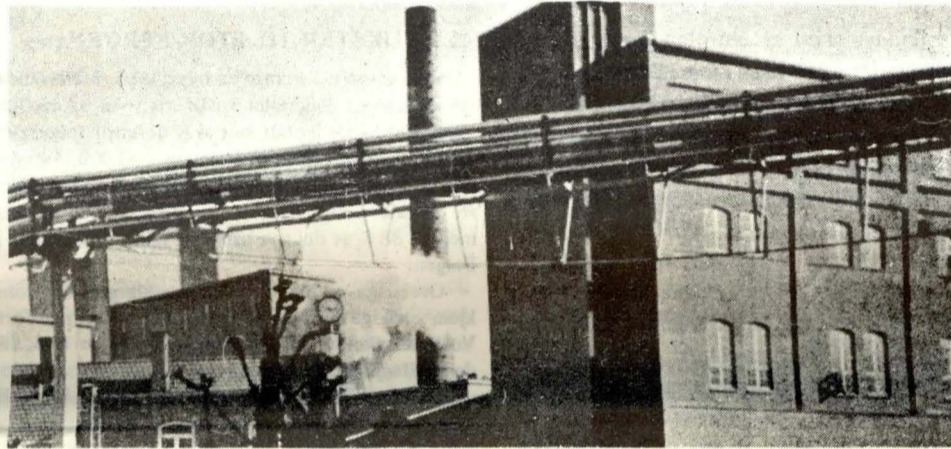
Bedriftsledelsen satte mye inn på å holde lønnsøkningen ved PF 2 hemmelig for arbeiderne ved de andre avdelingene, men dette var sjølsagt en taktikk som var dømt til å mislykkes. Da kjennskapet til resultatet av streiken ved PF 2 spredde seg til de andre avdelingene, blei det forlangt lønnsforhandlinger også der. Bedriftsledelsen forsøkte seg på nytt med den samme forhalingspolitikken som ved PF 2 og den 30/1 i år blei arbeiderne nødt til å gå til sit-down aksjon. (mer om denne streiken se Klassekampen nr. 2 for i år.)

Seinere har også håndverkerne ved bedriften streika for å framtvinge høyere lønn, og det samme har arbeiderne ved Anker Kartongfabrikk gjort. (Bedriften eies av Saugbruksforeningen.)

Arsaken til streikene ved Saugbruksforeningen er det lave lønnsnivået. Samtidig har bedriften i den siste tida sopt inn store fortjenester, bl. a. som en følge av de økte prisene på treforedlingsprodukter. Store summer er investert i nytt utstyr som har drevet produksjonen kraftig i været. I tillegg er arbeidsmarkedet i Østfoldbyene svært stramt, og fylkesarbeidskontoret har satt i gang en vervekampanje i stor stil i Nord-Norge for å få folk til å flytte til Østfold! Under slike forhold er det klart at arbeiderne ikke vil

avfinne seg med rene sultelønninger. Saugbruksarbeidernes aksjoner viser at ved å stole på egne krefter og gjennomføre militant

streikekamp, så kan en vinne seier over klassefienden og deres lakeier i forbunds- og LO-ledelsen.

Borregaardsarbeidere i kamp

Oppsvinget i streikebevegelsen i Norge har nådd gigant-bedriften Borregaard i Sarpsborg. Her har det vært bedriftens 340 Jern & Metall-arbeidere som har gått i spissen.

Bakgrunnen for aksjonene er at akkordoverenskomsten for Jern og met.-arbeiderne, som bygde på UMS-systemet, blei sagt opp ved forrige årsskiftet. Bedriftsledelsen og foreninga blei enige om at det skulle innføres en timelønn på kr. 12,50 pluss en bonus. Bonusen skulle det forhandles videre om. Men det blei snart klart at bedriftsledelsen forhalte forhandlingene. Dette vakte etterhvert sterk harme blant arbeiderne, og på et styremøte i foreninga blei det bestemt å si opp den avtalen som bedriftsledelsen hadde brutt med sin treneringstaktikk. Vedtaket skjedd med 7 mot 2 stemmer. På et medlemsmøte like etter blei avtalen sagt opp med stort flertall. Bare 8 stemte mot på et meget godt besøkt møte.

To dager før påske la forhandlingsutvalget fram et forslag fra bedriftsledelsen på ny avtale for et nytt medlemsmøte. Forslaget lød på 65 øre pr. time som et forskudd inntil avtale om bonus var inngått. Under stor stemning blei dette forslaget vraka av et fullsatt og enstemmig medlemsmøte. Forslaget blei av arbeiderne betegna som et slag under beltet, og under stor applaus blei det enstemmig vedtatt å gå til overtidsnekting.

På medlemsmøte 2/4 blei det bestemt å stoppe overtidsnektinga for at forbundet skulle forhandle med bedriftsledelsen om ny avtale. Bedriftsledelsen hadde nektet å forhandle med arbeiderne så lenge overtidsnektinga foregikk. Men sjølsagt greide ikke forbundspampene å få i stand noen akseptabel avtale. Det blei derfor innkalt til medlemsmøte kl. 11.00 6/4. Her blei det gjort et enstemmig vedtak om øyeblikkelig sit-down streik. Streiken varte til kl. 15.00. Da kom bedriftsledelsen krypende og ville forhandle!

Resultatet av forhandlingene blei at tilbudet steg fra 65 til 85 øre i timen og at

dette etterbetales fra 23. mars. Videre har bedriftsledelsen gått med på krav om forhandlinger om ytterligere lønnsøkning.

Aksjonene ved Borregaard var, slik som ved de andre aksjonene rundt omkring på

arbeidsplassene i det siste, klart «ulovlig». Men arbeiderne lot seg ikke skremme av det, men brukte militant de våpen de hadde til rådighet – særlig streikevåpenet. Og de vant seier!

DET NYTTER Å STREIKE!

HØYKONJUNKTUR OG ARBEIDSLØSHET

Norske kapitalister har gode dager. Eierinntektene stiger, produksjonen øker. Den kapitalistiske økonomien er ved inngangen til 1970-åra inne i en høykonjunktur. På grunn av omleggingen til moms var det før årsskiftet en sterk økning i etterspørselen etter både konsum- og investeringsvarer. Sammen med en vedvarende etterspørsel fra utlandet etter norske varer førte dette til en høy utnyttelse av produksjonskapasiteten.

Men som Statistisk Sentralbyrå skriver i en konjunkturmelding 19. februar: »De seneste sesongjusterte oppgaver over industriproduksjonen kan tyde på at en begrenset tilgang på ledige produksjonsfaktorer fremdeles utøver en viss bremseeffekt på produksjonen.»

Særlig viktig er mangelen på den varen som skaper verdiene, nemlig arbeidskrafta. Til tross for en betydelig økning i sysselsettingen og nedgang i arbeidsløsheten det siste halvåret har arbeidskraftmarkedet blitt stadig strammere. Eller rettere sagt: Det er i dag utilstrekkelig tilgang på arbeidskraft der monopolkapitalen finner det profitabelt å øke produksjonen, særlig gjelder dette Oslo/Akershus-området. Samtidig er det »overflod» på arbeidskraft, dvs. omfattende arbeidsløshet i en rekke andre distrikter.

Den registrerte arbeidsløsheten, dvs. antallet meldte arbeidsløse ved arbeidsformidlingen, var i 1. kvartal 1969 hele 26 202, dvs. 2000 mer enn året før. I løpet av året sank antallet – også sammenliknet med 1968 – betraktelig. Og i januar 1970 utgjorde de arbeidsløse 1,5 % av den totale arbeidskrafta, mot 2,0 % i januar 1969.

Hvor stor den uregistrerte arbeidsløsheten er, finnes det ennå ikke noen offentlig tilgjengelige opplysninger om. At det dreier seg om et betydelig antall er hevet over enhver tvil. Det er mange som ikke kontakter arbeidsformidlinga fordi de av erfaring vet at det ikke finnes noen skikkelig jobb å få. Særlig gjelder dette arbeidsfolk i distrikter der »tilbudet» gjerne er permanent utflytting, eller pendling og brakkeliv i en eller annen storby.

SESONGARBEIDSLØSHET OG LAVE INNTEKTER

I Arbeidsdirektoratets årsmelding for 1969 offentliggjøres resultater fra en speislaundersøkelse i de fylkene der arbeidsløsheten er

særlig stor. Det dreier seg om Hedemark/Oppland, Nord-Trøndelag og de nord-norske fylkene. Tilsammen har disse 24 % av landets samlede folketall, men 43 % av den totale registrerte arbeidsløsheten. Bare i Nord-Norge

var det f. eks. over 6000 arbeidsløse i tidsrommet januar–april 1969, mens tallet i Oslo-området lå under 2000.

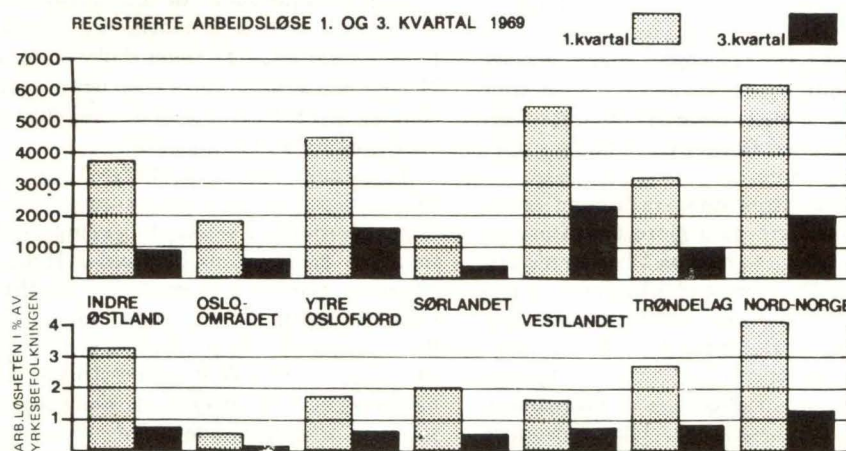
Noen tall fra undersøkelsen, som ialt omfattet 15 305 personer, 13 946 menn og 1 359 kvinner:

Vel 6 % av samtlige registrerte arbeidsløse menn og 20 % av kvinnene var under 20 år. Tilsvarende var 30 % av mennene og 38 % av kvinnene under 30 år. 16 % av mennene var 60 år eller mer. Dette viser at omlag 1/3 av de arbeidsløse er ungdom. Det var relativt flest unge i Finnmark og relativt flest eldre i Hedemark.

De fleste arbeidsløse hadde i 1968, meget lave inntekter. 1/6 av mennene oppga en årsinntekt på under 6000 kroner, omtrent halvparten hadde tjent under 12 000 kroner og bare 19 % tjente 20 000 kroner eller mer.

De kvinnelige arbeidsløse lå igjen langt under dette. Nærmere 1/3 hadde i 1968 hatt en antatt inntekt på under 4000 kroner.

forts. s. 14

VESTLANDSPLANEN –

Svartedauden for vestlandsbygdene

Vestlandsplanen er ein plan for utvikling på Vestlandet i åra som kjem. Denne planen vil bli lagd til grunn for distriktspolitikken der. Planen er eit resultat av byråkratisk planlegging på topplanet. Korkje kommuniststyre eller fylkesting har fått seg førelagt planen. Folk flest, som planen vil gå ut over, har sjølv sagt heller ikkje fått seia si mening.

I ei brosjyre som vi her gjer att delar av, peiker utgjevarane, Marxist-leninistiske Arbeidsgrupper (ML-gruppene) i Bergen og Hordaland og Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene) i Bergen, Hordaland og Sogn og Fjordane på at det er bygdefolket sjølv som må ta opp kampen mot den avfolkningspolitikken som Vestlandsplanen vil føra til.

»VESTLANDSPLANEN er eit alvorleg trugsmål mot bygdefolk sine levevilkår. Folket må sjølv avvisa planen, elles glid han gjennom utan vidare. Vi vestlendingar må sjølv ta opp saka og driva politisk kamp for å tryggja våre livsinteresser.»

ALL VOKSTER TIL STOR-BERGEN

»Dei overslaga komiteen byggjer på, reknar med ein nedgang i folketallet i utkantstroka på 45 000 i åra 1970–85. Totalt sett skal derimot folketallet på Vestlandet auka med omlag 100 000. Det vil seia ei overlag sterk sentralisering i tettstader, i fyrste rekkje i Stor-Bergen. Vestlandsplanen reknar med at 88 % av dei nye arbeidsplassane skal koma i Bergen.

Overslaga er bygde på at utviklinga i åra som kjem skal gå i same lei som i dei siste åra. Vert Vestlandsplanen sine konklusjonar fylgde opp, vil desse planane bli realitetar:

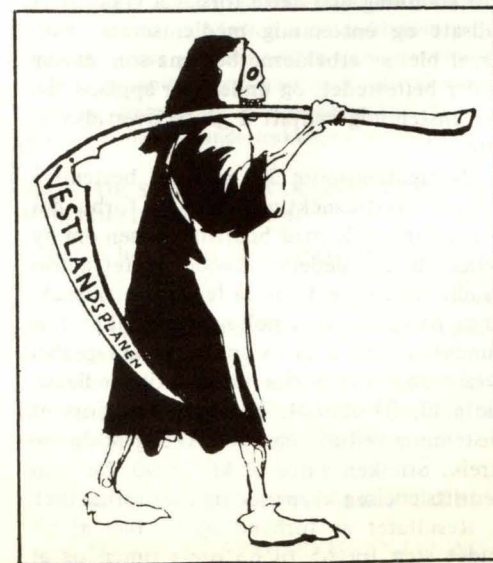
- Utkantfolket skal flyttast til Bergen for å bli låglønt arbeidskraft.
- Kapitalen skal i enda større grad konsentreras i bankane og forsikringsselskapa i Bergen, medan dei lokale sparebankane skal »rasjonaliserast» vekk.
- Mottak og tilverkning av fisk skal sentraliserast i Bergensområdet.
- Samferdslenettet for utkantstroka blir dårlegare, og heile samferdsla blir lagt om for å tena handelsinteressene i Bergen.

NEDLEGGING AV STORE DELER AV LANDBRUKET – SYSTEMATISK AVFOLKING AV BYGDENE

Bruka på Vestlandet vart reduserte med 4000 i åra 1959–66 (frå 26 000 til 22 000). Vestlandsplanen meiner ein berre kan rekna med 8500 sjølvstendige bruk med tilsaman 9000 arbeidsplassar i jordbruket på Vestlandet i framtida. Jordbruksarealet i Hordaland minka i åra 1959–66 med 100 km² (100 000 mål), av dette var femteparten traktorjord.

Vestlandsplanen er klarsignalet til å setja »strukturneplaner» av jordbruket i gang for alvor. Men alt no held prisane på jordbruksvarer på å sakka etter prisane på industrivarer. Utviklinga av subsidie- og støtteordningar peikar og mot diskriminering av små bruk. Reglane for den nye landbruksbanken peikar klart mot favorisering av fabrikk og storproduksjon av jordbruksvarer.

Også i jordbruket har det vorte sløsa med ressursane, men heller ikkje her går Vestlandsplanen inn for tiltak som kan få bort mishøvet. I dag blir det berre hogd 40 % av det forstmannene meiner er naudsynt for å halde skogen i hevd. I staden for å investera i skogbruket der ei 6-dobling av produksjonen er mogleg, satsar industrien i dag på kort sikt ved å importera det meste av trevirket utanfrå.

STRUKTURRASJONALISERINGA

AVFOLKER FRØYA

Ute ved Frohavet i Sør-Trøndelag ligger øykomunen Frøya, som er en av landets største fiskerikommuner. Av ei befolkning på litt over 6200 lever omlag 40 % på små øyer (fiskevær). Omlag 60 % er fiskere. Folketallet har siden 50-åra gått jamnt og trutt ned, verst har det vært i 60-åra, da monopolkapitalen for alvor satte inn med sine angrep mot kystbefolkninga gjennom strukturneplaner. Bare i åra 66/67 flytta tilsammen 300 fra kommunen.

For fiskerne har denne utviklinga vært katastrofal. Fra 1960 til 1967 minka antall fiskere med 165. Det er de små fiskeværene det går utover. Flertallet av fiskerne tilhører fiskerimåborgerskapet. I 1966 var 691 av 747 registrerte fiskefartøyer under 40 fot.

En av fiskerne kunne i en samtale med Klassekampen fortelle om en kapitalist i Trondheim som eide mange av de viktigste fiskeværene. Han hadde nedlagt flere av dem, ikke fordi det var for lite fisk i sjøen, men fordi han ikke fikk stor nok profitt. Flere vær sto for tur. De som jobber som fiske-sjauere for denne kapitalisten blir utbytta på det groveste. For dette harde arbeidet får de kr. 6,50 i timen. For noen år sia fikk de 5,70.

Det statsoppretta A/S Frøya Fiskeindustri, som foruten tilvirkning av frosset fiskefilet, tørrfisk etc., også produserer konsumsild, sildolje og sildemel, er et godt eksempel på at statsdrift under monopolkapitalismen heller ikke tjener folket. Bedriften fikk for noen år sia – etter krav fra fiskerne – bevilga fraktpenger, slik at den skulle kunne sende

båt til værene for å hente fisk fra sjarkefiskerne. Den nekta å gjøre dette og inngikk i stedet en avtale med Rørvik Fryseri om å opprette et trålerselskap som skulle forsyne de to bedriftene med råstoff. Når dette selskapet kommer i gang, regner sjarkefiskerne med at de kommer til å bli utkonkurrert av kapitalistene.

Et godt mål på den økte utbyttinga er prisutviklinga. En fisker forteller til Klassekampen at han i 1948 fikk kr. 3,30 i toppris for tørrfisk, mens han i dag får under 3 kr. Samtidig er levekostnadene blitt tredobla, og fiskerne må slite i opptil 17–18 timer i døgnet for å få endene til å møtes. Avstandene til salgsprisene i butikkene øker også. Den samme fiskeren sier til oss: »I fiskerieringa har vi et gammeldags omsetningsapparat som skader både fisker og forbruker. Et slikt system må vi tilintetgjøre, men slik som forholder er i dag, er fiskerne for dårlig faglig organisert sammenlikna med industriarbeiderne. Vi har framleis for lite makt. Med en bedre organisasjon hadde det gått.»

Avfolkinga av Frøya rammer også andre arbeidsfolk. Ved årsskiftet var det 106 arbeidsløse i kommunen, mot 74 for et år sia. Mange jobber i andre kommuner, f. eks. i Trondheimsregionen, mens familien bor på Frøya.

Monopolkapitalen skyr ikke noe middel for å øke profitten. Distrikta avfolkes, mellomlaga proletariseres, og de samfunnsmessige produktivkreftene ødelegges. Bare arbeidsfolk sjøl kan snu denne utviklinga ved å ta makta i sine egne hender.

BYRÅKRATISK PLANLEGGING

Vestlandsplanen er utarbeidd av politikarar som tenkjer reint byråkratisk: dei talar i runde vendingar om trivsel for alle, »alle» skal få det mykje betre. Når det kjem til stykket, viser det seg likevel at det er industri- og handelsinteressene som skal få alle føremonene. Det er desse interessene som avgjer kva som er »lønnsamt», kva som er »trivsel» og kva som er fornuft. For kapitalinteressene og deira politikarar er det lønnsamt, trivsel og fornuft å avfolka bygdene på Vestlandet.

Bygdefolket må sjølv ta kampen opp mot avfolkningspolitikken.

Avvis byråkratane.

Folket på Vestlandet må reisa seg mot dette trugsmålet frå den internasjonale storkapitalen.

Til vern om bygdene.

Til vern om jorda og naturressursane.

TIL KAMP MOT VESTLANDSPLANEN!»

TIL KAMP MOT NORDØK OG EEC

»Nordøk er lagt på is, nå skal vi forhandle med EEC» forkynte DNA-lederen Guttorm Hansen gjennom Aftenposten 16. april. I alle aviser stod på nytt det glade budskap for monopolkapitalen: Realitetsdrøftinger om medlemskap i Fellesmarkedet kan starte alt om noen måneder. Men slike meldinger har kommet — og blitt trukket tilbake — endel ganger før i løpet av de 8 årene som søknaden fra Gerhardsen-regjeringa har ligget til oppbevaring i Bryssel. Derfor bør også denne tidsrammen tas med en klype salt. Og selv om forhandlingene skulle starte allerede til sommeren, så vil 1973 være det tidligste år medlemskap vil bli innvilget.

At planen om et monopolkapitalistisk fellesmarked på nordisk basis er skjøvet i bakgrunnen av Finlands nei, betyr heller ikke at de er lagt bort for godt. Det arbeidende folket har all grunn til å styrke kampberedskapen mot både Nordøk og EEC.

Hvilke konsekvenser vil norsk medlemskap i EEC få for arbeidsfolk? La oss minne om de viktigste.

Som EEC-medlem vil omtrent alt det som måtte være igjen av Norges sjøfærerett i økonomiske og politiske spørsmål forsvinne. Den internasjonale monopolkapitalens embetsmenn i Bryssel-byråkratiet vil treffe beslutninger som har vidtrekkende betydning for norsk økonomi og norske arbeidsfolks kår, uten hensyn til annet enn »felleskapets», dvs. de største monopolenes interesser. EEC-medlemskap betyr også fri etableringsrett for monopolkapitalistene. Kapitalsterke sentraleuropeiske konserner, på sin side ofte kontrollert av amerikanske truster, vil fritt starte og nedlegge norske bedrifter, kjøpe opp datterselskaper og utnytte norske naturrikdommer. Hvor langt denne utviklinga er kommet alt i dag, går fram av en annen artikkel på denne siden.

Den nåværende »skjerming» av en del utsatte næringer vil forsvinne gjennom at handelen »frigjøres». Da blir nemlig konkurrerende import fra andre land ikke belastet med toll.

Resultatet: Ekspansjon og økt kontroll for utenlandsk monopolkapital. Denne utviklinga har hele folket interesse av å forhindre.

BYGDESAMFUNNENE RASERES — ARBEIDSPRESSET ØKER

EEC praktiserer i hovedsak et felles prisnivå for jordbruksprodukter. På grunn av kostnadsnivå, dyrkings- og transportforhold vil dette gjøre store deler av det norske jordbruket ulønnsomt. Politikken går ut på å konsentrere jordbruksproduksjonen der forutsetningene forretningsmessig sett ligger best til rette, for å »frigjøre» arbeidskraft som kan settes inn i industrien. I Norge vil derfor bygdesamfunnene bli rasert og arbeidsfolk tvunget til å flytte til lønnsarbeid i byene i enda hurtigere takt enn det skjer i dag. Denne utviklinga vil styrkes ytterligere av at EEC-landenes fiskeri-kapitalister vil få fiske i norske farvann, og med rett til å føre fisken i land. Hva en slik konkurranse vil bety for fiskerne kan enhver tenke seg.

IEEC er det også »fri bevegelse av arbeidskraft mellom landene». Arbeiderne kan hele tiden dirigeres dit hvor det er nødvendig for monopolene. Millioner av vest-europeiske lønnsstakere frister i dag en slik nomade-tilværelse.

Krise i amerikansk økonomi

Klassekampen pekte i nr. 2 1970 på den økonomiske krise som USA-imperialismen i dag er inne i. I en konjunkturrapport i Statistisk Sentralbyrås ukehefte 19/2-70 blir det gitt en del nye opplysninger som både utdyper og styrker dette bildet.

Det pekes på at økonomien nå tydelig er »preget av stagnasjon». I siste del av 1969 viste bruttonasjonalproduktet en viss nedgang! Ved inngangen til 1970 tydet de fleste kjennetegn på »bare ubetydelig produktionsstigning i månedene framover — kanskje til og med en moderat nedgang».

Alt tyder på at krisa bare vil øke i styrke: For det første venter myndighetene »ingen vesentlig øking i det private konsum i 1970», dvs. at konsumvareprodusentene ikke kan vente bedre tider. For det andre er hovedinntrykket »at også etterspørselen etter investeringsvarer er i ferd med å svekkes». Oppgavene over »industriens ordretting» peker også i retning av konjunktursvikt.

Utbygginga av arbeiderne skjerpes i dag på de fleste arbeidsplasser. Økt rasjonalisering, nye »fikse» lønssystemer og tidsstudier forverrer daglig arbeidernes kår. Også her vil EEC bety hardere og mer omfattende framstøt fra monopolkapitalens side.

NORDØK — ET NORDISK EEC

Både NKP-ledelsen, AUF og SF's tidligere Stortingsgruppe har framstilt NORDØK som noe annet og mindre fiendtlig overfor arbeids-

USA — MONOPOLENE KJØPER OPP NORSK INDUSTRI

Standard Telefon og Kabelfabrikk er et godt eksempel på hvordan amerikansk monopolkapital stadig får større makt over det norske markedet.

Ved siden av å betale ut 27,5 % i aksjeutbytte, overfører STK store mengder kapital til det amerikanske konsernet ITT i form av »administrasjonsbidrag» og produksjonsavgifter. Overskuddet i bedriften var i 1967 for avskrivninger og skatter, omtrent 50 millioner kroner — det samme som aksjekapitalen. Den delen av overskuddet som ikke betales ut, blir skjult for skattemyndighetene i kraftige nedskrivninger av kapitalen og skattefrie fondsavsetninger (investeringsfond).

STK er også et godt eksempel på hvordan utenlandsk monopolkapital ekspanderer. Eierne i USA — ITT — eier også bl. a. Sheraton Hotels og Avis Bilutleie. Disse selskapene ønsket de å etablere i Norge. Og metoden var: Amerikanerne betaler inn et minimalt beløp i aksjekapital, resten av kapitalbehovet dekkes av STK i form av lån. Når STK's overskuddsmillioner ruller inn, er Avis og Sheraton i stand til å ekspandere voldsomt på kort tid og konkurrere ut de norske selskapene for å få en størst mulig del av markedet. Avis — etablert i desember 1967 — er allerede en av Oslos største i bransjen. Et gigantisk Sheratonhotell skal bygges på Briskeby med det første.

Når selskapene er kommet godt i gang, brukes overskuddene til å øke aksjekapitalen for å gi grunnlag for større aksjeutbytte. Låna betales ned, og ny profitt er sikret.

STK's investeringsfond er i dag så stort at hvis det i samsvar med loven skulle brukes til avskrivninger, ville det innen få år ikke lenger være mer å nedskrive i bedriften. Dessuten trenger ikke STK lenger å foreta noen nevneverdige nyanskaffelser for å holde produksjonen på det samme nivå som nå. Dette problemet løses ved oppkjøp av flere bedrifter i Norge. Det var nettopp dette bedriften gjorde et mislykket forsøk på da den ikke fikk konsesjon på Emaljeverkets Osloavdeling. Men den fikk Porsgrunnsavdelingen. Foreløpig vil omstruktureringer der kunne avta nok av investeringsfondet. Men det er grunn til å regne med at monopolkonsernet ITT vil kreve ytterligere ekspansjon i nærmeste framtid.

Det mest kjente oppkjøpet av norsk industri, er statens hestehandel med Alcan om Årdal og Sunndal Verk A/S. Dessuten ser vi stadig hvordan amerikansk monopolkapital sikrer seg kontroll over markedene ved å kjøpe opp salgsforetak i Norge. Ferskt eksempel er Chryslerkonsernets overtaking av Simca-salget.

På denne måten spekulerer USA-monopolene med de verdiene som norske arbeidere

folk enn Fellesmarkedet. Nordøk er et alternativ til EEC heter det optimistisk. Men for hvem? Monopolkapitalistene og deres statsbyråkrater har aldri gitt uttrykk for noe annet enn at et slikt nordisk marked skulle tjene som en plattform for EEC-medlemskapet. At Handelsstanden, Dagbladet og Senterpartiets ledere har drømt om at NORDØK ville spare småkapitalistenes og bøndernes liv litt lengre enn EEC, endrer ikke et fnugg på realitetene.

I et monopolkapitalistisk samfunn er det

nødvendigvis monopolkapitalen og dens stat som former og bestemmer den økonomiske politikken.

At Nordøk i praksis tjener de samme interessene som EEC oppdager en fort ved å se på de planene til NORDØK-traktat som ble lagt fram siste vinter. Konsentrasjon i industrien, finansieringsfond for å øke kapitalens og arbeidskraftas bevegelighet, økt strukturrasjonalisering av jordbruk, skogbruk og fiske er som i EEC hovedinnholdet. Derfor: TIL KAMP MOT NORDØK OG EEC!

har skapt, for å sikre seg kontroll over produksjon og marked, og derved hove inn kjempeprofitter.

Amerikanske kapitalinteresser i Norge er tredoblet etter krigen. Økingen har vært særlig kraftig etter opprettelsen av EFTA, og etter at søknaden om medlemskap i EEC ble sendt.

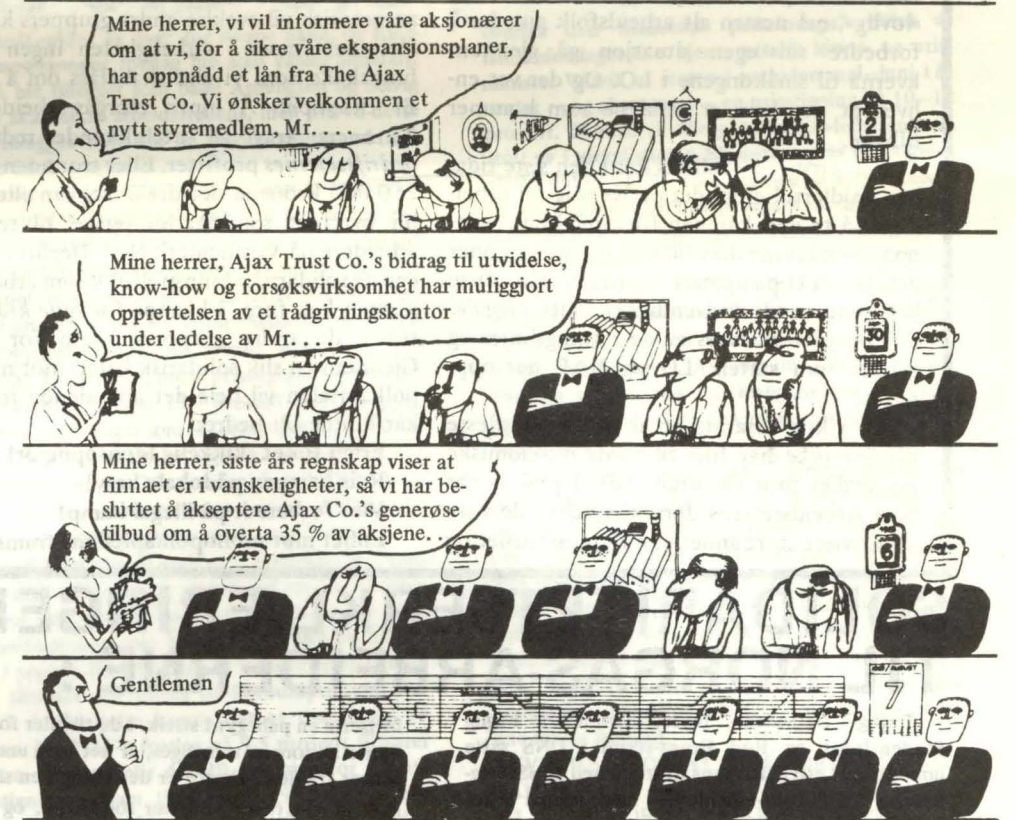
Det borgerlige tidsskriftet Internasjonal Politikk (Norsk Utenrikspolitisk Institutt) belyser denne utviklinga i en artikkel i nr. 1/1970. Der slås det fast at aksjer på utenlandske hender i perioden 1963-67 økte med 60 %, fra 660 millioner kroner til 1 050 millioner kroner.

Aksjepostene er vesentlig plassert i næringer som elektroteknisk, kjemisk, primær jern- og metallindustri (Aluminium), samt i varehandel (f. eks. oljeselskaper). Disse næringene er nøkkelledd i den norske industrien, samtidig som de leverer viktige varer til krigsformål. Interessene i varehandel skyldes at

monopolene sjøl vil kontrollere markedene for produktene sine.

Av det totale aksjebeløpet på 1 milliard, eier USA direkte omtrent en tredjedel. Men artikkelen understreker at USA-monopolene kontrollerer betydelige summer også gjennom sine datterselskaper. Dessuten er salgsværdien mer enn det dobbelte av den pålydende aksjeværdien i følge Statistisk Sentralbyrå (Samfunnsøkonomiske Studier nr. 14).

Sjøl dette borgerlige tidsskriftet må innrømme at: »Generelt må en gå ut fra at formålet ved etablering av datterselskaper er størst mulig fortjeneste, og da i første rekke for moderbedriften.» De amerikanske selskapene hover inn enorme profitter for monopolkapitalen i USA. Gjennom skyhøye priser på råvarer kjøpt fra søsterselskaper i utlandet, lisensavgifter, royalties, produksjonsavgifter og sjølsagt aksjeutbytte, tappes Norge årlig for gigantiske verdier skapt av norske arbeidere.

Poststreik i USA

Tilsammen 200 000 amerikanske postbud gjennomførte i mars en vellykket streik for høyere lønn.

Bakgrunnen for streiken var at lønningene i virkeligheten hadde gått jevnt ned siden 1962. Fagforeningspampene forhandlet i desember med Kongressen for 4 % lønnstillegg. Nixon tilbød da 5,6 % på betingelse av at hans lovforslag om å gjøre Postverket til et selskap halvveis avhengig av regjeringa, ble godttatt. Dette forslaget, som betydde en forverring både på kort og lang sikt, ble forkastet av postarbeiderne. I New York gikk en avdeling som hadde gått inn for 40 % høyere lønn, til streik straks. Et av postbudene begrunnet dette: »Vi har sett at andre grupper arbeidsfolk har fått høyere lønninger og bedre arbeidsforhold, men de har måttet streike for å få det.»

Etter å ha blitt enige om et krav på 12 % lønnsøkning, la 200 000 ned arbeidet. I mange stater oppsto øyeblikkelig kaos, og i Forsvarsdepartementet drøftet general Westmoreland arrestasjon av streikelederne.

Postarbeiderne var sjølsagt klar over at streiken var »ulovlig», og at de kunne dømmes til bøter på mange tusen kroner og flere års fengsel. Men de lot seg ikke stoppe av disse truslene. For å forsøke å ta noe av brodden av arbeidernes kamp, utkommanderte Nixon 13 500 militære som streikebrytere, men disse greide ikke på langt nær å erstatte postarbeiderne.

Regjeringa foreslo nå forhandlinger hvor arbeidernes krav skulle vurderes, men på betingelse av

at de gikk tilbake til arbeidet først. Nixon hadde ikke vanskeligheter med å få de sosialdemokratiske pampene til å oppfordre arbeiderne til å gå tilbake til jobben. Dette forsøket på å spolere kampen ble tilbakevist på det ene streikemøtet etter det andre.

Streiken varte en uke før regjeringa ga seg. Kravet på 12 % ble innfridd med virkning fra 1. oktober 1969, likedan dekning av utgifter til medisiner og lege. Dessuten skal toplønnen nåes etter 8 år, mot tidligere 21. Streiken sluttet som en seier for postarbeiderne.

Postarbeidermøte: Da streiken ble vedtatt.

ENHET OG ILLEGAL KAMP

Ulovlig streik — den karakteristikken brukes i dag snart om enhver aksjon som arbeidsfolk gjennomfører for å sette makt bak lønnskraa. Og juridisk sett er det sikkert også riktig. Men hvilken betydning har disse paragrafene for arbeidsfolks kamp, hvilke hensyn bør tas til loven?

Sauda Fabrikkarbeiderforening har i en støtteerklæring til Norgas-arbeiderne gitt et klart svar: Spørsmålet er ikke «hva som er lovlig, men hva som er rettferdig». For arbeidstvistlovene er ikke laget for å tjene arbeidsfolk! De er laget for å baste og binde arbeiderne på hender og føtter, gjøre enhver kamp mot kapitalen så vanskelig som overhodet mulig. Å stille krav og kjempe for dem blir behandlet som en forbrytelse. En fagforening skal ikke selv kunne føre fram lokale krav på arbeidsplassen. Skal det være «lovlig», må nesten alt arbeidsfolk gjøre for å forbedre sin egen situasjon gå gjennom kverna til småkongene i LO. Og der vet enhver at det bare er smulene som kommer tilbake.

Forverringa av folkets kår i den siste tida, har imidlertid gjort det nødvendig for arbeiderne å ta opp kampen for egne krav. Nettopp fordi lovene ikke tillater streike-aksjoner utenom LO-pampenes kontroll, har disse kampene med nødvendighet blitt illegale. De har gått på tvers av de retningslinjer og avtaler som staten, LO og NAF har opprettet.

En viktig erfaring er at dette i de fleste tilfeller ikke har ført til harde økonomiske represalier mot de streikende. I praksis har ikke Arbeidsrettens domskjennelser de siste 10 år vært stort annet enn tomme trusler og

småbøter. Og dersom kapitalistene og staten virkelig forsøker å undertrykke en streikekamp med alle tilgjengelige midler, så vet de også at resultatet ville bli en samlet mobilisering av arbeiderklassen som ville koste dem mer enn noen streik.

Forutsetningen for dette er imidlertid en sterk enhet og solidaritet innfor folkets rekker. Men en slik enhet oppstår ikke, og kan heller ikke beholdes, av seg selv. LO/NAF-pampene vil alltid forsøke å bryte opp en streikeaksjon ved å få istand en splittelse blant arbeiderne.

Den mest primitive metoden er det organiserte streikebryteriet, som i en mindre målestokk bl. a. har forekommet ved Norgas. Ved å henvende seg personlig til de mest vaklende elementer blant arbeiderne, forsøkte bedriftsledelsen å «kjøpe» seg til en svekkelse av streikefronten. Men dette har bare ført til at de streikende arbeiderne har sluttet rekkene enda tettere og mer resolutt sammen.

En annen og velkjent metode er å påstå at aksjonene er «dirigert utenfra», dvs. påstander om at det ikke er motsigelsene på arbeidsplassen, men tvertimot ytre og «fremmede» årsaker som har vært avgjørende for politikken. Denne taktikken har — om enn mislykket — blitt brukt av borgerpressen både mot streikeledelsen på Norgas og aksjonskomiteen ved Sporveien. Når en slik hets framkommer er det alltid viktig at den blir tatt opp, avslørt og tilbakevist.

Den farligste og vanligste oppsplittings-taktikken er imidlertid sosialdemokratens løgner om «lønnskaka», dvs. forsøk på å framstille en gruppes kamp som noe som automatisk vil svekke andre gruppers kamp. Men det finnes i virkeligheten ingen samfunnskake som vi alle skal slåss om å dele. Et eksempel: Å innfri Norgas-arbeidernes 2-kroners krav vil utelukkende redusere bedriftseiernes profitter. Eller tror noen at de 250 000 kronene det dreier seg om ellers vil bli overført som lavtlønnsgevinst til tekstilarbeidere på Vestlandet? Nei! Derfor er den eneste solidariske lønnspolitikk som arbeiderklassen kan føre, å kjempe for egne krav, og støtte de andre gruppers kamp for sine. Gjennom en slik solidarisk kamp mot monopolkapitalen vil hele det arbeidende folkets kår kunne bli bedret.

Fram for et skikkelig lønnsoppgjør!
Reis kampen på lokale krav!
Vær forberedt på illegal kamp!
Enhhet mot monopolkapitalens framstøt!

SOLIDARITETSERKLÆRINGER TIL NORGAS-ARBEIDERNE :

Faglige tillitsmenn, representanter for Faglig Studentfront og Rød Front-styret i DNS satte umiddelbart etter streikens utbrudd ned en «Støttekomite for Norgas-arbeiderne» med formål å koordinere den politiske og økonomiske støtten til de streikende. Denne komiteen har spredd løpesedler om konflikten og stått for bosseinnsamling.

Borgerstatens klassekarakter har i denne saka kommet tydelig fram. Ikke bare ved å bruke politi som «hjelp» for streikebrytere. Støttekomiteen ble av politiet nektet å drive bosseinnsamling fordi «innsamling til en ulovlig konflikt er forbudt på offentlig sted». Videre har borgerpressen, Dagbladet og Arbeiderbladet, nektet å ta inn annonser fra komiteen, også fordi konflikten var «ulovlig».

Norgas-arbeiderne har fått stor støtte. Av fagforeninger som har støtta, nevner vi: Sauda Fabrikkarbeiderforening, Verkstedklubben ved Thune-Eureka, Bærum Sten- Jord- og Sementarbeiderforening, Nyland Verkstedklubb (avd. Vest), arbeiderne ved Aas & Wahl's boktrykkeri, Norgas Verkstedklubb o. a. En rekke studenter har også gitt støtte. Studentene har bevilget flere tusen kroner til streikekassa. SUF(m-l) støttet streiken fra første dag.

Det tærer på pungen å streike. Det er lett å komme i den situasjon at en ikke har «råd» til å

fortsette en påbegynt streik. I de tilfeller forbundet finner aksjonene «ulovlige», er det også umulig å få penger fra dem. Derfor er det viktig i en slik situasjon at vi utviser proletær solidaritet, og dermed styrker kampen.

Det kan i tida framover dukke opp liknende aksjoner andre steder i landet. Forat den felles kampen mot den felles fienden skal bli så slagkraftig som mulig, er det viktig å opprette støttekomiteer for politisk og økonomisk støtte til de arbeiderne som er i streik, uten hensyn til om staten og LO-pampene kaller streikene «ulovlige». Politisk støtte og penger i streikekassa er ei forutsetning for at kampen skal bli effektiv.

SAUDA FABRIKK-ARBEIDERFORENING:

«Sauda Fabrikkarbeiderforening, samlet til møte torsdag 16. april, har behandlet de konflikter som pågår ved A/S Norgas, Oslo og Zinken i Odda, og vil uttale:

Vi har full sympati for og støtter helhjertet opp om Norgas- og Zinken-arbeidernes kamp for bedre kår. Konflikten viser oss hvorledes borger-skapets maktapparat ved Arbeidsretten tas i bruk når arbeidsfolks kamp for rettferdighet skal knuses.

Konflikten blir av Arbeidsretten, arbeidskjøpere og også av våre egne ledere i Forbund og LO karakterisert som ulovlig. Men vi mener at det her ikke er tale om hva som er ulovlig, men hva som er rettferdig.

Vi håper Norgas- og Odda-arbeiderne har styrke til å stå imot det press borgerskapet nå setter inn mot dem, og at de vil lykkes i sin kamp.

Vi oppfordrer fagorganiserte over hele landet om å støtte Norgas- og Zinken-arbeiderne i deres kamp.»

NORGAS-ARBEIDER

Vi er forberedt på langvarig

Intervju med Kjell Hovden

Utenfor bedriftsporten på Norgas står streikende arbeidere vakt og passer på at ingen slipper ut eller inn med gassflasker. En politibil er postert et stykke bortenfor. «Ro og orden» skal opprettholdes. Vaktene er på grunn av dette nødt til å slippe fram en del biler. Forbitrelsen øker overfor streikebryterne. Vi skal nok få has på dem blir det sagt vaktene imellom. Inne i campingvogna sitter 4–5 av de streikende. De leser dagens oppslag i avisene, og småler av de mest hysteriske reaksjonene i borgerpressen. Blant dem er formannen i forhandlingsutvalget, Kjell Hovden. Vi spør:

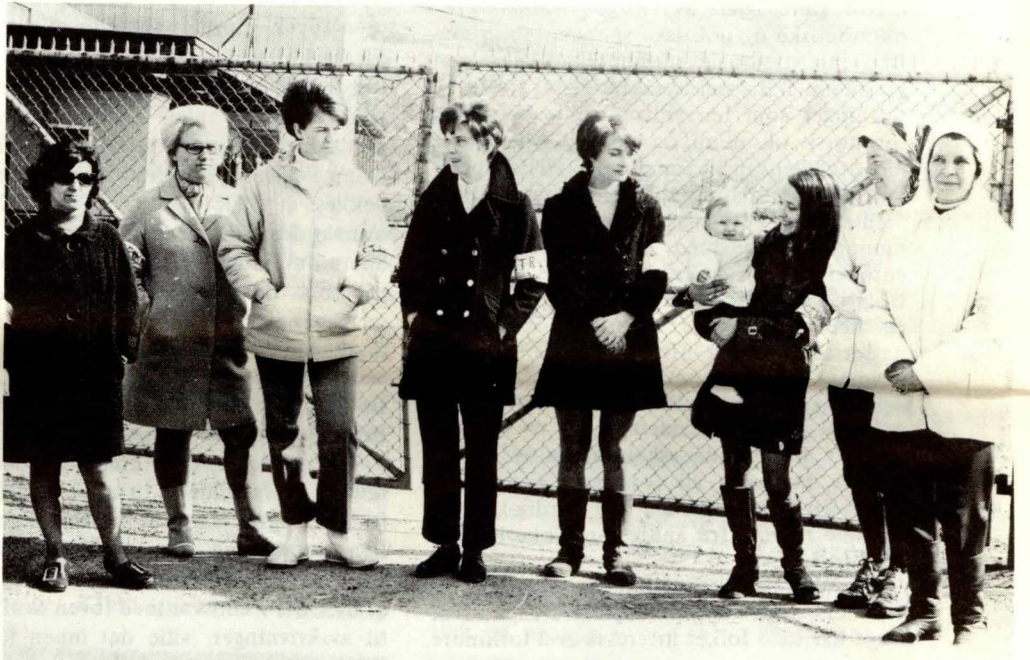
— Hva er bakgrunnen for konflikten?

— Ledelsen har alltid kjørt beinhardt. De har konsekvent nektet justering av satsene i tariffoppjøret og ingen lønnsjustering har funnet sted. Klubben har gang

på gang reist krav om stedlige forhandlinger med henblikk på lønnsjustering, men hver gang har det blitt avslått. I januar reiste vi på nytt krav om forhandlinger for tariffoppjøret, slik at vi kunne komme på et høyere nivå. Kravet vårt er 2 kroner i tillegg i timen. For bedriften vil dette bare bety 250 000 i året. Norgas A/S hadde et brutto-overskudd på 3,8 millioner kroner i 1968, dvs. ca. 15 ganger så mye som arbeiderne krever. Lønningene på Norgas ligger også lavt, i overkant av 11 kroner timen, mens 14–16 kroner er vanlig for andre industriarbeidere i Oslo. Men som dere veit, avslø bedriften, og dermed var streiken utløst.

— Hvordan har organiseringa av streiken gått?

— Det ser ut til at den har gått riktig bra. Det er riktig nok ikke så mange arbeidere i dag som har erfaring med streiker og streikeledelse, fordi LO-ledelsen jo har gjort streikekamp praktisk talt ulovlig. Men sjøl om vi var uerfarne, gjorde vi straks de nødvendige forberedelser. Vi valgte umiddelbart en streikekomite med tre under-

Norgas-arbeidernes koner var streikevakter under Arbeidsrettssaka.

STREIK VED OSLO SPORVEIER

Søndag 19. april gikk sporveisbetjeninga i Oslo til en kortvarig streik. Den var et svar på at administrasjonen hadde avvist å forhandle om de framsette krava om kompensasjon for rasjonaliseringa. Streiken var 100 % effektiv mens den varte i morgentimene. Streikevakter var plassert ved alle utkjørsler, og de som kom til jobben ble overbevist av vaktene om at det ikke var riktig å kjøre ut. Hele betjeninga opptrådte disiplinert.

Under betjeningsmøtet ble streikevaktene trukket tilbake. Noen av pampene i Oslo Sporveisbetjenings Forening, som på forhånd hadde gått imot aksjonen, forsøkte da å få med seg en del bussjåfører for å bryte blokkaden. De oppfordret til streikebryteri og utførte også selv den ynkelige streikebryterjobben.

KLASSEKAMPEN har tidligere omtalt kampene for å bedre de dårlige arbeidsforholda ved Oslo Sporveier. Kravet fra arbeiderne er full kompensasjon for den beinhardte rasjonaliseringa de har vært utsatt for i de seinere åra. Mange er misfornøyde med skiftordningene, lønnsforholda og personalpolitikken.

På betjeningsmøtet om formiddagen var 500 møtt fram. Dette er usedvanlig mange til å være på en helligdag.

Ledelsen har hittil avvist å forhandle med arbeiderne. Godt støttet av Kommuneforbundets ledelse og de sosialdemokratiske

pampene i foreninga, har de forsøkt å negliere den valgte aksjonskomiteen. Men sporveisbetjeninga uttrykte på møtet nok en gang sin tillit til aksjonskomiteen og krevde forhandlinger innen torsdag 23. april. Det ble vedtatt ny streik søndag 26. dersom ledelsen avslår.

Gå sakte —

Før påske vedtok arbeiderne ved Det Norske Zinkkompani i Odda å kreve forhandlinger om tariff-krav på kr. 3 pr. time utenom den «ramme» det sentrale LO/NAF-oppjøret satte. Dersom bedriftsledelsen ikke aksepterte forhandlinger innen 6. april varslat arbeiderne en «gå-sakte»-aksjon som ville redusere arbeidsinnsatsen med 40 %.

Bedriftsledelsen nektet å akseptere dette, og hevdet også at Hovedavtalen mellom NAF og LO ikke tillot forhandlinger om slike krav! «Gå-sakte»-aksjonen var dermed et faktum. Reaksjonene lot som vanlig ikke vente på seg. Akkurat som ved Norgas-arbeidernes streik utropte straks forbundsledelsen aksjonen som «ulovlig». Formannen i Kjemisk Industriarbeiderforbund, Leif Andresen, dro som vanlig ut som en strikkball for å mane til «ro i arbeidslivet». Men etter å ha blitt avvist av møter for alle skift ved bedriften, måtte han sluket dra til-

STØTT NORGAS-ARBEIDERNE!

Send støtteerklæringer!
Støtt de streikende økonomisk!
Bedriftsklubben ved Norgas,
Streikekomiteen, Poste Restante,
Etterstad postkontor, Oslo 6,
Postgiro 20 82 19.

NES KAMP ER HELE KLASSENS KAMP!

Varig kamp

utvalg: økonomiutvalg, vaktutvalg og forhandlingsutvalg. Vaktordninga kom raskt i gang og gikk på skift mellom oss. Det har vært svært god disiplin.

— Dere brukte konene som streikevakter da dere var i Arbeidsretten.

— Ja, vi var jo alle sammen i Tinghuset, og kunne ikke sjøl besøge vaktholdet. Det var da helt naturlig at konene våre måtte ta den vakta. Vi hadde like etter utbruddet av streiken et informasjonsmøte for alle gutta med koner. Dette fordi vi ville ha full samstemmighet om aksjonen. Og jentene slutta opp om oss. De viste seg forøvrig å være vel så militante som oss til å avvise folk som ville inn.

— Dette er jo en illegal aksjon, har dere tatt spesielle sikkerhetsforanstaltninger?

— Navna på streikekomiteens medlemmer er hemmelig. Dette fordi hverken bedriftsledelsen eller arbeidsretten skal kunne plukke ut ledelsen for represalier som bøter eller erstatning. . . Dessuten for at ledelsen heller ikke skal kunne «kjøpe» folk som sitter i komiteen.

— Men de har jo forsøkt å «kjøpe» en del av arbeiderne?

— Ja, vi har hatt streikebryteri. Med alle midler har ledelsen forsøkt splitte arbeiderne. F. eks. ved henvendelse til konene, trolig med tilbud om litt høyere lønn, anonyme brev etc. Dette har gjort at tre av de vaklende har gått til jobben for Judaspenge, i tillegg til de to som sprakk allerede etter første dag. Men resten av oss står samla. Vi har sjølsagt heile tida faren for streikebryteri i våre rekker, under oppsikt.

— Hvordan ser dere på dommen i arbeidsretten?

— Vi protesterte sjølsagt ikke da streiken ble kjent «ulovlig». Og vi går heller ikke tilbake til jobben som følge av dommen. Bedriften og NAF har hittil ikke våget å følge opp sine trusler om erstatning eller bøter, mulig fordi det ville føre til at vi krevde at også bedriftsledelsens opptreden vil bli gransket. Og det ville de ikke innlate seg på, for de har mange svin på skogen. Det kan nevnes slette vernetiltak, press på overtid p. g. a. underbemanning, som igjen er en følge av de dårlige lønnsforholda o. a. Vi har sjølsagt ingen illusjoner om arbeidsrettsdommernes vurderinger, men det som kom fram i saken vil kunne skape en opinion i folket.

— Hvordan har LO-ledelsen og sosialdemokratiet reagert?

— Forbundsledelsen stilte seg helt fra begynnelsen av på bedriftens side, og har sjøl karakterisert streiken som «ulovlig». Dette viser jo at LO-ledelsen ikke står på arbeidernes side. Arbeiderbladet kjørte i begynnelsen ut bare dritt, oppfordret indirekte til aksjoner mot oss. Videre påstod de

at vi hadde så bra lønn at streiken var uberettiget. De sa at vi lå godt over gjennomsnittet i kjemisk, men når vi veit at kjemisk omfatter renseriarbeidere med kamuflerte og skammelig lave kvinnelønninger, ser vi at dette «gjennomsnittet» ikke er noe mål for våre lønnsforhold. Mange av oss er faglig identiske med jernarbeiderne, og vi ligger 2–3 kr. under gjennomsnittet i jernindustrien. I den seinere tida har Arbeiderbladet vært mer forvirra. Dette skyldes utvilsomt den breie støtta vi har fått fra klubber og fagforeninger.

— Hva med den øvrige pressa?

— Gutta ler stort sett av de hysteriske utfalla i borgerpressa. Radio og TV var her forøvrig samme dag som streiken brøt ut og laget store reportasjer. Men da vi satt foran TV og radio om kvelden hørte vi ikke det fnugg. Som vi forstår har Aspengren og Selvigs besøk i NRK gitt visse resultater.

Den eneste avisa som ga et godt og riktig referat fra den første pressekonferansen vi hadde, var KLASSEKAMPEN's ekstrafak. Sjøl om gutta for det aller meste ikke er marxist-leninister, var det samstemmighet om dette.

— Dere har fått solidaritet og støtte?

— De første som var ute med solidaritets-erklæringer og pengestøtte var studentene, som sjøl fører en liknende kamp som oss. Etterhvert har også den store tyngde i kraft av fagforeningene og klubbene kommet, spesielt etter dommen i Arbeidsretten, og etter at politiet ble satt inn. Arbeiderklassen ser utvilsomt dette som en prinsipiell sak som det er viktig å støtte. Særlig oppmuntrende er den voldsomme oppslutningen i form av solidaritetserklæringer og økonomisk hjelp fra jernarbeiderne. Dette viser at borgerpressas forsøk på å så splittelse fordi permitteringer» er avslørt og avvist av jernarbeiderne og deres klubber.

Samlet har det også kommet inn bra med penger, så vi står sterkt rusta. Solidariteten fra andre kamerater er en styrke for vår kamp.

— Penger i streikekassa er sjølsagt viktig for at kampen skal bli effektiv, men nå dukker det jo opp andre og liknende aksjoner.

— For dem blir også pengene viktig. Vi står godt rusta nå, men vi betrakter ikke de pengene som kommer inn til oss som vår eiendom for evig og alltid. Det blir nødvendig å opprette ei sentral streikekasse.

— Hvordan ser dere på perspektivene framover?

— Vi er oppsagt av bedriften. Men vi lar oss ikke true av denslags. Vi går ikke tilbake til arbeidet før aksjonen har gitt resultater. Vi er forberedt på langvarig og hard kamp.

SVAR:

Tvers igjennem lov til seier!
Ikke går der andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem koldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham,
med samt ros for tapper dåd.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier!
Tvers igjennem lov til seier!
Støtt oss, den som kan!

Rudolf Nilsen

AVVIS 9,5 PROSENT!

Tariff-spillet er over for denne gang, og Riksmeglingsmannens forslag ble som vanlig anbefalt. 9,5 % ble tillegget som både Aspengren og Selvig håper skal «sikre arbeidsfreden», men hva vil dette lønstillegget bety for de fagorganisertes økonomiske kår?

Tidligere har Klassekampen påvist at et ramme-forslag under 25 prosent ikke kan komme på tale hvis arbeidsfolk skal få dekket noe av prisstigning og produktivitetsøkning som i denne perioden er bereknet til ca. 13,8 prosent. Dessuten ble arbeiderne grundig snytt for kompensasjon ved forrige tariffoppgjør da de ble avspist med tillegg på ynkelige 1,7 prosent, mens prisstigning og produktivitetsøkning lå hele 13,7 prosent over tillegget! Dette er beregninger som er foretatt ut fra offisielle statistikker. Til sammen utgjør dette grunnlag for et minstekrav på 25 prosent i generelt tillegg. Krav om 25 prosent og enda høyere er blitt reist på en rekke arbeidsplasser rundt om i landet.

9,5 %-forslaget må ses i lys av følgende: Indeksen har i siste tariffperiode steget med ca. 12,7 poeng. Hvis en trekker fra momsen på 5,8 poeng samt kompensasjonen som ble gitt 1.1.1969 på 20 øre (ca. 2 poeng), blir det igjen en udekket prisstigning som tilsvarer 4,9 poeng på konsumprisindeksen. For å dekke dette kreves det et timetillegg på 50 øre. LO/NAF's forslag på 9,5 prosent tilsvarer 80 øre. Dermed blir det 30 øre igjen for å møte prisstigningen fram til 1. april 1971 da det blir indeksregulering. Men hvor lenge vil 30 øre holde

overfor den tiltakende prisøkninga? Etter at ramme-forslaget ble kjent, uttalte lønns- og prisminister Værvik at staten i perioden mai-juni i år ventet — og aksepterer — en prisstigning på 10–12 prosent. Dermed vil tillegget som LO-ledelsen er så stolt av i virkeligheten bli spist opp av prisstigning straks det er utdelt. I en periode på 8–9 måneder vil lønningene ligge bak prisindeksen uten at rammeavtalen til LO/NAF gir arbeidsfolk mulighet til å kreve regulering.

Men etter 1. april 1971 er det heller ikke snakk om full kompensasjon for prisstigningen. Bare 2/3 av prisstigningen får arbeidsfolk dekket ved denne reguleringen. Aspengrens storslåtte framlegg om «automatisk indeksregulering» er i virkeligheten ikke annet enn en kjempetor bløff overfor arbeidsfolk.

Forhandlingsramma som LO/NAF-sjefene har samarbeidet seg fram til er derfor elendig og uakseptabel for de fagorganiserte. Forslaget skal med det første ut til avstemming i forbundene. Sjøl om LO-pampene fikk trumfet gjennom samordnet oppgjør også ved dette tariffoppgjøret, har arbeiderne fortsatt anledning til å avvise det forræderiske forslaget som LO-ledelsen legger fram. Men viktigst er det at arbeiderne på sin egen arbeidsplass krever skikkelig kompensasjon ut fra sine lokale forhold.

AVVIS 9,5 PROSENT SOM FORHANDLINGSRAMME!
TIL KAMP FOR ET SKIKKELIG OPPGJØR!

Arbeidsretten en papirtiger

Truselen om Arbeidsretten møter enhver gruppe arbeidere som samler seg til aksjon på sin arbeidsplass — enten det er overtidsnektelse, go slow, sit down eller full streik de planlegger. Mange arbeideres rettmessige harme har blitt hindra i å komme til uttrykk for aksjon av slike trusler.

Men hva risikerer en arbeider som blir dømt av Arbeidsretten? Aksjonen blir sjølsagt dømt «ulovlig» og en blir «pålagt» å ta opp igjen arbeidet straks. Men for en klassebevisst arbeider er dette bare tomme ord.

Etter arbeidstvistslovens §§ 4 og 5 kan arbeidere som nekliserer rettens «pålegg» dommes til å erstatte den skade bedriften har lidd på grunn av streiken. Dette kan høres som en uhyggelig trusel. Det skal jo ikke mange ukens streik for «skadene» beløper seg til titusenvis av kroner pr. arbeider. Men i praksis blir disse erstatnings-reglene aldri håndhevd strengt. Etter de undersøkelser Klassekampen har gjort, viser det seg at loven ikke lenger gir adgang til å kreve full erstatning fra «ulovlig» streikende arbeidere. Denne lovendringa kom i 1966, men heller ikke med de tidligere strengere regler, har man i praksis fulgt erstatningsregelen. Det ville være umulig å kreve inn kjempe-erstatninger fra fattige arbeidere med hard hand. Utpanting og store lønnstrekk foretatt med tvang, kanskje med politihjelp, ville bare vise arbeiderne enda klarere hvor uforsonlig

klassekampen føres fra borgerne. Det kunne rett og slett «motvirke sin hensikt», og heller skape oppslutning, støtte og sympati for «ulovlig» streikende.

Går vi gjennom dommene i Arbeidsretten de siste 10 åra, finner vi svært sjelden at erstatning har vært idømt i det heile. Erstatningenes størrelse har bare i tilfeller med kortvarige, «billige» streiker vært det samme som tapet. For de lange, «dyre», forlanger for det første bedriften aldri full erstatning for sitt tap. For det andre reduserer Arbeidsretten også bedriftens egne krav. For det tredje begrenses alltid ansvaret for hver arbeider etter betalingssevne. Det hører til de store sjeldenheter at erstatningene blir større enn 3–4–500 kr. på hver, og 800 kr. er det meste som har vært brukt, og da mot en bedre stilt gruppe.

Konklusjon: Sjølsagt kan situasjonen endres, men erfaringene viser at sjelden blir «ulovlig» streikende arbeidere avkrevd nevneverdige erstatninger, til tross for at de er dømt til å betale av Arbeidsretten.

Formann Mao sier: «Alle reaksjonære er papirtiger. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. Sett på lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig maktfulle.»

Arbeidsretten er en slik papirtiger!

Aksjon i Odda

bake til LO-palasset. Det ble klart for alle at arbeiderne ville sette makt bak krava.

ARBEIDSRETEN FRAFALT KJENNELSEN

Straks «gå-sakte»-aksjonen var i gang tok Elektro-kjemisk Arbeidsgiverforening ut stevning for Arbeidsretten. Gjennom lensmannen i Odda gikk stevningen ut til samtlige arbeidere. I avisene ble det straks slått opp at arbeiderne ville kunne bli gjort erstatningsansvarlig for produksjonstapet. 19. april ble Arbeidsretten satt i Odda. Men det ble snart klart at alle trusler om «erstatningsansvar» hadde vært en stor bløff. Skremt av Norgasarbeidernes konsekvente avslag på Arbeidsrettens dom i Oslo noen dager før, fant Arbeidsrettens formann det til og med nødvendig å legge fram et forslag til «forlik» som gikk ut på at forhandlinger om krava nå kunne komme i gang straks! Dette ble tatt opp og akseptert av et foreningsmøte like etter. Stevningen ble da trukket tilbake! Kapitaleierne vil få merke at Zinken-arbeiderne står fast på sine krav.

«Mao Tsetung har utviklet kommunismen»

Arbeiderveteranen og marxist-leninisten Magnus Andersen er nå 83 år, og har vært medlem av Norges Kommunistiske Parti i snart 45. I forbindelse med de harde lønnskampene som pågår nå, og som løper parallelt med kampen mellom marxist-leninister og revisjonister innafor NKP, har Klassekampen hatt en samtale med Andersen. Som maler deltok han i bygningsarbeidernes harde kamper i slutten av 20-åra og begynnelsen av 30-åra. Hans erfaringer fra denne tida kan også være til nytte i den nåværende kampen på arbeidsplassene:

— Når kapitalismen er inne i ei krise, må arbeiderklassen ta fram sine kraftigste våpen for å slå tilbake kapitalistenes forsøk på å velte sine problemer over på arbeidsfolk. Den krisa som kapitalismen er inne i nå betyr at arbeiderklassen — som i 30-åra — må ta i bruk sterke midler overfor kapitalistklassen. I 1928 vant vi gjennom militant kamp for det første en politisk seier ved å få avskaffet den arbeiderfiendtlige voldgiftsretten. For det andre vant vi også økonomiske seire ved å foreta militante aksjoner mot kapitalherrene.

— Forholdet partiet — fagorganisasjonen? — I kriseåra før krigen hadde NKP en bra ledelse av kampen på arbeidsplassene. Prinsippet var hele tida at partiet trakk opp de generelle hovedlinjene i politikken, mens de forskjellige aksjonsformene, og den spesielle taktikken på de enkelte arbeidsplassene ble avgjort i aksjonsgrupper på stedet.

— NKP i dag — hva synes du om dets politikk?

— Partiledelsen liker å kalle seg leninister, men det er de jo ikke. Når de stryker proletariats diktatur, som er et kjerne-spørsmål i leninismen, av programmet, kan det ikke lenger herske tvil om at de er revisjonister. Men jeg er sikker på at en vesentlig del av partiet er mot den revisjonistiske linja. Det er skarpe motsetninger i NKP i dag, og det er nødvendig å sope ut revisjonismen med Reidar T. Larsen i spissen. Skjer ikke dette, mener jeg det er grunnlag for et nytt, skikkelig kommunistisk parti i Norge.

— NKP-lederne hevder at Sovjet ennå er et sosialistisk land. Hva er din mening om det spørsmålet?

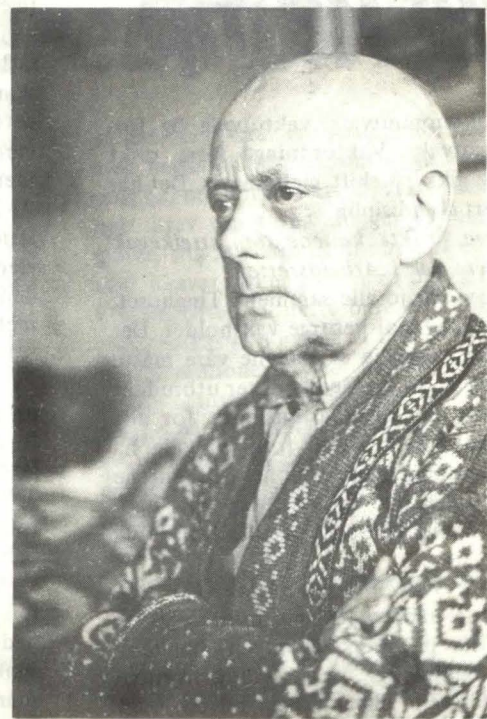
— Det har aldri vært noen ordentlige

drøftinger i partiet om den økonomiske utviklinga i Sovjet. Etter den 20. partikongressen kom Lippe og Løvlien tilbake fra Moskva, men de kunne ikke fortelle noe som kunne gi grunnlaget for en politisk drøfting av utviklinga i Sovjetunionen. Men vi vet jo hva som siden har skjedd. Statsbedrifter har blitt omdannet til gruppeeidom. Industrien har blitt mer »sjølstendig». Alt dette har fratatt arbeiderne kontrollen og ført til nye klasse-skiller.

— Hva mener du om utviklingen i Kina?

— Revolusjonen i Kina var en bragd minst like stor som Oktoberrevolusjonen i Sovjet. Men viktigst for den kommunistiske bevegelsen er kanskje kulturrevolusjonen. Gjennom å mobilisere massene helt ned til den minste enheten, har kineserne vist oss veien til å bekjempe revisjonisme, reformisme og borgerlig ideologi under sosialismen.

Jeg har lest Mao Tsetungs verker to ganger. Nå vil jeg gå mer grundig til verks med hans skrifter. Særlig har kulturrevolusjonen vist at Mao har ført marxismen opp på et nytt nivå, videreutviklet kommunismen og styrket proletariats diktatur, slutter Magnus Andersen.

Magnus Andersen

OVER HELE NORDEN —

MARXIST-LENINISTENE I FRAMGANG

Det arbeidende folkets kamp mot imperialismen, kapitalismen og revisjonisme har gått fram over hele verden de siste ti-åra. Overalt studeres marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som rettleiing for kampen. Svært mange steder har dette ført til grunnlegging av ekte marxist-leninistiske organisasjoner. I Norge ser vi dette uttrykt ved SUF (m-l) og ML-gruppenes arbeid for et kommunistisk forbund og seinere et kommunistisk arbeiderparti. Også i de øvrige nordiske landa er denne utviklinga godt i gang.

Alle de nordiske m-l-organisasjonene har det til felles at de bygger på og studerer marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, arbeider for å bygge skikkelige revolusjonære kommunistpartier og holder fram ei riktig proletarisk linje. De ulike organisasjonene har sjølsagt forskjellig bakgrunn. Men de arbeider for et felles mål: en sosialistisk revolusjon i de nordiske landa. Videre kjemper de mot en felles fiende: monopolkapitalen og dens agenter i arbeiderbevegelsen.

FRAMGANG FOR KFML

Klassekampen på den andre sida av Kjølen er til dels nådd et høyere nivå enn i Norge. Kiruna-streiken er et eksempel på det. I Sverige, så vel som i Norge, er det et kraftig oppsving i den revolusjonære bevegelsen. Den kampen det svenske folket fører, trenger sjølsagt en ledelse, for ikke å bli oppsplitta og ført på avveier. En slik ledelse er det Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna (KFML) og Clarte arbeider for å skape. KFML ble oppretta med grunnlag i ekte kommunister som ikke lenger kunne arbeide innafor Sveriges Kommunistiske Parti (nå Vänsterpartiet »Kommunisterna» (VP»K»)). Siden forbundet ble grunnlagt i 1967, har det hatt kraftig framgang og bl. a. vært til stor inspirasjon for den revolusjonære bevegelsen i Norge.

Forbundet har nær kontakt med breie lag av det arbeidende folket. Det utgir ei avis, *ML-GNISTAN*, som stadig øker sitt opplag (i mars 16 000), og et teoretisk tidsskrift, *Marxistisk Forum*. Kaderen er sveiset sammen på grunnlag av Mao Tsetungs tenkning. KFML representerer en alvorlig trusel mot opportunistledelsen i VP»K», som på sin side blir mer og mer desperat i forsøkene på å hindre folk i å slutte opp om den marxist-leninistiske bevegelsen. Borgerpressen har også fått øynene opp for at KFML på lang sikt er en fare for borgerskapets herredømme i Sverige. Derfor har de organisert en gigantisk

hetskampanje mot forbundet. Men til tross for revisjonistenes og borgerskapets intriger, går KFML stadig framover. Et ytterligere bevis på forbundets styrke, er at det i år stiller til riksdagsvalg. De vil bruke parlamentets talerstol i folkets tjeneste ved å avsløre borgerstaten og dens redskap riksdagen. At KFML stiller til valg betyr at alle klassebevisste arbeidere får et alternativ til borgerpartiene ved valget. Forbundet har også kommet langt i bygginga av det kommunistiske partiet. Gjennom systematisk og grundig forarbeid av kameratene i KFML, vil den svenske arbeiderklassen om ikke så lang tid ha skapt en slik organisert revolusjonær fortropp.

CLARTE'S ROLLE

Clarte arbeider særlig blant den studerende ungdommen. På grunnlag av en marxist-leninistisk linje har det vært i stand til å føre an i mange av skoleelevenes og studentenes kamper de siste åra. Stadig fler deltar i deres studiesirkler og slutter opp om deres linje. Derfor er utsiktene lyse for det målet Clarte har satt seg, nemlig å skape en marxist-leninistisk ledelse for skoleelevenes og studentenes kamp. Det er først og fremst

på grunn av Clarte's konsekvente innsats for folkets interesser at studentene har reist seg i motstand mot monopolkapitalens forsøk på å rasjonalisere universitetene og mot karakter-systemet i skolen.

I nært samarbeid med KFML støtter Clarte opp under arbeidet for å bygge et virkelig kommunistisk parti i Sverige. Sammen er de to organisasjonene i dag i stand til å utrette mye for folket: Under Kiruna-streiken samlet de inn 300 000 sv. kr. til gruvearbeiderne. KFML og Clarte representerer framtida og det svenske folkets interesser. De vil sikkert og visst nå sine mål.

DANMARK - KFml OG KUML

Den politiske venstrefløyen i Danmark er noe annerledes enn i Sverige og Norge. Den preges av et utpreget kaos av ulike halvradikale og såkalt-sosialistiske grupper. Den danske folkebevegelsen er i høyeste grad splittet, og har ennå ikke noen fast ledelse. Samtidig hersker det en beinhard vilje til kamp hos det

arbeidende folket i Danmark, noe vi har sett gang på gang, sist nå i vinter. Men for denne kampen har en virkelig kommunistisk ledelse, vil den ikke føre til varige framskritt. Kommunistisk Forbund (marxist-leninister) og Kommunistisk Ungdom, marxist-leninister (KUML), har satt seg fore å løse denne oppgaven. M-l-bevegelsen i Danmark har vokst ut av ulike smågrupper. Gjennom enhetlige studier har kameratene konsolidert seg politisk, og er nå på frammarsj.

I KFml's situasjon er det av stor betydning å avsløre revisjonismens forræderi for de mest klassebevisste delene av folket, og vinne flest mulig kadre for en sann proletarisk politikk. Derfor er deres arbeid på det nåværende tidspunkt ikke først og fremst agitasjon blant massene. Først etter at det er skapt et forbund med en større og enda bedre konsolidert kader kan KFml for alvor ta seg av denne sida av arbeidet. KFml utgir bl. a. månedssavisa *Kommunist*.

REVISJONIST-LEDERNES 1. MAI

SF, NKP, SFU og KU i Oslo tok i slutten av mars initiativ til et fellesopplegg 1. mai i Oslo. I samband med dette sendte de ut et invitasjonsskriv til fagforeninger og andre organisasjoner i Oslo der disse invitertes til å delta.

Det nye opplegget begrunnes i skrevet med at »Oslo Faglige Samorganisasjon har vedtatt å utelukke SF, NKP, SFU og KU som organisasjoner. SF/NKP ville ellers ikke hatt noe imot å marsjere i sosialdemokratens tog — bare de hadde fått med partifanene. I skrevet heter det: »Vi ville være interessert i å diskutere mulighetene for enhetlig oppptreden 1. mai, og beklager at Oslo Faglige Samorg. har blokkert denne muligheten.»

Innledningsvis i skrevet heter det ellers: »Styrken hos dagens og morgendagens fagbevegelse vil ligge i evnen til gjennom debatt, å utvikle nye standpunkter og arbeidsmåter.» Men er det slik? Nei, styrken hos fagbevegelsen ligger sjølsagt i graden av militanse, innsatsvilje og kampberedskap.

Vi skal også nevne et par av de parolene som foreslås som hovedparoler. En av dem lyder: »Intet knefall for arbeidsgiverne — Tariffkravene må gjennomføres til siste øre.» Siden verken SF- eller NKP-ledelsen har stilt egne forslag til krav, og heller ikke har støttet marxist-leninistenes 25 %, betyr dette i virkeligheten en støtte til LO-pampenes 11 %. SF/NKP kunne like godt ha sagt: »Ikke 9,5 % men 11 %!»

Et annet paroleforslag er: »Demokrati og menneskeverd må ikke stoppe foran fabrikkporten.» Her påstås det i virkeligheten at det finnes demokrati utenfor fabrikkportene — at det bare må slippes innfor.

På det første forhandlingsmøtet 6. april møtte bare de fire innkallerorganisasjonene, Faglig Studentfront i Oslo samt ei fagforening. Faglig Studentfront vil støtte Rød Arbeiderfront 1. mai.

Deretter mottok komiteen for RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI et brev fra formann Arnold

KUML vinner særlig fram med sin linje blant skoleungdom og læringer, og har etter å ha eksistert i knapt et halvår fått stadig nye tilskott til medlemsmassen. Forbundet har stor aktivitet og et bra grep om både studiene og propagandaen. KUML's eksterne organ heter *Rød Front*.

MARXISTISKA SÄLLSKAPEN I FINLAND

Den finske situasjonen er også spesiell. Det arbeidende folket er villig til å kjempe mot klassefienden, men revisjonistene gjør alt de kan for å sabotere kampen. I Finland spiller den moderne revisjonismens representanter foreløpig en mye større rolle enn f. eks. i Norge og Sverige. Det såkalte »kommunistpartiet som logrer for Moskva i ett og alt, har hittil til en viss grad maktet å torpedere den revolusjonære bevegelsen. Men deres innflytelse i arbeiderbevegelsen er vakkende. Ekte marxist-leninister har tatt opp kampen. De Marxistiska Sällskapen som er oppretta i Helsinki og en del andre steder, studerer marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og propagerer for ei revolusjonær kommunistisk linje.

På dette politiske grunnlaget vil det arbeidende folket i Finland, i likhet med arbeiderklassen i Sverige, Danmark og Norge, få en skikkelig revolusjonær ledelse for sin kamp.

Hazeland i Oslo SF der han ga avslag på invitasjonen til å delta. Oslo SF kunne bl. a. ikke godta parolene »Kjemp mot LO-byråkratenes forræderiske linje om samordnet oppgjør», »Støtt rekruttene kamp for bedre kår» og »Støtt Rød Front-samarbeidet i Studentersamfunnene».

SF's avstandtaken fra parolen mot samordnet oppgjør begrunner han slik: »Vi kunne sikkert blitt enige om en parole mot samordnede oppgjør, men vi er ikke villige til å sette et forræderstempel på arbeidstakernes tillitsmenn, selv om enkelte kan være betenkelig svake.» Motstanden mot parolen med stønad til rekruttene, begrunner han med at »en slik form for revisjonisme med hensyn til militærstilling er helt ukjent for Oslo SF. Hvis parolen derimot hadde gått på de innsattes kår, hadde det vært noe annet.»

Fra forhandlingsmøtet 6. april sendte initiativtakerne i SF og NKP ut ei rekke nye paroler. Parolen om »demokrati og menneskeverd» var kuttet ut, og en får vite at nye paroler om oppgjør skal komme fra neste møte.

Men det er blitt mange nye paroler: »Ammi go home», »Rasjonaliser vekk kapitalistene» og »Vetorett mot arbeiderfiendtlige lønns- og arbeidsvilkår» er eksempler. Det mangler nesten bare krav om »vetorett» mot kapitalismen.

De parolene vi har gjengitt, viser tydelig hva slags reformist/revisjonistisk suppe dette opplegget til 1. mai-arrangement er. Av 34 paroler har ikke SF/NKP med en eneste som tar avstand fra Sovjets sosial-imperialisme, som fordømmer invasjonen i Tsjekkoslovakia eller krigsforberedelsene mot Kina.

Dette viser at dette opplegget ikke bare er reformistisk og i strid med massenes interesser, men at det også står på den moderne revisjonismens og sosial-imperialismens standpunkt. Et slikt opplegg vil sikkert bli avvist av arbeidsfolk og progressiv ungdom på maidagen.

FAGLIG STUDENTFRONT SAMLET ALLE UTDANNINGSGRUPPER TIL AKSJON FELLES KAMP MOT FELLES FIENDE

Mektig inspirert av Norgas-arbeidernes streik demonstrerte 3500 studenter og elever tirsdag 14. april i Oslo mot den økonomiske forverringa. Demonstrasjonen var et ledd i den landsomfattende aksjonsdagen Faglig Studentfront i Oslo, Bergen og Trondheim hadde lansert for å presse staten til å innfri de krava som tidligere er reist. Krava tilsvarer kompensasjon for pristigning og produktivitetsøkning, samt kompensasjon for momsen, og er konkret: 150 kr. i økte lån og 110 kr. i momsstipend pr. måned.

Aksjonen hadde bred støtte fra en rekke læresteder i hele landet og omfattet universitet- og høyskolestudenter, lærerskoleelever, yrkesskoleelever, lærlinger, sykepleierelever,

sosialscolelever og elever på tekniske skoler. Dette viser at all ungdom under utdanning står enhetlig og sterkt på sine minimumskrav. I tillegg viser denne aksjonen at Faglig Studentfronts linje om fortsatt kamp på krava har fått student- og elevmassens oppslutning, samtidig som de ultra-reaksjonære høyrelederne på nytt er blitt grundig avvist. Den store oppslutninga om aksjonsdagen avslørte også borgerpressas og de reaksjonæres preik om at Faglig Studentfront splitter studentene. Til og med Aftenposten måtte dagen etter skrive: »Forbausende mange demonstrerte i går!»

Denne aksjonen var en kvalitativ opptrapping fra aksjonene før påske. Aksjonsdagen markerte nemlig to ting: All ungdom under utdanning står fast på krava, og de står parat til å kjempe enda hardere dersom staten ikke skulle innfri dem. Staten har bundet seg til å gi svar i slutten av april. Den vet at studentene og elevene vil ta i bruk enda mer militante kampformer dersom krava ikke blir innfridd. Og den vet at dersom krava innfris, vil arbeids-

Utsnitt fra demonstrasjon på Universitetsplassen, 14. april.

folk under vårens lønnsoppgjør på nytt få bekrefte at det nytter å kjempe.

KLASSEKAMPEN har tidligere pekt på

fem nøkkeloppgaver for studentenes og elevenes kamp. (Nr. 4, 1970.)

Enhet med arbeidsfolk. Denne enheten ble videreutvikla gjennom den gjensidige støtten som kom til uttrykk under aksjonsdagen mellom studenter/elever og Norgas-arbeidernes. Men denne enheten må bringes opp på et høyere nivå. Overalt må arbeidernes kamp for et skikkelig lønnsoppgjør få ungdommens ubetingete støtte.

Kamp mot høyre. Hovedmotsigelsen i student- og elevmassen er skjerpna den siste tida. Også blant ungdom må det føres klassekamp – arbeiderungdom mot borgerungdom. Gjennom grundig massearbeid må de ultra-reaksjonære høyrelederne bekjempes og isoleres.

Fast ledelse. Faglig Studentfront har etter denne aksjonen styrket sin ledende rolle i kampen. Men det grepet fronten nå har, må fortsatt holdes. Gjennom riktig analyse og fast organisering må FSF befeste denne ledelsen ytterligere.

Den fortsatte kampen må være militant og hard, og selv om de nåværende krava skulle bli innfridd, må en være forberedt på langvarig kamp mot nye framstøt fra monopolkapitalen. Etter hvert er det nødvendig å kople kampen mot den økonomiske forverringa mer og mer sammen med kampen mot den økende rasjonaliseringa.

Studentene og elevene krever et skikkelig svar på sine krav. Staten skal vite at de også kan sette makt bak dem dersom det blir nødvendig.

MAOS MILITÆRSKRIFTER GA

LÆRDOM FOR STUDENTKAMPEN

Høsten 1969 begynte ei gruppe i SUF(m-l)s studentlag ved Universitetet i Oslo å gjennomføre systematiske studier i Formann Maos militærstrategiske skrifter. Formålet med disse studiene var å stake ut ei linje i de progressive studentenes kamp mot statens og monopolkapitalens framstøt på universitetet.

Slike framstøt hadde begynt å markere seg stadig klarere i løpet av de siste åra. Ottosenkomiteens plan for en gjennomgripende rasjonalisering av universitetet på lærernes og studentenes bekostning var lagt fram, og kampen mot den var begynt. Samtidig så en at det oppsto forsøk på snik-innføring av komiteens innstillinger, småkomiteer skjøt opp som paddehatter på institutt- og fakultetsplanet sjøl om Ottosenkomiteens innstilling ikke var behandlet ennå i Stortinget. En så videre at staten brukte stadig hardere økonomisk press mot studentene gjennom reduserte lån og hardere betingelser.

Kampen mot slike tiltak var på begynnerstadiet, og det hersket ulike, og ofte feilaktige oppfatninger om hvordan kampen skulle føres, og om hva som skulle være målet for den. Mange mente at kampen mot den borgerlige ideologien var det viktigste, og at målet måtte være et »fritt universitet». Disse folkene mente at fagkritikken, – dvs. kritikken av borgerlig-reaksjonært pensuminnhold var det viktigste midlet i kampen.

Gruppen i SUF(m-l)-stud. tok utgangspunkt i lagets parole for dette semesteret: »Ottosenkomiteen er ikke stanset!» og konstaterte at Ottosenkomiteen og beslektete tiltak representerte angrep mot studentene. De fant videre at disse angrepene primært dreide seg om rasjonalisering av universitetet, – ikke om å gjøre fagenes innhold mer reaksjonært. Innholdet i rasjonaliseringa spesifiserte gruppa som økt arbeidspress på alle plan, kortere studietid, dårligere økonomi, hardere økonomisk og faglig kontroll, – alt sammen tiltak som rettet seg mot studentenes arbeidsvilkår og levestandard.

Gruppen slo fast at studentene ble utsatt for angrep fra en overlegen fiende – staten – og at kampen derfor i hovedsak var defensiv, – en forsvarskamp mot rasjonaliseringstiltaka. I samband med dette fastslo de videre at hovedmotsigelsen på universitetet i dag er motsigelsen mellom monopolkapitalens stat, som angriper studentene gjennom rasjonaliseringstiltaka, og flertallet av studentene som fører forsvarskamp mot disse tiltaka.

De studerte i tråd med dette Formann Maos anvisninger for kampførsel i en strategisk defensiv posisjon. De fant at statens angrep mot studentene tok form av »felttog» – ei rekke komite-innstillinger og »tekniske» endringer som alle inneholdt rasjonalisering.

Ut fra dette fant de at det var en hovedoppgave for de progressive studentene å slå disse enkelt-angrepene – »felttogene» – tilbake.

De fant her at metoden med angrep innen forsvaret måtte være den riktige: Dvs. å angripe fiendens angrep for å slå dem tilbake en for en. Så lenge forsvarerne er svake, må dette gjennomføres ved at en anvender sterk konsentrasjon av de disponible kreftene. Dvs.: Flest mulig arbeider for å slå tilbake hvert felttog, sjøl om det bare har delkarakter. En må samle tilstrekkelig styrke til å være »ti mot en» ellers mister en lett initiativet overfor en sterk fiende. Denne kampformen ble prøvd med hell under kampen mot vektfallsforslaget på Historisk-Filosofisk fakultet i Oslo. Samtidig skjønte gruppa gjennom studiene at det var viktig å la det lokale initiativ komme mest mulig til uttrykk. Dvs.: En måtte arbeide etter prinsippet med å desentralisere tropestyrkene i den hensikt at folket reiser seg, – og å konsentrere tropestyrkene i den hensikt å gjøre det av med fienden».

Gruppen fant videre to viktige prinsipper:

For det første må motangrepet settes inn i riktig tid. Når fienden forbereder et angrep, må forsvaret samtidig forberedes. En må legge vinn på å angripe fienden »når han er på marsj» – dvs. i det øyeblikk forverringstiltaka prøves gjennomført. Ellers er det lett å »komme til å sette ljaen i stein» (Mao).

For det andre skjønte gruppa bedre betydningen av underordning av taktikken under strategien. Det lokale initiativ må få komme fullt til uttrykk, men det må underordnes den allmenne linja og ikke bekjempe den.

Gruppen studerte ei rekke konkrete problemer, og løste dem ved hjelp av Maos militærstrategi. På grunnlag av disse og andre studier la SUF(m-l) opp sitt syn på hvilken linje den progressive studentbevegelsen burde følge. Det brede kampefelleskapet av progressive studenter i den seinere tida er basert på dette synet og representerer nok en seier for den uovervinnelige marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

STUDER FORMANN MAOS
VERKER NØYE!

FORMANN MAO TSETUNG:

OM STRATEGI OG TAKTIKK

Studiet av lovene for krigføringen som et enhetlig hele hører til oppgavene for strategien. Studiet av lovene for gjennomføringen av kamphandlinger som har delkarakter, hører til operasjonskunstens og taktikkens oppgaver. Hvorfor må befalingsmenn som har den operative og taktiske ledelse også til en viss grad være inne i strategiens lover? Fordi en under enkeltoperasjoner vil handle riktigere dersom en forstår helheten, og fordi det enkelte er underordnet helheten. Den oppfatning at den strategiske seier bare kan vinnes gjennom taktiske seire, er uriktig, for den tar ikke med i regningen at utgangen på krigen i hovedsaken avhenger av hvor vidt krigens vilkår og alle etapper i sin helhet er blitt bedømt riktig.»

Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig.

»Vi må gjøre motstanderens store »felttog» mot oss om til en mengde enkelte felttog som våre tropper retter mot motstanderen, og det konsentrerte støt i strategisk omfang som motstanderen setter i verk mot oss fra forskjellige kanter, må vi gjøre om til konsentrerte framstøt i operativt og taktisk omfang fra vår armers side, rettet mot motstanderen fra forskjellige kanter. Motstanderens overlegenhet strategisk sett må vi forvandle til overlegenhet for oss i operativt og taktisk omfang. En motstander som er oss overlegen strategisk, må vi forvandle til en motstander som er underlegen operativt og taktisk, slik at vi bøter på vår armers svakhet

strategisk med fortrinn operativt og taktisk. Det er dette som kalles å føre krigsoperasjoner på de ytre linjer når en i virkeligheten kjemper på de indre linjer; og det kalles også felttog innen »felttoget», blokade innen blokaden, angrep under forsvar, overlegenhet i situasjon hvor motstanderen er den overlegne, styrke når en selv er den svake part, gunstige vilkår når vilkårene er ugunstige, initiativ i en passiv etappe.»

Samme sted.

»Vår strategi går ut på å kjempe en mot ti, og vår taktikk går ut på å kjempe ti mot en. Dette er en av grunnlovene som sikrer oss seier over fienden.»

Samme sted.

»Som det alt er sagt tidligere, kan vi frigjøre oss fra vår relative strategiske svakhet og strategiske passivitet ved at vi på mange enkelte frontavsnitt skaper en kunstig overvekt i styrke og river til oss initiativet.»

Samme sted.

»Det er alltid mulig det kan forekomme tilfeller hvor motstanderen tvinger oss til passivitet. Det viktigste i slike tilfeller er å gjenvinne initiativet raskt. Evner en ikke å vinne tilbake initiativet, vil en uvegerlig lide et nederlag.

Initiativet er ikke noe imaginært, men konkret og materielt. Her er den viktigste tingen å bevare og mønstre en væpnet styrke som er størst mulig og fylt av kampånd.

Når en står i forsvarsposisjon, er det i grunnen lett å tape initiativet. Forsvar er noe helt annet enn angrepsoperasjoner, der det er lett å utfolde fullt initiativ. Men også under forsvar kan den passive formen fylles med et aktivt innhold, en kan gå over fra passivitet i formen til initiativ både i form og innhold. Et strategisk tilbaketog som i full utstrækning er medregnet i en plan, er etter formen påvunnet, men i sitt innhold setter det seg til mål å holde armestykken intakt, avvente tidspunktet da motstanderen

Forts. s. 14
11

RAPPORT FRA EN KINESISK LANDSBY

Den store proletariske kulturrevolusjonen har tilintetgjort borgerskapets drømmer om å gjenopprette kapitalismen i Kina. Borgerskapets beste hjelpere, revisjonistene, er blitt fratatt alle sine maktposisjoner. Revisjonismen er blitt grundig kritisert og tilbakevist, og folkets tenking er revolusjonert.

Denne revolusjonen er den mest dyptgripende i menneskehetens historie til nå. Hvor omfattende den er for folkets liv, kommer tydelig fram i de to bøkene som svensken Jan Myrdal har skrevet om landsbyen Liu Ling. Den ene er fra før kulturrevolusjonen, den andre forteller om resultatene av kulturrevolusjonen.

Myrdal oppholdt seg i Liu Ling i en måned, og hadde samtaler med innbyggerne om livet i det gamle samfunnet og forandringene etter revolusjonen i 1949.

På de fleste områder var livsvilkåra for innbyggerne i landsbyen kraftig forbedret. Kjøp og salg av slaver forekom f. eks. helt fram til revolusjonen. Nå var dette avskaffet. Helsestellet var hevet til et høyere nivå, og kostholdet var mer variert. Skole-

gangen var blitt obligatorisk, mens all utdanning tidligere var forbeholdt de rike barna. Likevel gjensto en del tradisjonelle innstillinger som var en hemsko for ei øking av produksjonen, og dermed til hinder for ei øking av den jamne levestandarden.

Høsten 1969 besøkte Myrdal igjen samme landsbyen. Boka denne gangen heter: *Kina: Revolusjonen går videre*. Nå hadde kulturrevolusjonen satt sitt tydelige preg på utviklingen og innstillingen i befolkningen.

De kinesiske arbeider- og bondemassene driver utstrakt diskusjon og kritikk på veggaviser. Dette har bidratt til å øke den politiske bevisstheten hos massene, og øke forståelsen for nødvendigheten av kulturrevolusjonen

Revisjonisten Liu Shao-chis linje i produksjonslivet var blitt grundig avvist av landsbyboerne. Han hadde gått mot kollektivisering av jordbruket fordi han mente »produktivkreftene ikke var tilstrekkelig utviklet». Han mente at først skulle bondene komme til velstand hver for seg, og så kunne de slå seg sammen. Sjølsagt ville det store flertallet av bondene aldri komme til velstand hvis de ikke slo seg sammen i kollektiver! Han ville føre bondene tilbake til utbyttinga og elendigheten i det gamle samfunnet. Han gikk også inn for å stole på utenlandsk ekspertise og ikke på egne krefter. Alle skulle tenke på sitt eget beste og karre til seg mest mulig av de materielle godene.

En landsbyboer forteller hvordan den siste linja hadde virket inn på folk som tok del i produksjonen:

»Ved at man fulgte Liu Shao-chis svarte linje ble mange lojale mennesker skadd. Opportunistene kunne sko seg og tjene mange penger. De som strevde for fellesskapets beste, for kollektivets eiendom, fikk lave inntekter og opportunistene klarte nesten å ødelegge planlegginga vår. De ville gjøre kortsiktige og lønnsomme forretninger.»

Denne feilaktige veien ble under kulturrevolusjonen tatt opp og kritisert av folk i landsbyen. Og kritikken ble styrket av partifunksjonærer og rødegardister som hadde hentet erfaringer fra andre steder om hvordan denne linja skulle bekjempes. Nettopp ungdommen, og særlig de som ikke hadde opp-

levd de harde hungersåra før revolusjonen i 1949, kunne fordomsfritt og positivt være med å legge grunnlaget for forståelsen av å bygge opp en fast økonomi som ikke bare hadde kortsiktige vinninger som mål, men som bygde på et solid grunnlag og tjente folket også på lang sikt.

Også på andre sektorer betydde kulturrevolusjonen en viktig høyning i folkets forståelse av at høye stillinger ikke var ensbetydende med full innsikt i sakene. For skolevesenet innebar kulturrevolusjonen et opprør mot foreldede undervisningsformer. Forholdet lærer-elev gjennomgikk en grundig forandring. Industri- og landbruksarbeidere gikk nå med i undervisningen; for det første for å unngå at borgerlige ideer ble innplantet i elevene; for det andre for å gi elevene del i de praktiske erfaringene arbeiderne daglig høster.

Men kanskje viktigst var at elevene sjøl måtte gå ut i produksjonen. Dette gjaldt også intellektuelle og kadrene som ble omskolert ved å gå ut blant arbeiderne og bondene og lære av dem. På denne måten er store mengder kadre og intellektuelle blitt reddet for folkets og revolusjonens sak.

Jan Myrdals siste bok gir et levende bilde av hvor store forandringer kulturrevolusjonen har medført i folks tenking og hverdag. Det sosialistiske Kina er sterkere og mer enhetlig enn noen gang tidligere. Arbeiderklassen har tatt ledelsen på alle områder, og Mao Tse-tungs tenking er rettesnora for hele folket.

UTBYTTINGA ØKER I SOVJET

Til tross for at Sovjet-lederne stadig forsikrer folket om at Sovjet er sosialistisk, viser den utviklinga som har foregått i landets økonomi at kapitalismen er gjeninnført. Dette er blitt bekrefta bl. a. gjennom vedtak i SUKP's sentralkomite, på partikongresser og i det øverste sovjet. Det er blitt slått fast at bedriftene og kollektivbrukene skal drives etter rene profittsyn, og at dette »nye

systemet» skulle »spres gradvis til alle deler av nasjonaløkonomien» (uttalt av Kosygin på møtet i det øverste Sovjet i august 66).

Ifølge statistikker fra 1968 har ialt 5500 industri- og gruveforetak, et stort antall »statsbruk» og andre statsforetak i jordbruket og over 400 000 magasiner og butikker, eller nesten halvparten i hele landet, gått over til det nye kapitalistiske systemet. Det var også ventet at de resterende foretakene ville følge etter innen utgangen av 1968.

Denne nye politikken har styrka gjeninnføringa av borgerskapets diktatur over folket. Den har gitt økt makt til bedriftslederne, som benytter dette til en hensynsløs utbytting og undertrykking av arbeiderne. Gjennom å fjerne restriksjoner på prisene på landbruksprodukter, har Sovjet-lederne gitt fritt spillerom for alskens spekulasjon fra private kjøpmenn, og prisene stiger deretter. Forsyningene av poteter, grønnsaker, kjøtt og egg stammer nå hovedsakelig fra den privateide økonomien.

Det nye systemet har gjort det lettere for korrupte ledere å drive illegal produksjon »på si», slik at de kan sope inn enda større fortjenester. Gjennom alskens bonusordninger får de økt gasjene sine ytterligere, mens lønna til arbeiderne holdes nede. Makteløse arbeidere rasjonaliseres bort, for å øke fortjenesten etter det »nye systemet». F. eks. avskjediget lastebilverksted nr. 15 i Moskva 10 % av arbeiderne etter at systemet ble innført. I Den latviske republikk ble 600 tilfeller av ulovlige oppsigelser behandlet i retten i 1966.

På »statsbrukene» har lederne tilegnet seg store jordområder og offentlig eiendom til privat bruk. Formenn, eksperter og annet ledende personell har lønninger som ligger opptil 20–30 ganger over landarbeidernes.

Vi kunne fortsette med eksempler for å påvise at det »nye systemet» ikke tjener folket, men at utbyttinga øker. Men dette skulle være nok til å vise at når Sovjet-lederne – med god hjelp av revisjonistene her hjemme – påstår at systemet er »sosialistisk i sitt vesen», så er dette bare et forsøk på å skjule de faktiske forholda.

Motstanden i Sovjet-folket mot de borgerlige privilegerte lagas herredømme øker da også stadig. Flere og flere demonstrerer og streiker, trass i politiundertrykkelse. Sovjet-folket, som har stolte tradisjoner fra Oktober-revolusjonen og fra kampen mot fascismen, vil nok sjøl vite å knuse den nye herskerklikken i Sovjet. Den beste hjelpa vi kan gi Sovjet-folket i denne kampen, er å avsløre og bekjempe de revisjonistiske krefter i Norge som forsvarer denne »nye» byråkrat-kapitalistiske politikken.

HELLAS, NATO OG BORGERSKAPET

Rettsaken mot de 34 motstandsfolkene i Athen er blitt viet relativt stor oppmerksomhet i borgerpressen. Det fascistiske regimet i Hellas er blitt grundig avslørt gjennom vitneprovene om tortur av fanger og gjennom selve rettergangen. Det norske folk har fått øynene opp for det fascistiske Hellas, og, ikke minst, for at dette Hellas er fullverdig medlem av NATO, som sies å skal være »vårt vern for frihet og demokrati».

Motstanden mot NATO i Norge har tidligere vært stor, men den er åpenbart blitt styrket i det siste. I dette har borgerskapet sett en fare, og satt inn en storoffensiv for

»å redde NATO». Den ekstreme høyreavisa Moss Avis hevder på lederplass at »Hellas nå har stilt seg selv utenfor Nato». Arbeiderpartiets Jens Haugland sier: »Hellas er et lik i lasten i et NATO som var ment som en forsvarsorganisasjon for vestens demokratier.»

Det er riktig at Hellas har vært »en belastning for NATO», en belastning i den forstand at folk har forstått hva NATO egentlig er, nemlig monopolkapitalens og USA-imperialismens vern om sine interesser overfor det arbeidende folket i Vest-Europa.

Militærkuppet i Hellas den 21. april 1967 var et regulært NATO-kupp. Det ble gjennom-

ført etter et nøye planlagt opplegg, den såkalte Prometevsplanen, ei videreføring av NATO's unntakslover som gir full adgang til innføring av reint militærdiktatur dersom den USA-dominerte regjeringa i et land trues av indre eller ytre fiender. Den indre fienden var i dette tilfellet en bred bevegelse som gikk inn for en mer sjølstendig og nasjonal linje overfor USA og NATO. Dette var en trusel for USA, som bl. a. i kampen for sine interesser i Midt-Østen var avhengig av militærbaseer i Hellas og kontroll med områdene omkring Bosphorus-stredet. Videre var det en trusel for den internasjonale monopolkapital som gjennom den billige arbeidskrafta i Hellas, skaffet seg store profitter.

NATO ble dannet for å hindre at arbeiderklassen i de vest-europeiske land skulle komme til makta og gjøre slutt på kapitalismen. Borgerskapet måtte trygge makta med våpen. Disse våpna ble brukt i Hellas mot det greske folk, og de er innretta til bruk i Norge mot det norske folk hvis det krever sin nasjonale sjølstendighet, eller hvis arbeiderklassen forsøker ta makta fra borgerskapet.

Borgerskapet er redd for at folket skal innse dette, derfor snakker både Høyre og sosialdemokratene om å ekskludere Hellas fra NATO, for på den måten å redde NATO's ansikt. Men på samme måte som det fascistiske Spania i realiteten er en del av NATO's militære strategi, vil også det fascistiske Hellas bli det, sjøl om landet formelt ikke er medlem av alliansen.

NATO er retta mot det arbeidende folket både i Norge og Hellas. Det er derfor bare taskenspilleri fra borgere og sosialdemokrater når de sier at Hellas er et »uverdige medlem av alliansen». Det de forsøker, er å øke oppslutninga om NATO, gjennom formelt å sette Hellas utenfor.

Stadig flere arbeidsfolk gjennomskuer dette, og innser at kamp mot fascismen i Hellas betyr kamp mot NATO.

Nye kamper i Nord-Irland

Borgerpressen fortalte i fjor høst om kampene i Nord-Irland, og framstilte det som om det er et »katolsk mindretall» som blir undertrykt av et »protestantisk flertall». London-regjeringa har prøvd å »mekle» mellom »kjempende protestanter og katolikker», og de har sendt militærstyrker til Belfast og Derry for å »beskytte» folket.

Det er ikke en religionskamp det dreier seg om, men en frigjøringskamp. Nord-Irland er en engelsk koloni der folket blir utsatt for nasjonal undertrykkelse av engelsk imperialismen. Derfor er det tøv å snakke om »en katolsk minoritet» som undertrykkes av en »protestantisk majoritet». Den mest undertrykte delen av arbeiderbefolkningen er av irsk avstamning og som regel katolsk. Andre deler av det arbeidende folket er protestanter, ofte av engelsk avstamning. Hele folket undertrykkes av den engelske overklassen. Sjøl borgerpressen forteller oss om katolikker og protestanter som kjemper sammen mot det nord-irske politi.

I den seinere tida har kampen blussa opp igjen. I begynnelsen av mars demonstrerte 10.000 mennesker mot den voksende arbeidsløsheten og monopolkapitalens hensynsløse utbytting av arbeiderne. Det kom til harde sammenstøt mellom demonstrantene og de reaksjonære politi- og militærstyrkene som var utkalt for å holde folkemassene nede. Det er blitt klart for folket at de engelske

troppenes oppgave er noe helt annet enn å »beskytte» dem.

Communist Party of Britain (Marxist-Leninist) har klart slått fast at Nord-Irland er en britisk koloni, som må ha rett til full nasjonal sjølbestemmelse. Det er derfor nødvendig for det nord-irske folket å befri seg fra kolonimakta for at sosialismen skal kunne seire. Ved fortsatt å stole på våpenmakt vil de klare dette. De nord-irske massene har forstått at »politisk makt gror ut av geværlopet».

Opprørsstyrker fra hæren blir satt inn for å undertrykke folkets frigjøringskamp.

KRAFTIG OPPSVING I FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP I SØRØST-ASIA USA-IMPERIALISMEN VAKLER

Etter andre verdenskrig drog USA-imperialismen på seg den nedkjempede fascismens og den reknende imperialismens gamle støvler og trådte fram som den imperialistiske verdens ubestridte leder.

Hovedskueplassen for det stadig heftigere oppgjøret mellom USA-imperialistene og verdens undertrykte folk, har i etterkrigstida vært Sørøst-Asia.

1960-åra markerte et voldsomt oppsving i kampen for nasjonal uavhengighet og sosial frigjøring som folkene i Sørøst-Asia har ført. 1970-åra tegner heller ikke til å bli rolige år for USA-imperialismen i dette området, der folkene i dag fører hard og uforsonlig kamp mot imperialisme og de råtne militærjuntaer som står i dens tjeneste.

Det som i dag preger utviklinga i Sørøst-Asia er to ting: USA-imperialistenes militære opprustning og forberedelsene til krig mot Folkets Kina, og den allmenne framgangen i folkenes væpna frigjøringskamp. De sørøst-asiatiske folkene er i dag på offensiven. Imperialistene kan ikke ta ett skritt uten å være forberedt på nederlag. For de undertrykte folkene sitter ikke rolig og ser på at landsbyer bombes, kvinner og barn massakreres, jorda og skogen forgiftes og landet militariseres. Formann Mao sier: «Overalt hvor det er undertrykkelse, finnes det også motstand.» Utviklinga de seinere åra i Indo-Kina viser dette.

Vietnam har lenge vært brennpunktet for frigjøringskampen i Sørøst-Asia. FNL har stadig trengt imperialistene på defensiven, og Saigon-juntaen står snart for fall. Nixons «nye» politikk, den såkalte «vietnamiseringa», er det siste krampaktige forsøk på å redde det imperialistiske systemet fra nye nederlag og kriser. USA vil fortsatt bli i landet, men

vil overlate døds kampen til Saigon-hæren. Men det vietnamesiske folk ledet av FNL, vil, med den voksende anti-imperialistiske opinionen i ryggen, om kort tid knuse USA-imperialistene og deres lakeier.

Samtidig har frigjøringskampen tatt seg opp i de andre landa. I Laos har det i flere år pågått amerikansk militær opptapping, og ført en «usynlig krig» mot det laotiske folk. Men under ledelse av Neo Lao Haksat, Laos Patriotiske Front, har folkets væpna frigjøringsstyrker slått tilbake alle «nålestikksoperasjoner» og innringningsforsøk fra de pro-amerikanske styrkene. Særlig smertelig var tapet av Krukkesletta for amerikanerne, som for å rettferdiggjøre tvangsevakuering og hensynsløs bombing, spredte falske rykter om «nordvietnamesisk aggresjon» og at «situasjonen var meget kritisk». Sjølsagt er situasjonen kritisk for de reaksjonære når folket skjønner at «all makt gror ut av geværlopet» (Mao) og retter avgjørende slag mot fienden.

Folkets frigjøringshær i Thailand, som

ledes av Thailands Kommunistiske Parti, har siden begynnelsen av året gjennomført over 100 angrep på Thanom-klikkens styrker. De reaksjonære har i det siste stadig vært utsatt for store tap, noe som har gjort regimet mer og mer vaklende.

Etter høyrekuppet i Kambodsja den 18. mars, er folket nå i ferd med å sveise sammen en nasjonal frigjøringsfront. Folket har allerede kontroll med flere provinser, og Lon Nol-juntaen i ledtog med amerikanske tropper, har satt inn en terror-offensiv mot folkemassene.

I Burma har det fascistiske Ne Win-styret blitt konfrontert med frigjøringsstyrkene under ledelse av Burmas Kommunistiske Parti. I det siste har det vært stor aktivitet i Irrawaddy-deltaet, som ligger nær Rangoon, hovedstaden i landet.

På Filippinene har det vært en stor bølge anti-amerikanske demonstrasjoner. Huk-rørs-la på landsbygda blir stadig mer effektiv. Den har som mål å styrte USA-lakeienes regjering, og opprette et folkedemokratisk Filippinene.

Folket i Malaya og Indonesia fortsetter kampene, og de reaksjonære avisene i disse landa uttrykker «alvorlig bekymring» over de revolusjonæres framgang.

I tillegg til USA-imperialistenes brutale overfall på folkene i Sørøst-Asia, forsøker også de sosialimperialistiske lederne i Kreml å sikre sine interesser. De fortsetter sine

CIA-kupp i Kambodsja

Høyreorienterte generaler, støtta av CIA, tok makta i Kambodsja den 18. mars. Alt dagen etter ble det nye regimet anerkjent av USA og Ky-Thieu-klikken i Saigon. Dette er foreløpig høydepunkt i de reaksjonæres overgrep mot folket i Kambodsja. Kuppforsøk av pro-amerikanske krefter retta mot Sihanouk-styret har tidligere funnet sted i 1958, 1959 og 1963.

Kambodsja er i likhet med f. eks. Thailand føydalt/kapitalistisk, men landet spilte under Sihanouks ledelse en progressiv rolle i sør-asiatisk sammenheng. Landet avviste f. eks. den «all-asiatiske sikkerhetsordninga», og stod på god fot med FNL og DRV, samt med frigjøringsfronten i Laos.

Straks etter kuppet tok folket opp kampen mot Lon Nol-juntaen, og sikra seg raskt kontroll med en del provinser på grensa mot Vietnam. I Kompong Cham-provinsen ble administrasjonskontorene til junta-lakeiene stormet og brent av rasende folkemasser. I den nordlige delen av landet ble en politistasjon ryddet av anti-junta demonstranter, og politisjefen, en yngre bror av Lon Nol, ble halt ut og skutt.

Regulære tropper ble satt inn mot folkemassene og mange ble myrdet under gatekamper. Juntaen har gått til massedrap på den vietnamesiske minoriteten i landet, jfr. melding i Arbeiderbladet 11. april. Her heter det at «over 100 sivile, blant dem kvinner og barn, ble meid ned i en blodig massakre i den kambodsjanske landsbyen Prasot».

Mye tyder på at motstanderne av fascist-juntaen er i ferd med å organisere kampen mer effektivt. I likhet med det vietnamesiske folket vil folket i Kambodsja slutte seg sammen i en nasjonal enhetsfront av alle patriotiske krefter og kjempe med våpen i hånd for landets nøytralitet og uavhengighet.

for
vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo

AKSJONER 70 STEDER UNDER VELLYKT VIETNAMUKE

Vietnam-uka 13. - 19. april var et viktig skritt framover i solidaritetsarbeidet for Vietnams og Sørøst-Asias folk. Den vellykte gjennomføringa viser styrken i det norske folkets internasjonale solidaritet, og understreker riktigheten av linja som Solidaritetskomiteen for Vietnam følger i det anti-imperialistiske arbeidet. Resultatene fra Uka viser også at forsøkene fra revisjonist- og reformistlederne i SF og NKP på å undergrave Solkoms arbeid, er blitt slått tilbake av FNL-aktivistene og alle ærlige anti-imperialister.

Tallmessige resultater fra Vietnam-uka viser hvordan de landsomfattende informasjonskampanjene utvider og styrker den anti-imperialistiske kampen i Norge, og avliver alle påstander om stagnasjon i arbeidet:

I den siste Vietnam-uka er det gjennomført arrangementer på ialt 70 steder over hele landet, mot 60 under uka siste høst. 10 000 eksemplarer av bladet For Vietnam er spredd, mot 7000 i høst, og antallet utdelte løpesedler viser en økning på mye over 100 %. Vietnam-uka denne gangen tok særlig opp situasjonen i Sørøst-Asia til nærmere undersøkelse og analyse.

I Vietnam er folket, under ledelse av DRVAP (Nord-Vietnams Arbeiderparti og PRR (den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør) i ferd med å påtvinge USA det endelige nederlaget. Nixon forsøker å skjule dette ved å snakke om «Vietnamisering» av krigen, om «tilbaketrekking» og «vilje til fred» samtidig som aggresjonen mot Sørøst-Asias folk øker.

Høyre-kuppet i Kambodja, de intensiverte bombetoktene over Nord-Vietnam og de frigjorte områdene i Laos, understreker hvilken desperat situasjon USA-imperialismen nå befinner seg i i hele Sørøst-Asia.

Nixons «nye Asia-politikk» åpner veien for økt samarbeid med den andre imperialistiske stormakta i området, Sovjetunionen. Planene om et asiatiske «kollektivt sikkerhetssystem» betyr at USA og Sovjet nå underordner sine innbyrdes stridigheter den felles kampen mot Asias revolusjonære folk og nasjoner.

Kinas Kommunistiske Parti hilser Vietnams Arbeiderparti

Kinas Kommunistiske Partis sentralkomite sendte den 2. februar i år en hilsmning til Vietnams Arbeiderparti, som da feiret sitt 40-årsjubileum. Hilsmningen er meget viktig fordi den klart konstanterer at Vietnams Arbeiderparti er et marxist-leninistisk parti og fastslår dets ledende rolle i den lange frigjøringskampen. Hilsmningen forteller også om forholdet mellom de to partiene og mellom Kinas og Vietnams folk.

Vi gjengir her et utdrag:

Til sentralkomiteen i Vietnams Arbeiderparti:

I anledning 40-årsdagen for stiftelsen av Vietnams Arbeiderparti sender sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti på vegne av Kinas Kommunistiske Parti og på vegne av folket i hele landet, de varmeste broderhilsener til Vietnams Arbeider-

parti og det vietnamesiske folk.

Vietnams Arbeiderparti, som ble stiftet av det vietnamesiske folks store leder president Ho Chi Minh, har anvendt marxismen-leninismen på den vietnamesiske revolusjons konkrete praksis og ledet den vietnamesiske revolusjon fra seier til seier. I de 40 år som er gått har det heltmodige vietnamesiske folk under ledelse av Vietnams Arbeiderparti ført heltmodige og seige kamper mot de franske kolonialistene og den japanske fascismen, styrtet deres reaksjonære styre og opprettet Den demokratiske republikk Vietnam. I en tid da den amerikanske imperialismen har satt i verk en omfattende aggresjonskrig mot Vietnam, har Vietnams Arbeiderparti ledet det vietnamesiske folk, som fortsatt utfolder de revolusjonære kampene og det revolusjonære heltmotets tradisjoner, og som under ytterst vanskelige forhold gir bevis på folkekrigens makeløse makt og styrke, gir verdens mest rovgriske imperialismen, den amerikanske imperialismen, kraftig juling og vinner store seirer i krigen mot amerikansk aggresjon og for nasjonal frelse og dermed yter et stort og viktig bidrag til den kamp som de undertrykte folk og nasjoner i hele verden fører mot imperialismen.

--- I den revolusjonære kampen som er ført gjennom lang tid har de to partier og folk i Kina og Vietnam støttet hverandre og delt godt og ondt. Hver eneste seier som det vietnamesiske folk har vunnet i sin kamp mot imperialismen er en mektig støtte for Kinas revolusjonære kamp. Fostret av det kinesiske folks store leder, formann Mao Tsetung, og av det vietnamesiske folks store leder, president Ho Chi Minh, vil det nære og broderlige vennskapet og kampenheten mellom de to partier og to folk i Kina og Vietnam bestå enhver prøve. «Det kinesiske folks 700 millioner er en mektig støtte for det vietnamesiske folk; Kinas veldige territorium er dets pålitelige bakland.» Kinas Kommunistiske Parti og Kinas folk vil følge denne lære av den store leder formann Mao og besluttsomt støtte det vietnamesiske folk i dets gjennomføring av krigen mot amerikansk imperialisme og for nasjonal frelse til siste slutt.

Den amerikanske imperialismen vil bli beseiret! Vietnam vil vinne!

Leve det nære og broderlige vennskapet og kampenheten mellom de to partier og to folk i Kina og Vietnam!

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, 2. februar 1970

BORGER MOT BORGER ...

Forts. fra s. 5

Rostoft har nær tilknytning til monopolborger-skapet, mens »bonden» Per Borten skal ivareta stor-bødenes og skogborgerkapets interesser.

Råstofftilgangen vil være for liten til å dekke to fabrikker, derfor strides det om hvem av de to som skal bygge. På den ene siden står Hunton Bruk og Agnes Fabrikker, som begge tilhører samme kjede som monopolkonsernet Borregård, og på den andre siden skogseierne. I Østerdalen finnes ikke små skogseiere, alle sammen har titusenvis mål skog hver. De er organisert i to innbyrdes stridende organisasjoner. Den ene av disse, Norges Skogseierforbund, har planer om å bygge en sponplatefabrikk på Braskereidfoss. Men Hunton Bruk og Agnes Fabrikker har også slike planer. Som vi forstår er det en fin bukett griske kapitalister som er involvert i denne kampen.

ARBEIDSFOLK FÅR SVI

Om denne kampen er til »bekymring» for kapitalistene, er den hundre ganger verre for arbeidsfolk. Strukturrasjonalisering og produktivitetsutvikling rammer arbeidsfolk hardt. Arbeidsplassene blir usikre, lønna presses ned og det går ut over helsa. Kapitalistene forsøker med alle midler å utsette sin undergang. Treforedlingsindustrien kan ikke lage sponplater av gråstein, og derfor vil dagens oppsving bli møtt med stagnasjon og krise på nytt. Kapitalismen kan aldri overvinne krisene.

»Lage vansker, lide nederlag, lage vansker igjen og lide nederlag igjen ... helt fram til undergangen – det er den logikk ... de reaksjonære verden over følger.» (Mao).

UNDERTRYKKELSE AVLER MOTSTAND

Et eksempel på det er arbeiderne ved Van Severen i Namsos som to ganger på under en måned har gått til streik i protest mot at bedriften skal selges til Nordenfjelske Treforedling uten arbeidernes samtykke. Van Severen-arbeiderne vil ikke bli alene i kampen mot de kyniske kapitalistene i treforedlingsindustrien. Det nytter å kjempe!

OM STRATEGI ...

Forts. fra s. 11

kan slås ned, lokka ham dypt inn på vårt eget territorium og forberede motangrepet. Og på den annen side er det å unnlåte å trekke seg tilbake og å ta opp kampen uten tilstrekkelig overlegg (som f. eks. i slaget ved Hsiaojsih), ensbetydende med i praksis å miste initiativet, selv om det på utsida ter seg som en kamp for å vinne det.»

Samme sted.

»Velger en ikke riktig tid, sted og militære enheter, er det umulig å vinne seier. Hvis en f. eks. går for tidlig til angrep på en motstander som befinner seg under marsj, kan en risikere å røpe seg, og dermed gjøre det mulig for motstanderen å treffe mottiltak mot angrepet; er en for seint ute med angrepet, får motstanderen tid til å formere styrkene og ta stilling, og da vil en komme til å sette ljaen i en stein, som ordtaket sier.»

Samme sted.

»Vår taktikk er partisankrigens taktikk. Den går i vesentlighet ut på følgende: 'Å desentralisere troppestyrkene i den hensikt å oppnå at folket reiser seg – og å konsentrere troppestyrkene i den hensikt å gjøre det av med fienden.' 'Når fienden angriper, viker vi unna, når fienden gjør holdt, lar vi ham ikke få ro, når fienden er utmattet, slår vi til, når fienden trekker seg tilbake, forfølger vi ham.' 'I tilfelle det dreier seg om å utvide stabile områder som ligger isolert, ... må en anvende taktikken med framrykking i bølge på bølge; når vi forfølges av en sterk motstander, gjelder det å bevege seg i ring slik at en ikke fjerner seg langt fra basen.' 'Å få i stand en reisning blant de bredeste massene på kortest mulig tid og ved å bruke de aller beste framgangsmåter.' Denne taktikken likner arbeidet med en fiskenot som vi kan kaste ut når det passer best – kaste ut for å erobre massene og trekke inn – for kamp mot fienden.»

(En liten gnist kan tenne en stor præriebrann)

»En riktig slagordning av styrkene er et resultat av at den som har kommandoen har fattet en riktig beslutning, en riktig beslutning er resultatet av en riktig bedømmelse av stillingen, og en riktig bedøm-

melse av situasjonen beror på en nødvendig og allsidig oppklaringsvirksomhet og på en omhyggelig analyse og generalisering av alle de opplysninger som er resultatet av speidingen. Kommandolederen gjør bruk av alle mulige og nødvendige sider i oppklaringsvirksomheten, analyserer de opplysningene han har fått om motstanderen, skiller agnene fra hveten, forkaster det feilaktige og holder seg til det sanne, går fra det ene til det annet, fra det ytre til det indre. Deretter sammenholder han disse opplysningene med stillingen for sine egne styrker, studerer styrkeforholdet på begge sider, og den innbyrdes sammenheng mellom dem, og deretter foretar han den endelige bedømmelsen, fatter sin beslutning, og stiller opp en plan. Dette er en fullstendig erkjennelsesprosess som en militærstrateg gjennomgår, før han tar fatt på å stille opp en strategisk plan, en plan for et felttog eller for et slag.»

(Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig)

LA 8. MAI BLI ...

Forts. fra s. 15

»jubileet» skulle være nettopp den kampen som ble ført under krigen. Men nettopp de kreftene som i anledning festdagene roser motstandskampen, nettopp de kreftene er det som i sin daglige virksomhet undergraver og saboterer det som sto i sentrum for motstandskampen: den nasjonale sjølstedigheten.»

»De sørger for at amerikansk og annen utenlandsk monopolkapital for hvert år som går får kontroll over stadig flere norske arbeidsplasser, ved bedriftsoppkjøp, ved anlegg av datterselskaper, produksjonsavtaler osv.»

»De sørger for at Norge er et støttepunkt i militæralliansen NATO.»

»De iver etter å komme fram til en »all-europeisk sikkerhetsordning» hvor NATO-paktens og Warszawapaktens styrker kan gjøre felles sak i å undertrykke Europas folk.

De samme kreftene er også svært begeistret ved tanken på å få Norge inn i EEC, med fri etableringsrett og overnasjonale organer.»

HVA KAMPEN I DAG GJELDER

Kampen for nasjonal sjølstedighet i dag er en kamp mot alt dette, mot utenlandsk kapital, mot imperialistenes markedsplaner og deres militærallianser. Som samlingspunkt for denne kampen står kravet: Norge ut av NATO!

Arbeidsfolk og prolesiv ungdom avviser derfor storborgerskapets planlagte »minnehøytideligheter». I stedet vil de ta opp igjen hovedinnholdet i frigjøringskampen under krigen gjennom demonstrasjoner og aksjoner under paroler som:

For full nasjonal sjølråderett!

Bekjemp USA-imperialismen!

Norge ut av NATO – Norge for folket!

USA-IMPERIALISMEN ...

Forts. fra s. 13

bestrebelse på å få et »kollektivt sikkerhetssystem» i samarbeid med USA. Men folkene takker nei. De vil ikke la seg undertrykke av en allianse mellom USA og Sovjet.

Frigjøringskampen i Sørøst-Asia har vært framgangsrik de seinere åra. Dette til tross for at imperialistene har satt inn hundretusenvis av soldater og øst ut milliarder av dollar i våpen.

Det er tre vesentlige årsaker til dette:

1. Det er bygd opp frigjøringsbevegelser med brei nasjonal oppslutning under ledelse av kommunister (Vietnam) eller av kommunistiske partier som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning (Thailand, Burma, Malaysia, Indonesia).

2. Frontene er den politiske kjernekraften som leder folkekampen og oppbygginga av frigjorte baseområder.

3. Hjelpa frigjøringsbevegelserne får fra progres-

ØSTKANTEN LAG AV NKP

Den tradisjonelle 1. mai-festen går av stabelen i Tøyen Samfunnshus kl. 19.00. Servering, dans og underholdning. Festtalen holdes av

Carl Erik Schulz.

Inngangspenger kr. 10,-.

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogata 11, Oslo 2.

FRITT NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO,
Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

sive folk over hele verden og ikke minst fra det sosialistiske Kina, som er de sørøst-asiatiske folkenes mest pålitelige støtte og forbundsfele.

Alt dette gjør at USA-imperialismen i dag vakler over hele Sørøst-Asia!

HØYKONJUNKTUR ...

Forts. fra s. 6

En liknende andel hadde tjent mellom 4000 og 8000 kroner og bare 5 % hadde hatt en inntekt på 16 000 kroner eller mer.

Som vanlig i tider når storindustrien har gode konjunkturer, var arbeidsløsheten særlig sesongarbeidsløshet i bygg og anlegg, samt i primærnæringene. Av de knapt 14 000 mennene som undersøkes omfatter, var 12 % av de arbeidsløse i 1968 sysselsatt i primærnæringene (fiske, jordbruk, skogbruk), 30 % i bygg og anlegg og bare 10 % i industrien.

Den gjennomsnittlige arbeidsløshetsperioden for samtlige var hele 3 måneder!

På tross av »gode tider» har altså ikke arbeidsløsheten blitt særlig redusert. Og arbeidsløsheten som sådan er staten og kapitalistene heller ikke i stand til eller interessert i å avskaffe.

Kapitalistene vil alltid investere der hvor det bringer dem størst mulig profitt. Alt etter konjunkturerne omflyttes derfor kapitalen mellom de ulike bransjene. Arbeidskrafta er en del av denne kapitalen. Denne arbeidskrafta, dvs. arbeiderne, må også kunne flyttes, settes inn i produksjonen der hvor kapitalistene ønsker det. Følgelig trenger kapitalistklassen alltid en reserve-arme av arbeidsløse som kan tvinges til å selge sin arbeidskraft der hvor behovet er størst, noe som samtidig bidrar til å holde lønningene nede. Statens oppgave er å organisere denne overflyttinga så effektivt og billig som mulig.

Denne delen av arbeidet skjottes i dag av Arbeidsdirektoratet og de lokale arbeidskontorene. Det viktigste redskapet disse har for å tvangsforflytte arbeidsfolk er arbeidsløshetsstrygden. Denne kan nemlig bare utbetales dersom den arbeidsløse er »arbeidsfør og villig til å ta hvilket som helst arbeid som arbeids- eller tiltaksnemnda finner høvelig for ham». Og »hvilket som helst arbeids» innebærer her også arbeidsplasser langt vekk fra Bostedet. Den som ikke vil flytte fra kone og barn, evt. la hele familien flytte for godt, blir i slike tilfeller nektet mer trygdestøtte.

BARE SOSIALISMEN KAN AVSKAFFE ARBEIDSLØSHETEN

Arbeidsløsheten, særlig i industrien, vil utvilsomt synke noe i løpet av det nåværende økonomiske oppsvinget. Men høykonjunkturen er som alltid før

RØDE FANE

Utgitt av marxist-leninister i NKP

Postboks 3644, Oslo 1.

STUDIEMATERIELL:

Grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Kurset omfatter følgende litteratur:

STALIN:	Studieplan	kr. 2,-
	Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 3,-
LENIN:	Staten	kr. 3,-
MARX/ENGELS:	Det kommunistiske partis manifest	kr. 4,-
MAO TSETUNG:	I folkets tjeneste/Til Bethunes minne/Den dumme gamle oldingen. (foreløpig stensil)	kr. 1,-
	Bekjemp Bokdyrkelsen/Forbedre våre studier	kr. 3,-
	Om motsigelsen	kr. 4,-

BESTILL M-L-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUTUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6, POSTGIRO 208166.

Klipp ut

Jeg bestiller mot oppkrav:

- eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis, TIL KAMP nr. 2, a kr. 0,25 pluss porto.
 - eksemplarer av jubileumspakat, Lenin, a kr. 5,-, størrelse 43 x 61 cm.
 - eksemplarer av plakater, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, størrelse 43 x 61 cm, a kr. 3,- (Spesifiser).
 - eksemplarer av Materiale til spørsmålet om Stalin, a kr. 2,- pluss porto.
 - eksemplarer av lønnsoppgjørproslyre – Det nytter å streike – a kr. 0,05.
 - gratis BOKLISTE over m-l-litteratur.
- Navn:
- Adresse:
- Poststed:
- eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis, TIL KAMP nr. 2, a kr. 0,25 pluss porto.
- eksemplarer av jubileumspakat, Lenin, a kr. 5,-, størrelse 43 x 61 cm.
- eksemplarer av plakater, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, størrelse 43 x 61 cm, a kr. 3,- (Spesifiser).
- eksemplarer av Materiale til spørsmålet om Stalin, a kr. 2,- pluss porto.
- eksemplarer av lønnsoppgjørproslyre – Det nytter å streike – a kr. 0,05.
- gratis BOKLISTE over m-l-litteratur.

midlertidig. Og den allmenne økonomiske krise under monopolkapitalismen, som bl. a. resulterer i de voldsomme strukturendringene, vil gjøre sitt til å følge en ny konjunkturedgang blir enda mer omfattende enn sist. Arbeidsfolk må derfor være forberedt på å møte en periode med større arbeidsløshet enn det har vært i det siste tiåret.

Historien viser oss at arbeidsløsheten, og den utrygghet og de vansker som det arbeidende folket da blir utsatt for, ikke lar seg fjerne under kapitalismen. Bare sosialismen, som f. eks. i dagens Kina og Albania, har oppnådd dette. Under proletariatets diktatur er nemlig grunnlaget for en arbeidsløse reserve-arme som presser ned lønningene, fjernet. Produksjonen innrettes etter folkets behov, ikke etter profittmulighetene i den enkelte næring, som under kapitalismen.

Derfor kan bare den sosialistiske revolusjonen avskaffe arbeidsløsheten for godt.

BEHOVET FOR EN ...

Forts. fra s. 3

det arbeider etter den demokratiske sentralismens prinsipper.

Partiet må følge masselinja. Det må være nært knyttet sammen med folket og kjenne dets ønsker og behov. Det må handle på grunnlag av dem, og ikke etter ønsker fra enkeltpersoner, hvor velmente de enn er.

Partiet må beherske alle kampformer: massene, den parlamentariske, den legale og den illegale. Hvis partiet ikke er allsidig, hvis det bare behersker en eller få kampformer, vil det ikke kunne stå i ledelsen under vekslende forhold, og uansett hvilke våpen klassefienden setter inn. Partiet må også beherske den illegale kampformen for ikke å lammes dersom klassefienden setter inn beinhard og brutal undertrykkelse – som i Indonesia, Hellas og mange andre steder.

Det sier seg sjøl at et slikt parti ikke er noe hvilket som helst parti! Dette partiet er arbeiderklassens revolusjonære, kommunistiske, marxist-leninistiske parti. Dette partiet er skapt av klassen sjøl gjennom kamp mot alle slags feilaktige og arbeiderfiendtlige ideer.

DELTA I BYGGINGA AV DET KOMMUNISTISKE PARTIET

Ved å slutte opp om studiene som ML-gruppene og SUF(m-l) arrangerer i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning kan du også delta i bygginga av dette partiet. Å bidra til økt spredning av KLASSEKAMPEN og til at avisa stadig bedres, er en annen viktig del av det partibyggende arbeidet.

SLUTT REKKENE TETTERE SAMMEN!

FRAM FOR
DET KOMMUNISTISKE ARBEIDERPARTIET!

LIN PIAO:	Beretning til Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonale kongress	kr. 0,50
BO GUSTAFSSON:	Stemmerett under kapitalismen/ Det kommunistiske parti	kr. 3,-
samt:	Sitater fra Mao Tsetung:	kr. 4,40
	Forslag til generell linje for den internasjonale kommunistiske bevegelsen:	kr. 0,50
	Statutter for SUF(m-l)	kr. 2,-
	Hele kurset koster (komplett)	kr. 30,-
	Imidlertid er det sjølsagt anledning til å bestulle deler av kurset eller artiklene enkeltvis. Gjør oppmerksom på dette ved bestilling.	
MAO TSETUNG:	Bekjemp Bokdyrkelsen/Forbedre våre studier	kr. 3,-
	Taler på Yenan-konferansen om litteraturen og kunsten	kr. 2,50

PALESTINSK FRIGJØRINGSLEDER I INTERVJU MED KLASSEKAMPEN:

-FOLKEKRIGEN VIL GI OSS SEIER!

Abu Fadi, representant for sentralkomiteen i den palestinske frigjøringsbevegelsen Al Fatah, besøkte nylig Norge. Besøket skjedde etter invitasjon fra RØD FRONT-styret i Det Norske Studentersamfund og Fadi talte på masse-møter også i Bergen og Trondheim. Besøket er det første offisielle representanter for Al Fatah har hatt i Vest-Europa.

Klassekampen fikk et spesialintervju med Abu Fadi under oppholdet i Norge.

Klassekampen: Hvordan hjelper staten Israel USA-imperialismen i dens bestrebelse på å slå ned og dominere det arabiske folket i Palestina og Midt-Østen?

— Som dere vet, går hovedmotsigelsen i verden i dag mellom verdens undertrykte folk og imperialismen, især USA-imperialismen. Denne generelle sida ved hovedmotsigelsen i verden har alle palestinske frigjøringsbevegelser og også de anti-imperialistiske arabiske regimene forstått. Det er enighet om at kampen må rettes mot imperialismen og den sionistiske statsenheten.

Enigheten om denne allmenne sida ved motsigelsen har imidlertid blitt en dogmatisk stillingstak og har resultert i mer ord enn handling. Al Fatah har forstått nødvendigheten av ikke å stoppe opp ved denne allmenne erkjennelsen — men å foreta konkrete studier av de spesielle forholdene i Midt-Østen. Vi har derfor lagt vekt på å studere de særegenhetene som preger hovedmotsigelsen i vår del av verden. Dette er nødvendig både for å forstå den rollen den sionistiske statsenheten spiller, og for å forstå hvilken strategi vi må følge i kampen.

Sionismen er en verdensbevegelse, skapt og utviklet parallelt med at kapitalismen gikk inn i sitt imperialistiske stadium. Sionismen representerer interessene til de jødiske stor-kapitalistene, — i dag de jødiske monopol-kapitalistene, som sjølsagt er integrert med den internasjonale monopolkapitalen.

Sionismen kan anses som en fløy av verdensimperialismen, og alle dens særegenheter er overført på staten Israel. Dessuten er den sionistiske statens økonomiske struktur integrert med verdensimperialismen, og den spiller rollen som verdensimperialismens redskap parallelt med rollen som medsamensvoren.

USA-imperialismen har flere sammensvorne i Midt-Østen, f. eks. reaksjonære oljesjeiker og regimer som er helt avhengige av USA — politisk og økonomisk. Men disse regimene og andre reaksjonære kan ikke i dagens situasjon stå åpenlyst fram og bekjempe det palestinske folket. Dette skyldes at de arabiske massene fullt og helt står på det palestinske folkets side.

Bare den sionistiske staten kan være en hundre prosent pålitelig alliert for USA-imperialismen, og det er derfor USA-imperialismen anser Israel som sin hovedbase i Midt-Østen.

Klassekampen: Det snakkes mye om en fredelig løsning av konflikten i Midt-Østen, og sjøl Sovjetunionen, som hevder å støtte det arabiske folket, har lagt fram flere forslag til slik «fredelig løsning». Hvordan ser Al Fatah på «løsningsforslag» som disse, — f. eks. FN-resolusjonen av 22. november 1967?

— Stormaktsløsninger representerer en stor fare for vår revolusjon fordi de stimulerer de kontrarevolusjonære til å knuse revolusjonen. De såkalte «fire store» godtar ikke det palestinske folkets nasjonale rettigheter, og vil bare forhandle med de eksisterende arabiske nasjonalstatene. Det palestinske folket har forkastet slike stormaktsløsninger, uansett hvilken stormakt de kommer fra.

Klassekampen: Hva er Al Fatahs strategi for frigjøring av Palestina?

Al Fatah har sendt ut en ny serie uoffisielle frimerker som sympatiserer kleber ved siden av de offisielle.

— Al Fatah har som nevnt foretatt grundige undersøkelser av særegenhetene ved situasjonen i Palestina. Vi har studert disse særegenhetene i hele deres utvikling. Gjennom studiene har vi kommet til at frigjøring av Palestina verken kan bli en palestinsk armee eller noen annen armee verk. Lenge nok har det palestinske folket ventet på FN-løsninger og militære løsninger gjennom tradisjonell militær gjenerobring. Al Fatah har kommet til at bare ved å mobilisere massene, bare ved å gi våpen til de revolusjonære massene, kan kampen mot USA-imperialismen og den sionistiske statsenheten vinnes. Bare ved å følge folkekrigsstrategi kan vi vinne seier.

Vi har i dag nådd det såkalte tredje stadium i folkekrigsstrategi. Det første stadiet med å «slå til og trekke seg raskt tilbake» fulgte vi fram til Karami-slaget i mars 1968. Fra da av møtte vi fienden i flere begrensede kamper, og vi berekner denne perioden til stadiet med «begrenset konfrontasjon». I det siste halvåret har vi gått inn i det tredje stadium som kjenne-teknos ved «begrenset okkupasjon». Vi angriper og slår tilbake fienden, for så å heise det palestinske flagget og holde posten i to-tre timer. Deretter trekker vi oss tilbake. Det fjerde stadiet blir stadiet med å bygge opp en folkehær og frigjøre baser.

Også det politiske arbeidet har nådd et avgjørende stadium. Det gjelder mobiliseringen av massene i flyktningeleirene og landsbyene til å forsvare revolusjonen mot kontrarevolusjonære krefter og forsvare landet mot nye former for okkupasjon. Samtidig som massene politiseres forer dette til at vi stadig kan hente veltrente og militante kadre fra deres rekker. På denne måten

når vi vårt mål: å politisere den militære kampen og å militarisere den politiske. Målet er ikke bare å ha en gruppe geriljasoldater, men et kjempende folk. Derfor understreker vi stadig det politiske arbeidet i massene. Dette styrker båndet mellom kameratene i kampen og mellom disse og massene.

Vi driver også praktisk arbeid blant massene. Vi har lagt stor vekt på å analysere massenes behov og ønsker. Her kan nevnes bygging av skoler, helsesentre og arbeidet blant bondene med landbruksopplysning. — Dette gjøres gratis.

Et annet særlig viktig aspekt er arbeidet med å frigjøre flyktningemassenes produktive krefter. I 20 år har hundretusener av palestiner levd på tildelte matrasjoner. Dette har ført til at folket har mistet troen på sine egne krefter. Derfor organiserer vi jordbrukskooperativer i flyktningeleirene der palestinerne gjennom enkel håndverksproduksjon gjenvinner verdighet og troen på seg sjøl.

Nok et eksempel på den vekt vi legger

på arbeidet blant folket: På kaderskolen har vi innført landbrukskunnskap som nytt fag. Gjennom studiet av vitenskapelig jordbruk kan vi være bondene til nytte i deres daglige arbeid.

Klassekampen: Til slutt: Studerer Al Fatahs medlemmer Mao Tsetungs skrifter. Har slike studier hatt betydning for Al Fatahs strategi?

— Ja, naturligvis studerer vi Mao Tsetungs verker. Maos erfaringer fra folkekrigen er av største betydning for alle som vil studere de strategiske spørsmålene i samband med folkets krig mot imperialismen. I tillegg til Mao studerer vi også andre revolusjonære som har bidratt med ny kunnskap om folkekrigs mange sider.

Til sist vil jeg si: Vi bedømmer ikke bare våre politiske og militære seire etter hva vi har oppnådd i det og det slaget. Vi vurderer også — og det er viktigst — hva vi har oppnådd i å binde revolusjonen til massene og massene til revolusjonen.

Den heroiske palestinske geriljaen har gjentatte ganger tilføyd de israelske sionistene nederlag. Bildet viser geriljakrigere fra Al Fatah sverge på å kjempe til det siste for Palestinas frigjøring.

LA 8. MAI BLI EN ANTI-IMPERIALISTISK KAMPDAG

Frigjøringsjubileet 8. mai har helt fra mars av vært sterkt framme i borgerlig og sosialdemokratisk presse. En regjeringsoppnevnt komite har lansert et «nokternt opplegg» for dagen: To minutters stillhet, festgudstjenester, hvite Bernadottebusser fra Sverige og festforestilling i Nasjonalteatret. Ledende NATO-talsmenn skal legge ned kranser på gravene til norske patrioter som falt i krigen. For å sikre arrangementet all velvilje skal det spes på med folkefester i kommunal regi.

Mange har likevel protestert mot opplegget. De ser ikke på Frigjøringsdagen som en NATO-dag, de ser den som et minne om kampen mot fascisme og imperialistisk ekspansjonspolitik.

I avisene het det seg snart at disse protestene var et utslag av motsigelsen mellom gamle og unge, mellom de som «opplevde det» — og de som ikke gjorde det. De «unge» har nemlig ikke skjont at Nazi-Tysklands fascisme nærmest var et utslag av tilfeldigheter, en politikk som iallfall ikke har noe til felles med dagens imperialismen. Som det uttrykkes i gjennomgangsmelodien fra presse, kringkasting og skolebøker: «Hvordan kunne det skje?» Underforstått: Det var nærmest noe uforklarlig som hendte.

FASCISMEN — EN VIDEREFØRING AV IMPERIALISMEN

De som undersøker de historiske kjensgjerningene, finner snart et ganske annet og klarere bilde. Disse viser nemlig at fascismen først og fremst var en videreføring av imperialismen, en konsekvens av

at motsigelsen i den tyske imperialismen var drevet til det ytterste.

For da Adolf Hitler kunne danne regjering i 1933, skjedde det ikke som et småborger-ekstremistisk kupp over både monopolkapitalen og det arbeidende folket. I Tyskland var krisa omfattende, arbeidermassene i ferd med å revolusjoneres. Nettopp i denne situasjonen hadde monopolkapitalen behov for en sterk, terroristisk statsmakt som kunne holde arbeiderne i sjakk og lønningene nede, en stat som var sterk nok til å drive ekspansjonspolitik og underlegge seg nye kolonier.

De tyske nazistene hadde da også storindustriens og storbankenes uttrykkelige velsignelse. Allerede før Hitler kom til makten hadde monopolkapitalister som Krupp von Bohlen, Carl Bosch og riksbankpresidenten Hjalmar Schacht støttet nazistene med millioner av mark. Fascismen var rett og slett det politiske redskapet monopolkapitalen trengte for å hindre revolusjonen og sikre profitten. I den kommende borger-jubilering skal nettopp slike forhold forties og fordreies.

MOTSTANDSKAMPEN OG DEN 6. KOLONNE

Store ord er blitt brukt og vil fortsatt brukes om motstandskampen mot den fascistiske okkupasjonen av Norge.

La først en ting stå klart: Under krigen var de fleste nordmenn samlet i en brei, nasjonal enhetsfront mot de tyske inntrengerne. Tusener gjorde sin innsats i motstandskampen, militært så lenge det varte, seinere sivilt gjennom ulike aksjoner. Bare landets eget nazi-krapyl allierte seg åpent med de tyske okkupertene.

Under landssvikoppgjøret etter krigen ble da også den siste gruppen fanget opp og dømt, enten tyskersamarbeidet hadde vært stort eller lite. Men en viktig del av befolkningen fikk aldri sin innsats under okkupasjonstida virkelig vurdert: Den krigsviktige storindustriens mektige ledere og eiere. Disse bidro under hele krigen med forsyninger og eksport til Tysklands krigsøkonomi: Kopper, søvel, ferro-

legeringer, aluminium, dynamitt, molybden og jernprodukter bidro alt sammen til å holde krigsmaskinen i gang.

Den revolusjonære del av arbeiderbevegelsen forlangte sabotasje av den krigsviktige industrien. Men dette ble aldri gjennomført i noen betydelig målestokk. Hjemmefrontens ledelse motarbeidet åpent en aktiv sabotasje-linje. Regjeringa i London advarte mot det samme. I den første satt storborgerskapets lojale embetsmenn. I London hadde sosialdemokratiet et stadig mer intimt samarbeid med monopolkapitalens representanter.

De norske storborgerne hørte til de som virkelig tjente på krigen, de sopte inn formuer på fascismens opprustnings- og krigspolitik. Sabotasje mot norsk storindustri ville redusere profitten — eller fjerne den for godt. Hensynet til den nasjonale motstandskampen, og til verdens folks interesse av at den tyske fascismens krigsressurser ble svekket, var underordnet dette. Storborgerne fungerte, med Helge Krogs ord, som Norges 6. kolonne: De var «Gode nordmenn» i Hjemmefronten — og enda bedre forretningspartnere for sine venner i Det tyske handelskammer.

ERFARINGENE

Erfaringene fra krigen viser oss at det ikke er storborgerskapets representanter, men arbeiderklassens talsmenn som må lede den nasjonale fronten dersom den skal kunne føre en konsekvent anti-fascistisk og anti-imperialistisk politikk. De norske monopolkapitalistene og deres allierte forsøker i dag å skjule disse kjensgjerningene. Derfor ønsker de også å bruke 8. mai, Frigjøringsdagen, til propaganda for sin egen «innsats» under krigen og til propaganda for storborgerskapets allianser med dagens imperialismen og fascisme.

1940—1970

Kampanjen Norge ut av NATO ga i en løpeseddel i anledning 9. april en rammende kommentar til denne politikken:

»1970 er et jubileumsår. Innholdet i dette

Forts. s. 14

15

I den politiske arbeiderbevegelsens historie utgjør partikamper — og ofte særlig de kampene som ender i partisplittelser — viktige milepæler.

Formann Mao sier om kampene innen arbeiderklassens parti: »Motsetning og kamp mellom ulike slag av ideer forekommer stadig i partiet. Dette er ei avspeiling i partiet av motsigelsene mellom klassene og mellom det gamle og det nye i samfunnet.»

Hovedmotsigelsen innen et revolusjonært arbeiderparti går allment alltid mellom borgerlig og proletarisk tenkning. Men denne motsigelsen kan ta ulike former. Oftest kan motsigelsene løses innen rammen av arbeiderklassens parti, og enhet kan skapes på et nytt og høyere nivå enn før. Men mange ganger tar kampene en spesielt skjerpet form og utvikler seg gradvis fra kamp mot enkelte borgerlige ideer til kamp mot reint borgerlige elementer som fungerer som borger-skapets agenter innenfor arbeiderbevegelsen. I dette fall får motsigelsen før eller seinere sin løsning gjennom splittelse.

De store partikampene innen Det Norske Arbeiderparti som i 1923 endte i splittelsen av DNA og dannelse av Norges Kommunistiske Parti, er det viktigste eksempel i Norge på den siste typen motsigelse.

Denne splittelsen blir ofte — særlig i 1. mai-taler — framstilt som en skjebnesvanger ulykke for den norske arbeiderklassen. Denne artikkelen analyserer noen av årsakene til splittelsen i 1923, og hevder at den representerer den norske arbeiderklassens hittil viktigste forsøk på å skape seg et revolusjonært kommunistisk arbeiderparti. Såleis utgjør den et ærefullt kapittel i den norske arbeiderklassens historie.

1918-LANDSMØTET: HØYRE MOT SENTRUM/VENSTRE

På DNA's landsmøte i 1918 seiret Tranmæls Fagopposisjonen av 1911. Denne syndikalistiske sentrumsgruppa hadde sammen med den kommunistiske venstrefløyen i partiet styrket seg gjennom å delta i og høste erfaringer fra klassekampene under verdenskrigen. Den gamle forhatte høyreledelsen i det faglige og parlamentariske apparatet ble fordrevet fra partiledelsen, og landsmøtet ga tilslutning til den nye leninistiske 3. Internasjonale, Komintern. Landsmøtet i 1918 betydde et vendepunkt i den norske arbeider-

DNA betydde dette en radikal omlegging av partiets oppbygging og sammensetning: Avvikling av det kollektive medlemskapet, innføring av den demokratiske sentralismen, og et kraftig oppgjør med reformismen i rekene.

Tesene skremte Tranmæl som aldri hadde vært noen tilhenger av leninismen, men i stedet bare smykket seg med revolusjonære fraser for å lure massene. Et leninistisk DNA var ikke hva han ønsket. På partiets landsmøte i 1920 foreslo han derfor at DNA skulle forlate Komintern og stille seg som »sympatiserende organisasjon». Men denne aksjonen fikk liten oppslutning blant partimedlemmene, og Tranmæls tilhenger fikk ham til å trekke forslaget. Bare et lite mindretall stemte imot da tesene ble vedtatt som innstilling til neste landsmøte i 1921.

Men vedtaket var et kompromiss mellom de to fløyene innen partiflertallet, og skapte ikke klarhet i hvordan omorganiseringa av partiet og utrensninga av reformistene skulle skje. Den påfølgende kampanjen rettet seg bare mot reint borgerlige elementer innen partiet, og ga Tranmæl anledning til å slå

voldsom at han på landsstyremøtet i januar 1923 igjen måtte snu. Medlemskapet i Komintern ble på nytt god tatt.

MOT DEFINITIVT BRUDD

Før landsmøtet i februar slo Tranmæl inn på den definitive splittelseslinja. Det beryktede »Kristiania-forslaget», utarbeidet av Mot Dag-lederen Falk, kalte Komintern en hindring for »arbeiderklassens revolusjonering» og inneholdt voldsomme angrep på den demokratiske sentralismen. På landsmøtet viste de to fløyene seg imidlertid relativt jamnsterke, og Tranmæl-fløyen var for usikker på stemningen i partiet til å gå til endelig brudd. DNA ble stående i Komintern ennå.

Det som kanskje mer enn noe annet fikk Tranmæl til å ta den endelige avgjørelsen om brudd, var utviklinga i Ungdomsforbundet. Dette hadde landsmøtet rett etter partiet, og sto der fast på den proletariske internasjonalismen og gjennomskuet Tranmæls demagogi. Ungdomsforbundet hadde etablert seg som en fast revolusjonær kjerne som representerte en fare for den opportunistiske Tranmæl-ledelsen.

SPLITTELSESLANDSMØTET

Det ekstraordinære landsmøtets 287 valgte representanter møttes i Oslo 2. november 1923 for å behandle partistriden.

Kampen kom til å stå om to forslag — det ene fra Kominterns representant Edw. Hoernle og det andre fra Tranmæl. Hoernles forslag gikk inn for et kompromiss ved at det ble nedsatt en kommisjon under hans ledelse med representanter fra alle fløyer til å vurdere tillemplinga av Kominterns generallinje i Norge, og på dette grunnlag utforme et handlingsprogram.

Tranmæls forslag, som ble vedtatt med 169 mot 103 stemmer lød: »I anledning de krav som Eksekutivkomiteen i ultimatumets form har tilstilet Det Norske Arbeiderparti, uttaler landsmøtet: Det Norske Arbeiderparti er fast besluttet på å ta saklig begrunnet stil-

I ledelsen for opposisjonen satt det også ei gruppe høyreopportunister som svekket den ved å stadig så splid og forvrengt den kommunistiske linja, bl. a. den seinere overløperen til DNA, Olav Schefflo. På grunn av den raske partidannelsen etter bruddet fikk disse elementene anledning til å følge med inn i det nye partiet.

De greide likevel ikke å hindre NKP i å spille en avgjørende rolle i de store arbeidskampene som fulgte i åra etter splittelsen, jfr. artikkel om Bygningsstreiken i 1928 i *Klassekampen* nr. 3/70. Trass i indre stridigheter og manglende konsolidering maktet det unge partiet å mobilisere den norske arbeiderklassen til kamp mot kapitalistenes angrep og mot de forræderske pampene til Tranmæl. Gjennom dette viste NKP seg som et kraftig våpen for den norske arbeiderklassen. Hendingene i 20-åra bekrefter med all mulig tydelighet at partisplittelsen ikke hadde svekket norske arbeideres kampkraft, men tvert om styrket den kraftig.

De partifiendtlige høyregruppene som hadde sneket seg med i partiet ved partidannelsen i 1923 ble etterhvert fjernet fra partiet, og omkring 1930 sto NKP som et konsolidert marxist-leninistisk parti.

Den lange utviklinga innen NKP som førte fram til situasjonen i partiet i dag, er det ikke her plass til å gå inn på. De ledende partiorganene i NKP er i dag i hendene på Bresnev-tro revisjonister. De støtter den sovjetiske sosialimperialismen og driver samrøre med sosialdemokratene her i landet for å likvidere partiet. De ekte marxist-leninistene innen NKP bekjemper energisk partiledelsens linje.

Partisplittelsen i 1923

bevegelsen og ble hilst med begeistring av de revolusjonære massene som sto klar til nye kamper under partiets ledelse.

KOMMUNISTER MOT TRANMÆLS OPPORTUNISTISKE SENTRUM

Det skulle snart vise seg at det nye partiflertallet ikke sto samlet på en enhetlig politisk linje. De indre motsigelsene som hadde hatt underordnet karakter i kampen mot de ekstreme høyrelederne, trådte fram og begynte å prege utviklinga. På den ene sida sto Tranmæls folk som dominerte partiledelsen og LO-ledelsen.

Med oktoberrevolusjonen i Russland, opprettelsen av Komintern og det allmenne internasjonale oppsvinget, økte samtidig de kommunistiske og leninistiske ideene sin innflytelse i tida etter 1918. Denne retningen støttet seg på de revolusjonære massene som ønsket at DNA endelig skulle bli omdannet til et virkelig revolusjonært parti. De viktigste talsmenn for denne linja fantes i DNA's ungdomsforbund og dets avis »Klassekampen», og i de revolusjonære kadrene som var utviklet på grunnplanen gjennom de store bevegelsene under og like etter krigen — især dyrtidsaksjonen og arbeiderrådsbevegelsen.

MOSKVATESENE OG KOMINTERNSPØRSMÅLET

Det som mer enn noe annet kom til å avdekke den nye hovedmotsigelsen i partiet, var striden om de såkalte *Moskvatesene*, Lenins 21 betingelser for medlemskap i Internasjonale, vedtatt på Kominterns 2. kongress. (Se *Klassekampen* nr. 9/69)

Moskvatesene var bygd på arbeiderklassens erfaringer verden over i bygginga av det kommunistiske partiet, og stilte strenge krav til medlemspartiene i Internasjonale. For

rundt seg med »venstre»-fraser. Som følge av kampanjen brøt høyreelementene ut og dannet *Norges Sosialdemokratiske Parti* i januar 1921.

Gjennomføringa av Moskvatesene var ikke konsekvent. Etter 1920-landsmøtet ble det innledet forhandlinger med Komintern om »visse reservasjoner». Dette gjaldt især opphevinga av det kollektive medlemskapet. Dette — som er en forutsetning for at partiet skal bli annet enn en politisk avdeling av det faglige pampeveldet — var Tranmæl hele tida imot. Fra Kominterns side ble det vist imøtekommennhet, og DNA fikk en overgangsfrist.

KOMINTERN GRIPER INN

Sommeren og høsten 1922 grep Kominterns eksekutivkomite inn i partistriden. Den angrep Tranmæl-fløyens moldvarp-arbeid for å skape brudd med Internasjonale.

DNA sendte likevel 11 representanter til kongressen, der en egen kommisjon behandlet »det norske spørsmål». I hovedsak tok Komintern sikte på å slå fast Internasjonals rett til å fastlegge generallinja for hele den kommunistiske verdensbevegelsen, og de enkelte partienes rett og plikt til å gi denne linja konkret utforming i de enkelte landa.

Den norske delegasjonen godtok Kominterns vedtak, men Tranmæl-fløyen igjen med »reservasjoner». Samtidig prøvde Tranmæl å reise en bred pampefront mot Komintern. På sentralstyremøte i desember 1922 foreslo han igjen brudd med Komintern, sjø om forslaget samtidig sa at »den 3. Internasjonale som hittil er den eneste politiske internasjonale som Det Norske Arbeiderparti vil samarbeide med». Forslaget ble vedtatt mot 3 stemmer.

Noen dager etter klargjorde han sitt syn på omorganiseringa av partiet: »Vi anser alle arbeidere som kvalifisert for medlemskap i partiet». Slik fastholdt han det kollektive medlemskapet og forbundspampenes rett til å lede partiet. Men motoffensiven fra medlemmene mot denne provokasjonen var så

Faksimile av »Klassekampen» nr. 45, 10. november 1923.

ling til de spørsmål som foreligger. Det er landsmøtets rett og plikt under ansvar å trekke opp linjene for partiets politikk i Norge i overensstemmelse med medlemmenes vilje. Eksekutivkomiteen krever at vi skal gi avkall på denne rett og plikt. Derfor kan landsmøtet ikke godta Eksekutivkomiteens ultimatum». Etter dette vedtaket ble møtet hevet.

Dagen etter møttes mindretallet, og konstituerte seg som *Norges Kommunistiske Parti (avdeling av den 3. Internasjonale)*.

PARTISPLITTELSEN — EN GOD TING

Opposisjonen som brøt ut av DNA i 1923 var ikke helt enhetlig, men marxist-leninistene utgjorde den dominerende gruppa innenfor den. De sto på Moskva-tesene og støttet proletariatets diktatur og leninismen. De bekjempet sosialdemokratismen og ønsket å bygge et kommunistisk parti etter den demokratiske sentralismens prinsipper. De underordnet seg Kominterns ledelse og sto fast på den proletariske internasjonalismen.

DRA LÆRDOM AV HISTORIEN TIL NKP

Historien om 1923 og tida etterpå har en spesiell betydning i dag. I dag arbeider igjen revolusjonære kommunister — marxist-leninister — for å bygge et kommunistisk parti i Norge. I dette arbeidet søker de å unngå feilene fra 1923: De prøvde f. eks. ikke å lage et kommunistisk parti av de gruppene som ble kastet ut av SF i 1969 uten foregående konsolidering og avgrensning. Marxist-leninistene har i tida siden splittelsen konsolidert seg gjennom studier, de driver aktiv propaganda og agitasjon blant massene for å verve nye kadre som med tida kan utgjøre grunnstammen i det nye partiet.

Hendingene før, under og etter partisplittelsen i 1923 dannet opptakten til mange av de viktigste kampene den norske arbeiderklassen har utkjempet. De peker også ut veien for marxist-leninistene i dag: Enhet kan bare nås gjennom kamp. Det er nødvendig å splitte seg fra alt borgerlig vrakgods som tjener kapitalistklassen innen arbeiderbevegelsen for å kunne forene seg med det revolusjonære folket.

